

ФАНТАСТИКА

СЕРИЯ

3000

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
БАРД

Страховити извънземни се опитват да установят контрол над Земята. Мечът на крал Артур е спасението... или гибелта!

ЗОНА Б

ЕКСКАЛИБУР

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

РОБЪРТ ДОХЪРТИ

ЗОНА 51: ЕКСКАЛИБУР

Превод: Юлиан Стойнов

chitanka.info

ЕКСКАЛИБУР. РЕЛИКВА. ЛЕГЕНДАРЕН ПРЕДМЕТ. АБСОЛЮТНОТО ОРЪЖИЕ.

Някога смятан за мит, легендарният меч на крал Артур се оказва реално съществуващ предмет — най-важната фигура в сложната игра за контрол над съдбините на човечеството. Двете съперничаещи си фракции се надпреварват помежду си коя първа ще сложи ръка върху него. Но в играта се появява нов участник — Майк Търкот и неговият елитен отряд се готвят да объркат плановете на пришълците, Търкот знае, че митичното оръжие е ключ за разрешаването на всички загадки и за окончателна победа над аирлианците и техните машини. Но за да го спечели, ще трябва да изкачи най-високата планина на света, да преодолее в суровия период извън подходящия сезон „мъртвата зона“ на Еверест, гробница на много прочути алпинисти.

МИНАЛОТО

1.

*Слънчевата система
2528 г.пр.Хр.*

За да намали скоростта си в междузвездното пространство, космическият кораб използва гравитационното поле на звездата. Корабът бе малък, по-скоро разузнавателен катер, и още докато забавяше, сензорите му се настроиха към сигнала, който го бе привлякъл в тази система по време на близо вековния му патрулен обход. Носът на кораба се извъртя към третата планета, а вътре вече анализираха първата получена информация. Сигналът беше странен — пасивен по характер, еднообразно отражение на светлинни лъчи от системната звезда върху нещо на повърхността на планетата — но нямаше никакво съмнение, че необичайният ефект е дело на разум.

Тъкмо такава бе задачата на кораба — да търси и анализира информация от подобен характер и после да изпраща доклади за евентуално наличие на живот сред звездите. А от съществата, които съставляваха неговия екипаж, се изискваше да откриват, инфилтрират, консумират и в края на краищата да унищожат всякакви интелигентни форми на живот, които се отличаваха от тях самите.

След като не засече никакви активни сканиращи системи в слънчевата система, нито признаци за наличие на напреднали оръжейни инсталации, корабът избълва еднократен енергиен импулс, с което прати пакет от сканиращи сигнали към третата планета, за да определи източника на неразбираемия сигнал.

Екипажът не знаеше, че импулсът бе засечен от пасивни сензори веднага след като проникна през планетната атмосфера и достигна повърхността. Един невероятно сложен компютър, работещ на нискоенергиен, аварияен режим, улови сигнала, анализира го и подготви цяла серия от възможни противодействия за части от секундата. Възможностите бяха ограничени заради нискоенергийния

режим и затова компютърът не се забави особено при избора на действие.

Платото Гиза, 2528 г.пр.Хр.

Сфинксът сияеше, озарен от лъчите на утринното слънце, които вече прехвърляха лявото му рамо и озаряваха стените на новопостроената и най-голяма пирамида в Гиза. На самия връх на тази висока петстотин стъпки пирамида лъщеше кървавочервен камък с височина два̀сет стъпки — корона, положена от пришълците върху най-великата постройка, вдигната от човешки ръце. Масивната структура се извисяваше самотна над каменното плато, надвишавайки с ръста си всичко наоколо — хълмовете, Сфинкса и стръмните склонове на реката.

Боядисаното лице на Сфинкса бе увиснало на шейсет стъпки над земята. Дължината му, от предните до задните лапи, бе над двеста стъпки. Сфинксът бе разположен в една вдлъбнатина на платото, заобиколен от каменни стени. На изток, в посоката, в която бе Нил, се намиреше Храмът на Хуфу и Сфинксовият храм, където се извършваше преклонението пред фараона и каменното същество. Покрит мост водеше от задната страна на Сфинкса до Храма в подножието на пирамидата. И докато пирамидата бе още нова, времето бе оставило своите отпечатъци върху повърхността на Сфинкса, който съществуваше от самото зараждане на Египет — отпреди седем хиляди години, когато тази страна била управлявана от Боговете.

Между лапите на Сфинкса лежеше фараон Хуфу, под чието ръководство египтяните в продължение на два̀сет години бяха премествали гигантски каменни плочи, за да вдигнат Великата пирамида. Фараонът бе склонил чело пред статуята, поставена точно под гърдите на каменното създание. Тази статуя бе висока три метра, с лъскава бяла облицовка и човекоподобна форма, но тялото бе несъразмерно — торсът бе прекалено къс, а краиниците — твърде дълги. Ушите бяха издължени надолу и достигаха почти до раменете, а на местата на очите бяха поставени два сияещи червени камъка. Каменната покривка върху темето беше с яркочервен цвят, а най-странното за един случаен наблюдател бяха шестте пръста на всяка от

ръцете. Статуята рязко контрастираше с мургавата кожа, черната коса и съвсем човешките пропорции на Хуфу.

Сфинксът лежеше в гигантското си каменно ложе от хилядолетия, отпреди времето на фараоните. На пръсти се брояха онези, на които бе известно защо е бил построен и какво точно обозначава. За всички останали, освен за тези малцина богоизбрани, пространството между лапите на статуята бе строго забранена територия.

Хуфу, който бе наследил баща си още в юношеска възраст, сега бе мъж в средата на своето жизнено поприще. Той бе управлявал близо три десетилетия, през които Египет се намираше в мир със съседите си, а в пределите на страната цареше благоденствие. Мирът и богатството бяха позволили на Хуфу да завърши строителния план за Гиза, който бе предаден от Боговете на Сенките и от тях на фараоните от последните три поколения.

Грамадното количество камъни, необходимо за вдигане на пирамидата, бе прекарвано нагоре по реката с тръстикови салове. Хиляди работници разтоварваха каменните блокове, превлачваха ги до мястото на строежа и после ги подреждаха върху нарастващата постройка под строгия поглед на инженерите жреци, които следваха стриктно спуснатите им свише свещени планове.

Червеният камък бе издигнат от недрата на Платото — от един от дуатите (подземни кухни), наричани още Пътищата на Росту, по които можеха да вървят само Боговете и техните жреци. Никой не знаеше от какво е издялан, но от шлифоването му до монтирането на върха на пирамидата инженерите бяха следвали прилежно чертежите.

В лявата си ръка проснатият по очи фараон държеше скиптър, на чийто връх бе поставена лъвска глава. Очите на лъва бяха яркочервени, досущ като тези на статуята, само че светеха злокобно, сякаш озарени от вътрешна светлина. Преди малко Асим, главният жрец, бе събудил фараона и му бе подал с трепереща ръка жезъла с лъвската глава.

Хуфу се забави колкото да се наметне и веднага изтича от двореца при Сфинкса, както го бе учил да прави баща му всеки път, когато очите на скиптъра се пробудят. И щом се просна пред статуята, подхвана молитвени песни. Статуята бе изображение на Хор, сина на Изида и Озирис — Боговете, основали Египет в зората на времето и управлявали през Първата му епоха. От баща си и жреците Хуфу

знаеше, че в края на Първата епоха Боговете предали управлението на своите Сенки, последователите на Хор, с което започнала Втората епоха. Сетне на свой ред Сенките предоставили властта на хората и първият фараон поел управлението на Средното царство от Третата епоха.

Освен него пред статуята беше само Асим — главният жрец на култа към Изида. Дясната му ръка бе сгърчена и разкривена — мускулите и сухожилията ѝ били прерязани още когато Асим бил съвсем малък. На мястото на лявото му око зееше дупка, кожата върху нея бе сбърчена и потъмняла от нажежения ръжен, с който му бяха извадили окото. Глезените и подбедриците му бяха старателно пристегнати с лико, защото някога сухожилията им също били частично прекъснати. Старецът не можеше да тича, нито да върви бързо. Освен това бе кастриран малко преди началото на съзряването.

Всички тези интервенции бяха извършени съгласно изискванията на култа, но Асим и Хуфу знаеха, че зад злоещата им същност се крие определена причина. Целта бе животът на жреца да се превърне в постоянно мъчение, та докато изпълнява задълженията си, да не пожелае вечното съществуване, както и източника на безсмъртието — Граала, — за който се казваше, че се намира някъде под краката им, под статуята, пред която сега Хуфу скланяше глава. Донесеният от Асим скиптър бе ключът към Пътищата на Росту, а Асим и подчинените му бяха единствените, слизали в тези тунели.

На врата на Асим бе окачен медальон с отворено око — символът на неговата служба. Култът, който проповядваше, бележеше началото си преди много, много години — във времената преди Първата епоха на Египет, когато хората обитавали земя в самия център на Великото море, отвъд Срединното море, в което сега Нил изливаше водите си. В земята на Боговете, които по-късно ги прокудили и унищожили родината им. Жрецът стоеше на пет крачки зад фараона и шепнеше молитви на древния език, известен само на свещенослужителите. На лицето му бе изписана уплаха.

Щом привърши с молитвите, Хуфу стана и погледна Асим. Жрецът кимна. Хуфу положи скиптъра във вдлъбнатината на пиедестала, върху който се издигаше статуята. Вдлъбнатината имаше същите очертания като статуята.

Пиедесталът засия, после скиптърът потъна в него. Горната каменна плоча хлътна навътре, разкривайки отвор с широчина шест стъпки. Тунелът, който започваше под него, бе осветен с мъждива светлина, проникваща през скритите в стените отвори. Хуфу се поколеба, сетне неохотно пристъпи в тунела. Жрецът го последва — движеше се чевръсто въпреки недъгавите си крака. Каменната плоча се плъзна над главите им.

Хуфу забърза навътре в тунела. Стените му бяха гладко издялани, с умение, каквото не притежаваха и най-добрите му зидари, но фараонът, чието сърце туптеше бясно, нямаше време да се полюбува на изработката им. Той бе върховен господар от второто разклонение на Нил чак до Срединното море на север и много народи отвъд границите на неговата държава му плащаха данъци, но тук, на Пътищата на Росту, във вътрешността на платото Гиза, той бе само прислужник на Боговете. Баща му никога не бе слизал долу, нито бащата на неговия баща, нито някой друг от рода им. Това бе възможност, от която всички се страхуваха, но очакваха.

Жрецът не бе произнесъл нито дума, откакто му подаде скиптъра, но така гласеше законът в Египет — никой не можеше да заговори фараона преди той да му е позволил.

— Асим.

— Да, господарю?

— Какво ни чака? — Хуфу не спря, докато говореше; слизаше все по-надолу. Подметките му стържеха по гладките камъни.

Гласът на Асим бе притихнал, но рязък.

— Това са Пътищата на Росту, построени от самите Богове през Първата епоха, преди управлението на Сенките на Боговете и много преди да дойдат на власт фараоните. Знае се, че тук долу има шест дуата. Бих казал, господарю, че слизаме в един от тях.

— Не си ли идвал в тези дуати?

— Не, господарю. Ходил съм само там, където е изисквал от мен дългът.

Хуфу овладя раздражението си, породено от потайния начин, по който му отвърщаше жрецът.

— А дуатът, в който отиваме сега?

— В този, господарю, не съм идвал никога. Говори се, че в един от тези дуати се намира Архиварната — историята на времето преди

началото на всяка друга история. Времето, когато Боговете са властвали отвъд хоризонта, далеч преди Първата епоха в Египет. Старото царство на Боговете, отвъд Великото море.

Хуфу не се интересуваше нито от историята, нито от Боговете, а само от бъдещето.

— Казано е също, че там се намира Граалът, който крие дара на вечния живот.

Асим кимна.

— Така е казано, господарю.

— Но ти не мислиш, че отиваме при него?

— Не е изключено, господарю. Завещано е, че ще получим Граала, когато Боговете се завърнат, и пак ще се присъединим към тях. Дали пък построяването на Голямата пирамида не е край на дълговечния план, започнал още в началото на Първата епоха? Дали вече не сме си върнали благоразположението на Боговете? Що се отнася до мен, не съм зървал нито Архиварната, нито Граала, господарю.

— Може би не си се вглеждал достатъчно внимателно — подметна Хуфу и си помисли с гордост, че изграждането на пирамидата наистина е подвиг, достоен за Боговете. Макар че разполагаха с готови чертежи, инженерите му неведнъж даваха воля на опасенията си, че не ще съумеят да се справят. Други, преди тях, бяха опитвали подобни строежи на различни места и в по-малък мащаб, ала неизменно се бяха проваляли, а постройката в Сахара направо се бе срутила. Като използва практическите умения, натрупани от тези опити в продължение на векове, и като се уповаваше на плана на Боговете, Хуфу от самото начало се бе изпълнил с увереността, че ще успее — както и стана накрая.

Стигнаха едно разклонение. Пътят надясно бе равен. Другият се извиваше вляво и слизаше надолу. Хуфу бе предупреден накъде трябва да върви, макар че никой от предците му не бе слизал долу. Фараоните управляваха на повърхността — тук, под земята, властваха Боговете.

Той свърна наляво. В тунела бе хладно, ала въпреки това лицето му бе обляно в пот. Той, който бе наблюдавал как обезглавяват по негова заповед десетки хиляди, пълновластният господар над живота на своите поданици, изпитваше страх за първи път, откакто бе седнал на трона. Но под покривалото на страха се спотайваше надеждата,

защото Хуфу непрестанно си повтаряше онова, което му бе казал баща му — че някъде в края на Пътищата на Росту, скрит под земната кора, лежи ключът към безсмъртието, златният Граал, обещан им от Боговете. И че ще настъпи ден, когато Боговете ще го предадат на онзи, когото са избрали. Въпреки песимизма на Асим дали днес не бе този ден и нямаше ли да е той избраникът? В края на краищата, както сам Асим бе отбелязал, негово дело беше завършването на Голямата пирамида след двайсет години къртовски труд — истинско чудо на света, сътворено според плановете на Боговете. Той бе поставил и червения камък, извлечен от Асим и другите жреци една нощ на повърхността от дълбините на пустинята.

Тунелът свършваше с каменна стена. Асим свали медальона от шията си и го постави в едва забележима вдлъбнатина в центъра на камъка. Появиха се очертания на врата, после стената се плъзна нагоре. Асим пристъпи вътре и даде знак на фараона да го последва. Хуфу прекрачи прага и се озова в малка кръгла кухня, широка двайсетина стъпки. В центъра на кухнята стърчеше висок тесен червеникав кристал — начупената му повърхност хвърляше отблясъци. От върха на кристала се подаваше дръжка на меч. Хуфу пристъпи напред, привлечан неустойимо от кристала. Асим вървеше до него. Сега вече и двамата видяха, че в кристала е вдълбана покрита с орнаменти ножница. Никога преди това фараонът не бе виждал такъв кристал, нито толкова фино обработен метал.

— Нарича се Екскалибур — каза Асим. — Стисни дръжката, фараоне. Извади меча от кристала.

Хуфу се пресегна и сграбчи дръжката. Напъна леко и ножницата без видимо усилие се измъкна от кристала.

— Сега извади меча, господарю.

— Защо? — поколеба се Хуфу.

— Защото той ще отключи червения камък, който поставихме на върха на пирамидата, за да може да действа, както му се повелява.

— А не е ли неразумно? Какво ще стори камъкът?

— Казвам ти, каквото са ме учили, господарю. Това е много важно.

Хуфу понечи да изтегли меча. Дръжката се разтресе и вибрациите ѝ се предадоха на тялото му. Острието се показва докрай.

Хуфу се олюля и отстъпи назад. Кухината се изпълни с ослепително златисто сияние. Хуфу премигна стреснато, когато гладко шлифованите стени трепнаха и оживяха. По повърхността им пробягаха неясни изображения, толкова бързо, че той не беше в състояние да ги проследи: грамаден златен палат, пред който построената от фараона пирамида щеше да е като джудже, разположен на хълм над красив град от бял камък и заобиколен от седем напълнени с вода рова; прояден от вълните остров с три вулканични планини в краищата му, усамотен напред океана; скалиста, безжизнена пустиня с планини, заобикалящи пресъхнало езеро; заснежена равнина, скована от могъщи ледове; чудна страна, където пясъкът бе червеникав, а хоризонтът — закрит от планини, и още картини, сменящи се с нарастваща скорост. По някакъв неуловим начин той чувстваше връзка с тези места.

Внезапно стените почерняха, после се появи друго изображение: небе, обсипано със звезди, но толкова много, че Хуфу дори не можеше да ги преброи, и тези звезди се движеха трескаво и описваха кръгове върху стените.

Отново чернота, а сетне нова картина: този път на повърхността над тях, но погледната под ъгъл, поради който в началото се затрудни да разпознае местността. Виждаше Сфинкса и отвъд него завоя на Нил, но от голяма височина, и му трябваше време, за да си даде сметка, че вероятно така изглежда всичко, погледнато от върха на Голямата пирамида. Освен това червеният камък сияеше, сякаш вътре в него бе запален огън.

Сред червеникавото сияние се показва човекоподобна фигура, досущ като разположената между лапите на каменното чудовище статуя. Само дето тази фигура беше прозрачна.

Хуфу още се бореше с всички тези чудеса, когато фигурата неочаквано заговори. Говореше с напевен, но свършено непознат за Хуфу език.

— Разбираш ли какво казва? — обърна се той към Асим, но шепнешком, сякаш се боеше, че фигурата ще ги чуе.

— Това е езикът на Боговете, господарю. Учил съм го, доколкото познанието за него се е съхранило в нашето съсловие.

Хуфу махна нетърпеливо с ръка на жреца да превежда.

— Надявахме се Голямата пирамида да повика нови Богове — заговори Асим, извил глава на една страна и затворил очи, изцяло съсредоточен върху превода. — Такъв беше нашият план, но не се получи. Вместо това дойдоха враговете. — Асим протегна здравата си ръка и посочи с пръст. — Дойдоха от небесата.

Хуфу погледна към тавана на кухнята. Над него се простираше нощно небе. Нощта бе съвсем ясна, без нито едно облаче.

— Какви са тези врагове? — попита той, но Асим не го слушаше.

— Древният враг на Боговете — отвърна накрая. — Убиецът на всичко живо. Враг, надарен с търпението на... — Асим поклати глава. — Тази дума не ми е позната, но символизира търпение на камък, безкрайност. А най-точният превод на враговете е както когато се събират скакалците — рояк, гъмжилото.

Хуфу бе виждал рояци от скакалци, толкова гъсти, че превръщаха деня в нощ. Опита се да си представи какъв ще е този рояк, че да плаши дори Боговете, но не можа. Видението продължаваше да говори, с глас почти като песен на птица.

— Червеният камък — който наричат Главния страж — ще спре древните врагове — оповести Асим и в същия миг фигурата млъкна. — Екскалибур контролира силата на Стража. Докато мечът е в ножницата, Стражът не може да действа. Вие го извадихте и сега той е задействан. Главният страж ще се пребори с Древния враг.

Хуфу се обърна към жреца.

— Как ще го направи този Главен страж? И какъв е този Древен враг?

Асим гледаше нагоре. После посочи изображението на тавана, където се виждаше небето над пирамидата.

— Този враг, господарю.

Хуфу вдигна глава и се облеци. Високо в небето се виждаше тъмна точка, която бързо се увеличаваше. Докато се спускаше, тя постепенно придобиваше ясни очертания и Хуфу почувства, че стомахът му се свива от страх. Това беше грамаден черен летящ паяк — единственото, на което му заприлича. Имаше осем крака, стърчащи от овалното тяло. Беше толкова голям, че сянката му покриваше цялата пирамида.

— Как ще се пребори Стражът с това чудовище? — прошепна Хуфу.

— Като извади меча от ножницата, ти му възвърна силата — отвърна Асим. — Гледай мощта на Боговете, господарю мой.

На Хуфу му се искаше да го удуши, но не можеше да откъсне поглед от снижаващото се чудовище. Внезапно от върха на червения камък се отдели златиста сфера, прониза небето и се насочи право към паяка. Чудовището отскочи встрани. Хуфу не откъсваше поглед от него. Междувременно втора сияеща сфера литна нагоре. Яркочервени пламъци изригнаха от страната на черния паяк, който се стрелна нагоре, опитвайки се да избяга.

Трета сияеща сфера го застигна и го обгърна изцяло. Паякът се издигаше все по-високо, насочваше се на запад. Последва разтърсваща експлозия и Хуфу се олюля. Когато отново вдигна глава, небето беше пусто.

Златистото сияние в кухнята загасна и Хуфу едва не се строполи на пода, усетил, че е на предела на силите си. Но подскочи, когато фигурата заговори отново.

— Сега вече сме в безопасност — превеждаше Асим. — Но... — той направи пауза, затворил очи, съсредоточен върху превода — тя не е в безопасност.

— Кое не е в безопасност? — настоя да узнае Хуфу.

— Голямата пирамида. Главният страж. Пирамидата не изпълни предназначението си. Тя повика Древния враг, а не Боговете. Щом враговете дойдоха веднъж, ще се появят и втори път. Това, което ги привлича тук, трябва да бъде разрушено.

Фигурата продължи да чурулика още около минута, но Асим мълчеше. Накрая тя млъкна, превърна се в тънка червена линия и се стопи.

Асим отвори очи.

— Казаха ми какво трябва да се направи. Фараоне, върни меча в ножницата.

Хуфу изпълни нареждането.

— Ела, господарю. — Асим го подкани с ръка към тунела. — Чака ни много работа.

Фараонът бе така поразен от събитията, разиграли се пред очите му, че дори не възрази, че жрецът му нареждаше какво да прави. И последва Асим, стиснал прибория в ножницата меч.

Останките на разузнавателния кораб изпопадаха в безлюдната западна част на Гиза. Сред тях имаше едно черно ядро, дълго приблизително петнайсет стъпки — металната му повърхност дори не бе надраскана от експлозията. Докато ядрото приближаваше земната повърхност, скоростта му започна да се забавя под въздействието на някакъв вътрешен механизъм, взаимодействащ с електромагнитното поле на Земята. Ала въпреки това падането бе достатъчно бързо, че от външната му повърхност да се отделя топлина, превръщайки го в сияещо тяло в небето. Макар и позабавило скоростта си, ядрото се удари в една дюна с достатъчна сила, за да се забие дълбоко в пясъка.

Около час след катастрофата към мястото, където бе паднало ядрото, се приближи камилар. Беше либиец, тръгнал за пазара в Кайро, зърнал от десетина мили падащата звезда. След като остави сина си да наглежда кервана, либиецът, теглен от любопитството си, се отправи към мястото, където бе паднала звездата.

Вече бе подминал няколко места, където се въргаляха изгорели останки, но знаеше, че светещият предмет се е забил надълбоко в пясъка. Още щом доближи високата шейсет стъпки дюна, камиларят забеляза разровения пясък на мястото на сблъсъка, спря камилата в подножието на дюната и скочи от седлото. Вятърът развя полите на наметалото му.

Той спря и се огледа. Имаше чувството, че го наблюдават, но наоколо не се виждаше жив човек.

Чу някакъв звук и се обърна. Приличаше на стържене. После всичко утихна и отново се чуваше само свистенето на вятъра. Либиецът доближи дюната, откъдето, както му се бе сторило, идваше звукът. Отново чу нещо, но сега сякаш бе само шумолене. Мъжът пристъпи още малко напред и застина неподвижно. Имаше чувството, че в дюната се спотайва нещо. Нищо не помръдваше и макар слънцето да печеше плещите му, по гърба му преминаха хладни тръпки. Либиецът измъкна кривия кинжал от пояса си. Шумът постепенно се усилваше.

Събрал кураж, камиларят пристъпи още няколко крачки напред и се озова в самото подножие на дюната. Звукът идваше съвсем отблизо. Либиецът заби острието на кинжала в пясъка — то не срещна никакво съпротивление. Удари отново и отново.

Накрая измъкна кинжала и завъртя глава. Нищо.

Изпод пясъка се показаха пипала, които обвиха краката му. Започнаха да го теглят неумолимо надолу, макар камиларят да удряше сляпо към онова, което се спотайваше долу. Писъкът му секна в мига, когато главата му изчезна под пясъците. Камилата подскочи уплашено и се втурна към пустинята.

Възцари се тишина.

На четвърт миля източно от дюната две черни очи бяха наблюдавали странната среща. Притежателят на тези очи изчака още няколко минути, без да откъсва поглед от мястото, където бе изчезнал либиецът, после тихо се спусна по склона на дюната към камилата, която го очакваше долу, и потегли към Гиза, откъдето бе дошъл. Слънцето се отразяваше от масивния пръстен, който мъжът носеше на дясната си ръка, и гравираното там отворено око лъщеше. Ръката с пръстена бе положена върху гривата на камилата, но трепереше толкова силно, че мъжът я вдигна, за да не обезпокои животното, което само налучкваше пътя към дома.

Същата нощ фараонът бе издал заповед никой да не излиза на платото, ала поданиците му и без това бяха уплашени заради страховития бой, разиграл се в небето. Хуфу и Асим стояха на покрива на храма в подножието на пирамидата. Нощта бе съвсем ясна. Червеният камък бе загаснал, а Екскалибур беше прибран в ножницата си, привързана за пояса на фараона.

Хуфу все още си представяше ясно черния паяк, спуснал се от небето. Макар да не знаеше каква е природата му, той не се съмняваше, че в него се крие заплаха. Съществата, които го командваха, несъмнено бяха достатъчно силни, за да карат дори Боговете да се страхуват.

— Какво чакаме?

— Когато мечът е в ножницата — отвърна Асим и спря търсеше подходящите думи, — колесниците на Боговете не могат да приближат червения камък. Трябва да го извадите, господарю.

Хуфу оголи меча. В същия миг камъкът се озари в ярко сияние. Асим продължи:

— Сега вече достъпът до камъка е открит.

— За кого? За колесницата на Боговете?

— Виж, господарю. — Асим сочеше на север.

Нещо се приближаваше в небето. Хуфу напрегна очи и изведнъж осъзна, че това е още един летящ паяк. Не, този предмет имаше формата на преобърната чиния, а сиянието му бе като онова, което бяха видели в подземната кухня.

— Колесницата на Боговете — прошепна Асим.

Нещото прелетя над тях и увисна над върха на пирамидата, на петстотин стъпки над тях. Ослепителен лъч бликна от основата му и обгърна Главния страж — същия, който бяха вдигнали там с неимоверни усилия едва миналата седмица. Макар да бе по-голям от блоковете, които изграждаха пирамидата, Хуфу знаеше, че е по-лек, а това вероятно означаваше, че е кух. Никой не знаеше от какво е направен, тъй като червеникавата му повърхност блещукаше и хората се страхуваха да я докосват.

Хуфу се отдръпна втрещено, когато Главният страж неочаквано се откъсна от върха на пирамидата и се издигна във въздуха, сякаш бе омагьосан. Следван от Стража, златистият обект започна да се отдалечава на север, в посоката, от която се бе появил. Хуфу го изпроводи с поглед, докато не се скри в нощното небе, после се обърна към Асим.

— Къде отива?

— На сигурно място, господарю. Където ще е отделен от ключа.

— Защо трябва да са разделени?

— Главният страж ще е в по-голяма безопасност, ако ключът не е при него. — Асим уморено потърка слепоочията си. — Мечът, който сега е у вас, някога е принадлежал на самите Богове. Чрез него те са управлявали Стража, а той е властвал над царството.

Хуфу огледа гладкото острие. Никога не бе виждал толкова фин метал.

— Значи това е могъщо оръжие — промърмори той.

— Така е — потвърди Асим. — Най-вече защото контролира силата на Главния страж. Който държи този меч, има голяма власт.

— И сега какво?

— Наредихте ли на войниците си да претърсят пустинята за останки от черния паяк, господарю?

— Не откриха нито следа от небесното чудовище, но въпреки това задържаха всички хора, които срещнаха в района.

Асим кимна.

— Задържаните ще вземат участие в това, което ще предприемем утре.

— Какво по-точно?

— Господарю, утре трябва да разрушим нещо, което твоя народ изграждаше в продължение на двайсет години. — Той посочи с ръка. — Облицовката на пирамидата трябва да бъде свалена.

— Защо?

— Тя изпраща сигнали, господарю, но не доведе Боговете, както се надявахме, а техните врагове.

Хуфу знаеше, че пирамидата се вижда от много далече. Опита се да си представи как ли е изглеждала откъм небето, когато я е зърнал черният паяк. Не му се искаше да дойде отново.

— Ще го направя.

Спотаен в тъмните сенки на купчина натрошени камъни, наблюдателят от пустинята бе проследил същата сцена, на която бяха станали свидетели Хуфу и Асим. Той си отбеляза внимателно посоката, в която бяха изчезнали златистият диск и Стража. Въпреки тъмнината успя да запише всичко това върху парчето пергамент, което носеше. Докато ръката му се движеше върху пергамента, пръстенът с окото отразяваше разпиляната звездна светлина.

Когато приключи, той се запрокрадва уверено към една малка колиба на брега на Нил. Щом стигна там, провери отново записките си, за да е сигурен, че всичко съответства, сетне ги нави и ги пъкна в цилиндричен калъф, който залепи с восък и накрая запечата с пръстена.

Скри калъфа под дрехите си и седна, скръстил нозе, на прашния под, в очакване да изгрее слънцето. Беше успял да заобиколи разпръснатите из пустинята войници на фараона, промъквайки се по потайни пътеки. Успя да забележи, че хората от кервана на камиларя бяха докарани в селището, оковани във вериги, и че изчезналият в пясъците мъж е сред тях.

Чакаше го един доста интересен ден.

Клането започна на зазоряване.

Великият фараон Хуфу, син на цар Шеферу и царица Хетпехерес, владетел на Средното царство, наблюдаваше с безстрастно лице реките от кръв, стичащи се по гладката фасада на Голямата пирамида.

Седеше на позлатен трон на плоския връх, където доскоро бе разположен Главния страж. Под него бяха поставени четири жертвени платформи, над които се трудеха жреците на Изида.

Асим работеше чевръсто, тъй като имаше още хиляди гърла за прерязване. Опашката от нещастници с превити рамене се виеше по дървеното скеле и стигаше до една малката платформа на самия връх, където Асим размахваше Ексакалибур, меч на Боговете, местеше се от една платформа на друга и посичаше вратовете на обречените. Войниците се грижеха опашката да се движи равномерно. Тук бяха всички работници — дори тези, които само бяха надзървали в пирамидата. След като Асим приключеше с работата си, единствено Хуфу и той самият щяха да знаят какво се крие вътре.

Веднага щом поредният работник изкачваше върха, двама войници го сграбчваха за ръцете, хвърляха го по гръб на жертвеника и един жрец изпъваше главата му назад, за да дойде Асим и да му пререже гърлото. Бликналата от шийните артерии кръв се стичаше в специален улей, събираше се в тръба и накрая се разпръскваше по фасадата на пирамидата. Три от стените ѝ бяха окъпани в червено и свещениците вече обръщаха тръстиковата тръба към четвъртата. Кървавото покритие придаваше зловещ вид на гигантската постройка.

Затъпели от годините изнурителен труд, обкръжени от войници, привикнали да се подчиняват безпрекословно на фараона и Боговете, мъжете чакаха безропотно на опашката. Понякога някой от тях се стрелваше назад в опит да избяга, но войниците го настигаха, намушкваха го с копията си и отнасяха тялото му на върха.

Не само работниците и жреците бяха обречени на смърт, но и тези, заловени предния ден в пустинята. Либиецът, който бе дръзнал да доближи пясъчната дюна, едва влачеше окованите си във вериги нозе. Когато дойде неговият ред и жреците извиха главата му назад, погледът му попадна върху Ексакалибур. Внезапно покорството му изчезна и той започна да се бори с войниците. Асим прекара бързо острието през шията му, ала тялото на либиеца остана изпънато въпреки фонтаните кръв, които бликаха от прекъснатите артерии.

Асим отстъпи учудено, вдигнал меча пред себе си, сякаш за да се защити. Двата войници, довели обречения, продължаваха да го стискат за ръцете.

Либиецът се освободи и с отсечени удари им скърши вратовете. Асим използва тази възможност, замахна и го промуши в корема.

Нечовешки крясък излетя от широко разтворената уста на прободения. Изправен зад редицата войници от личната си гвардия, Хуфу наблюдаваше сцената само от десетина крачки. Фараонът извика от ужас, когато Асим нанесе повторен удар и в същия миг тялото на либиеца се разпори отвътре. От окървавените му гърди се подаде закривено пипало.

Израстъкът бе сивкав и завършваше с три пръста, които се свиваха и разтваряха, търсейки жертва. Тялото на либиеца бе прегънато под неестествен ъгъл, сякаш гръбнакът му се бе превърнал в отпусната струна. Асим замахна с меча и отсече края на пипалото. Отсечената част падна на каменния блок и започна да подскача, като че ли бе върху нагорещен метал, а остатъкът се скри в тялото. Жрецът отстъпи назад, но продължаваше да държи меча вдигнат.

— Какво беше това? — попита Хуфу.

Асим заби още няколко пъти острието на меча в тялото, но този път не последва реакция.

— Изгорете трупа — нареди той на войниците. — А пепелта разпилейте.

След това се обърна и се приближи към фараона, като бършеше потта от челото си.

— Беше Древният враг, господарю. Дошъл е с птицата, която видяхме вчера.

Хуфу бе толкова объркан, че само поклати глава.

— Врагът на Боговете и нашият враг.

— Как е влязъл в човека?

— Нямам представа, господарю. Вчерашното видение ме предупреди да внимавам.

— Но как е оцелял? Нали видяхме, че птицата пада в пламъци?

— Това също не зная, господарю, но видението ме предупреди, че може да се появи сред нас. Каза ми да използвам меча, за да го убия.

Хуфу погледна острието в ръцете на Асим.

— Това оръжие наистина е могъщо.

— Изковано е, за да служи на абсолютния владетел.

Хуфу кимна, сякаш тази мисъл вече му беше минала през ума. Даваше си сметка, че оръжие с подобна сила крие както необятни възможности, така и страшни опасности.

Асим даде знак на войниците да продължат с прекъснатата екзекуция на работниците. Когато и последният работник бе посечен, а тялото му — хвърлено от пирамидата и изгорено, и четирите страни на гигантската каменна постройка бяха оцветени в червено. Случката с либиеца не се повтори.

Над пет хиляди нещастници изгубиха живота си само за четири часа. Когато Асим отново застана пред Хуфу, ръцете му трепереха от изтощение. Той подаде меч на фараона и Хуфу побърза да го прибере в ножницата.

— Направих, както ми наредиха Боговете — промълви Асим. — Сега твоите хора трябва да довършат заръката за пирамидата.

Хуфу издаде необходимата заповед. Войниците замениха копията си с чукове и започнаха да къртят варовиковата облицовка на каменните блокове, за която строителите бяха положили толкова големи усилия. Парчетата се търкаляха надолу, вдигайки бял прахоляк.

Хуфу наблюдава известно време как върви този процес, но после се спусна по скелето, следван от Асим. Щом слязоха долу, двамата се отправиха към Сфинкса. Статуята на Хор между лапите на чудовището бе демонтирана и на нейно място бе поставена друга — издялана от камък. Рано същата сутрин Асим и помощниците му бяха свалили оригинала в подземията по причини, които запазиха в тайна. Мъжете, които бяха помогнали за пренасянето, също намериха смъртта си. Хуфу и Асим спряха между каменните лапи, далеч от всеки, който би могъл да подслуша разговора им.

— Господарю, издай заповед никой да не записва събитията от този ден — каза Асим.

Хуфу не отговори. Беше се събудил с надеждата, че това ще е денят на неговото безсмъртие, а вместо това бе присъствал на обезличаването на най-великото си постижение. Беше се надявал, че вдигането на Голямата пирамида ще му осигури благосклонността на Боговете. Вместо това всичко около него се рушеше. Не беше трудно да издаде заповедта, за която настояваше Асим. И без това усещаше, че сред народа витаят страхове — заради летящия паяк, убийствата,

чудовището, което се бе спотайвало в либиеца, и оскверняването на фасадата на пирамидата. Един облак закри слънцето и Хуфу неволно потрепери.

— Какво да направя с меча? — попита той — Може би трябва да го задържа, в случай че ни нападнат отново.

— Не мечът спря врага, а Главният страж — обясни Асим. — Без облицовката си пирамидата вече няма да привлича Древния враг. — Асим посочи Екскалибур — Лишен от меча, Стражът е безсилен.

— Как е възможно?

— Не зная — това е, на което са ме учили.

— Защо вместо меча не използва твоя церемониален кинжал?

— Защото мечът притежава и друга сила — отвърна Асим. — Както сам видя, само той е в състояние да убие онова, което се беше спотаило в човешкото тяло — дори ако е безсмъртно.

— И какво беше то?

— Древният враг.

— Безсмъртен. Да не би да е пил от Граала?

— Съмнявам се — рече Асим. — Въпреки това всички, които са слизали в тунелите, трябва да умрат.

— Не те разбирам.

— Аз също не разбирам много, господарю. Правя само това, което ми нареждат Боговете. Мечът е ключ, който трябва да бъде скрит отново.

— Но защо Боговете ни накараха да я построим — Хуфу посочи пирамидата, — след като тя вика само врагове?

— Боговете се надяваха, че ще повика други Богове от небесата.

Хуфу вече бе чул този отговор и той само усили отчаянието му.

— А сега? — попита той. — Сега какво да правя?

— Ти управляваш, господарю.

— Какво да правя с Екскалибур? — повтори Хуфу.

— Докато още е в ножницата, аз ще го отнеса долу в един от дуатите, където Боговете могат да го открият, ако им потрябва. Ще е нужен и на Главния страж, като се върне.

От една страна, Хуфу изпитваше неохота да се раздели с меча. В края на краищата това оръжие, създадено от самите Богове, притежаваше приказна мощ. Но от друга, го плашеше мисълта за отговорностите и нещастията, които то можеше да му навлече. Той го

разкопча от кръста си, подаде го на Асим и жрецът го скри под робата си.

Асим остави Хуфу да наблюдава разрушаването на облицовката на пирамидата и с помощта на скиптъра отвори каменната врата в подножието на Сфинкса. Щом се спусна надолу, вратата се върна на мястото си.

Асим заслиза по каменния коридор, стиснал скиптъра в едната ръка и меч в другата. Скоро обаче спря и завъртя глава, доловил, че нещо не е наред. Почака няколко секунди, после продължи. Когато стигна разклонението, сви надясно, но веднага спря, защото на пътя му се бе изпречил някакъв човек.

Асим държеше меч пред себе си, но острието все още бе прибрано в ножницата.

— Каджи. Знаех, че ще се появиш. Душиш наоколо като плъх.

— По-добре плъх, отколкото роб — отвърна Каджи.

Асим плю в краката му.

— Наблюдатели! Вие предадохте нашата професия.

Каджи поклати глава.

— Ние сме я предали, така ли? И кого предадохме? „Боговете“, които ни оставиха да се борим сами? Които позволиха да разрушат домовете ни и да избият сънародниците ни? Какво свърши днес? Колцина намериха смъртта си в ръцете ти заради твоите „богове“? Колко още ще трябва да умрат?

— Ти си Наблюдател — рече Асим. — Според законите на твоя орден не можеш да предприемаш нищо. Махни се от пътя ми.

Каджи не помръдна.

— Имах трима братя и шестима племенници. Те загинаха днес на пирамидата. Както и двама от синовете ми.

Асим неволно отстъпи назад.

— Заклел си се само да наблюдаваш.

— Вече не съм Наблюдател. Остана ми един-едничък син — той ще е следващият Каджи. Следващият Наблюдател на Гиза и на Пътищата на Росту.

— Но клетвата остава в сила — припомни му Асим и пак отстъпи назад.

— Нали знаеш, че зад нас стоят други — отвърна Каджи. — „Онези, които действат“. — Каджи вдигна ръце и Асим забеляза, че е

свалил пръстена със знака, че е водач на своя орден. — След като отворих вратата към Пътищата на Росту, оставих пръстена на място, откъдето да го вземе синът ми.

Асим трепна и отново вдигна меча, но без да оголва острието.

— И какво ще спечелиш, ако ме убиеш?

Каджи се изсмя дрезгаво.

— Не си чак толкова важен.

— Тогава защо...

— Екскалибур — каза Каджи. — Той е техен. Той е ключът.

Искам го.

— Не можеш да го вземеш. Той принадлежи на Боговете.

Каджи посочи раните на Асим.

— Поглеждал ли си се някога? Видял ли си какво са направили с теб?

— Това е цената на службата.

— Но защо? Каква е ползата от подобна служба?

— Вечният живот — отвърна Асим. — Правото да пия от Граала.

— Граалът е скрит тук от зората на времето. Никой не ни позволи да отпием от него.

Гласът на Асим премина в шепот.

— Все някой ден и това ще стане. Ако не с мен, с някой от последователите ми. Но само с тези, които истински вярват.

Каджи пристъпи напред. Беше в обсега на меча, но Асим все още не го вадеше.

— Не ти ли е хрумвало някога, че да пиеш от Граала може да не се окаже чак толкова здравословно?

Асим го погледна с разширени очи, после премигна и поклати невярващо глава.

— Екскалибур — припомни му Каджи.

— Мечът е на сигурно място — отвърна с поукрепнал глас жрецът.

— Това място за безопасно ли го смяташ? — Каджи не изчака отговора. — Твоите богове воюват помежду си. И двете страни знаят за Пътищата на Росту. Трябва да бъде скрит другаде, инак днешното бедствие ще се повтори.

— Но Древният враг... — поде Асим.

— Да, Древният враг — кимна Каджи. — Екскалибур трябва да бъде защитен и от него. Видях какво се случи на върха на пирамидата. Защо мислиш, че този е бил единственият оцелял враг?

— Беше и аз го унищожих.

— Но не можеш да си сигурен. Наблюдавах, когато Древният враг нападна либиеца в пустинята на запад оттук. Сигурен съм, че ни дебнат нови опасности. Мечът трябва да бъде отнесен далеч оттук.

Асим се намръщи.

— Какво знаеш за Древния враг?

Лицето на Каджи стана непроницаемо.

— Според легендите... — Той млъкна.

— Кой ти каза да идеш в пустинята? — прекъсна го Асим. — Защо... — Асим така и не можа да завърши изречението, тъй като в същия миг Каджи заби кинжала в гърдите му.

Асим се строполи мъртъв на пода на тунела. Каджи се наведе и смъкна наметалото от мършавото му тяло, загърна се в него и си сложи качулката. Едва тогава вдигна Екскалибур и скиптъра и тръгна нагоре.

Хуфу бе сам на покрива на храма до пирамидата. Около една трета от варовиковата облицовка вече бе свалена. Прииждаха цели тълпи бедняци — отнасяха безценния строителен материал.

Фараонът чу, че войниците му прибират копията, и се обърна. Една мършава фигура, загърнатата в жреческо наметало, се катереше, не без усилие, по стълбата. Трябваше да е Асим — още повече, че държеше меч.

— Нали каза, че ще го оставиш под земята? — попита той. — Размисли ли?

Загърнатият мълчаливо се приближаваше към него. После внезапно извади меч и опря острието му в гърлото на втрещения фараон. Хуфу почувства хладината на метала и замръзна.

— Асим, да не си се побъркал?

Мъжът си свали качулката. Беше непознат.

— Кой си ти?

— Човек. Също като теб. Казвам се Каджи.

Хуфу втренчи очи в неговите.

— Ще ме убиеш ли?

— Асим е мъртъв. Аз го убих.

Хуфу вдигна очи към пирамидата. Острието потъна още малко в кожата му. За първи път в живота си Хуфу си даде сметка, че е простосмъртен и че може да умре като всеки друг.

— Той те излъга, защото и него го бяха излъгали — каза Каджи.

— За какво ме е излъгал? — попита Хуфу, търсеше трескаво някакъв изход от участта си.

— За Боговете. Обещанията им са лъжливи. — Неочаквано Каджи свали меча и го прибра в ножницата. — Господарю... — Каджи посочи пирамидата. — Виж как постъпиха с народа ти в името на боговете. Дали няма да е по-добре, ако тези богове престанат да са част от живота ни? Ще ти пощадя живота, ако ми дадеш фараонската си дума да управляваш като човек и да не ставаш пионка в ръцете на боговете.

Хуфу преглътна и кимна. След събитията от последните дни бе изгубил всякаква увереност в себе си.

— Да. Ще го направя. Обещавам.

— Не ти вярвам — рече простичко Каджи. — Но ако те убия, няма да постигна нищо, а и ти нямаш голям избор, освен да управляваш като човек. Ако не друго, поне посях в главата ти семето на съмнението. Може би това е всичко, което мога да направя. Съмнение, от което някой ден ще порасте независимост. Способност да мислим сами за себе си. Толкова пъти са ни лъгали — богове и жреци. Време е да изкожем своя истина.

И след тези думи Каджи се обърна и изчезна надолу по стълбата. Стражите, зърнали познатото наметало на Асим, му се поклониха почтително. Каджи продължи да накуцва като жреца, докато не стигна Долния храм. Оттук се отправи към брега на Нил, където го очакваше малка лодка и гребец с медальон на Наблюдателите на гърдите.

В лодката имаше дървена кутия, дълга три и половина стъпки. Каджи постави меча вътре и затвори капака. След това подаде цилиндричния калъф с доклада на гребеца. Лодката се откъсна безшумно от брега и потъна в мрака — началото на дългия път към новото местонахождение на Екскалибур.

НАСТОЯЩЕТО

2.

Зона 51, Невада

Лиза Дънкан сведе поглед към окървавената си дреха и докосна с пръсти отвърстието от куршума, който я бе убил. Кожата отдолу бе затворена — нямаше и следа от фаталната рана. Опипа я внимателно, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Коя си ти? — Пред нея стоеше Майк Търкот, положил ръце на раменете ѝ. — Видях те да умираш. — Говореше шепнешком, сякаш не вярваше на думите си. — Държах те в прегръдките си и гледах как животът гасне в теб. Усещах, че умираш.

Един нисък глас с отчетлив акцент накара Търкот да погледне през рамо.

— Тя докосна Граала — каза Яков, сякаш това обясняваше всичко. — Легендите са истина. Тя е безсмъртна.

Като се имаше предвид, че Яков бе този, който я бе прострелял, Търкот не изпитваше особена симпатия към руснака — макар че Яков го бе направил в напразен опит да попречи Граалът да бъде откраднат. Руснакът бе едър и плещест мъж, доста по-висок от Търкот. Беше бивш агент на Четвърти отдел — руския еквивалент на американския „Меджик-12“. Целта и на двете организации бе да следят действията на извънземните на Земята. Както Четвърти отдел, така и „Меджик“ вече не съществуваха, жертви на събития от изминалата година.

Търкот носеше камуфлажна униформа, обвиваща свободно мускулестото му тяло. На ръкава на дясната ръка имаше емблема: стрелка, кама и три светкавици — гербът на американските Специални части. Беше среден на ръст, с къса черна коса, прошарена на слепоочията. Четинестата му брада подсказваше, че от доста време не е имал възможността да се наслаждава на горещ душ и остър бръснач.

— Студено ми е — прошепна Дънкан.

Търкот пушна раменете ѝ и се огледа — сякаш едва сега си даваше сметка, че се намират в моргата и че Дънкан седи на металическата дисекционна маса. Изглеждаше мъничка и уязвима, загърната в окървавената си мантия. Косата ѝ бе полепнала върху темето, лицето ѝ бе бледо и уплашено.

Търкот я взе на ръце и тръгна към вратата. Яков, професор Муалама, Че Лу и майор Куин го последваха — това беше сърцевината на групата, воюваща срещу намесата на пришълците в земните дела. По съвпадение някои от тях командваха в момента и Зона 51.

Търкот отнесе Дънкан при паркирания пред входа „хъмви“, положи я на седалката до шофьора и заобиколи откъм волана. Останалите се качиха отзад — Куин едва успя да затвори вратата преди Търкот да настъпи газта. Той подкара право към големия хангар, издълбан в недрата на Планината на конярите. От едната им страна се простираше дълга писта, която стигаше чак до изсушеното корито на Езерото на конярите. Различни по размер и предназначение хангари и помещения бяха струпани в другия край на пистата, между нея и планината.

Зона 51 се намираше на деветдесет мили северозападно от Лас Вегас, наред безжизнена пустош; бе построена върху земя, която нямаше никаква стойност. Множество планини заобикаляха пресъхналото езеро, за чиято охрана правителството на САЩ бе взело нечувани мерки. Името Зона 51 произхождаше от военното обозначение на въздушната база Нелис, която сега бе само част от целия секретен комплекс.

Мнозина смятаха, че Зона 51 е разположена на това място заради неговата отдалеченост. Причината обаче бе едно потресаващо откритие, направено в първите дни на Втората световна война — намирането на гигантски извънземен космически кораб, скрит в една пещера под Планината на конярите — кораба-майка. С дължината си от над една миля и ширина в центъра около четвърт миля, този летателен съд не само поразяваше с размерите си, но отправяше предизвикателства към учените, пратени да го изследват. Рисунките върху плочки, открити в същата пещера, помогнаха на американците да открият в Антарктида няколко по-малки летателни устройства с форма на летящи чинии, наречени от тях скакалци. Бяха стигнали на Земята в един от хангарите на кораба-майка.

Всички тези открития бяха засекретени на най-дълбоко ниво, както нито една друга тайна, пазена от правителството на САЩ. Създаден бе специален комитет — „Меджик-12“, който да се занимава с изучаването и използването на извънземните артефакти. През следващите петдесет години „Меджик-12“ бе успял да запази откритието в тайна не само от другите страни, но и от американската общественост.

Но никой в „Меджик“ не се досещаше за действителното положение на нещата: че Земята е била посетена от пришълци още преди десет хиляди години и че те са построили първата си база на един голям изолиран остров насред Атлантическия океан — легендарната Атлантида. Около хиляда години по-късно на Земята се приземила втора група от същата раса — аирлианци — и между тях и първооткривателите избухнала гражданска война.

Едната страна била предвождана от пришълец на име Аспасия, а другата се ръководела от Артад. При последвалата жестока битка Атлантида била потопена. Възцарило се несигурно примирие. Аспасия се скрил в една аирлианска база под марсианската повърхност, в района на Сидония, който в модерни времена неведнъж привличал вниманието на земните астрономи със странните си аномалии. Артад и последователите му, кортадите, отишли в Китай, в грамадна подземна гробница близо до Циан Лин и подобно на Аспасия и хората му се подложили на хибернация.

Но през следващите хилядолетия всяка от страните продължила тайната си война срещу противниковата страна. На Земята Аспасия се представлявал от Мисията, водена от периодично подмладяван човек, когото кръстили Сянката на Аспасия и който предавал през поколенията паметта и личността на Аспасия с помощта на *каогърлицата* — устройство, в което непрестанно се въвеждала нова информация, подобно на компютърен диск. Страната на Артад защитавали *Онези, които чакат* — клонинги между аирлианци и хора и Сенките на Артад, между които били крал Артур и Ши Хуанчжоу, първият китайски император.

В хода на човешката история двете групировки се сражавали подмолно, използвайки хората като пионки в стълкновенията си. Търкот и сподвижниците му вече бяха разкрили много факти, говорещи в полза на тази теория, но все още нямаха представа за

истинските мащаби на намесата на извънземните в човешката история. Те знаеха за сблъсъка между крал Артур (Сянката на Артад) и Мордред (Сянката на Аспасия) в стара Британия, за появата и разпространението на Черната смърт — чумната епидемия през Средновековието, за основаването на СС във фашистка Германия, за откриването на атомната бомба с помощта на разработки, основаващи се на аирлианско оръжие, намерено в една от залите на Голямата пирамида в Египет — също в началните дни от Втората световна война. Много други исторически събития също бяха резултат от опитите на някои от страните да надделее над другата.

Търкот и групата му бяха узнали също така, че неколцина оцелели хора от катаклизма на Атлантида бяха създали своя група, наречена Наблюдателите — с предназначение да следят действията на извънземните. Наблюдателите бяха бивши жреци, които преди това бяха почитали аирлианците като богове, а впоследствие се стараеха да държат под око развоя на конфликта между враждуващите фракции.

Истината за всичко това излезе на бял свят, когато „Меджик-12“ попадна под въздействие на извънземните след откриване на един страж-компютър в Южна Америка. Стражите, на външен вид златни пирамиди, бяха разположени на различни потайни места из целия свят от аирлианците и изпълняваха функцията на техни наблюдателни и контролни постове. Контактът с всеки от тях водеше до директен телепатичен контрол като взетата под властта на стража жертва се превръщаше във Водач. По такъв начин бяха вербувани и членовете на „Меджик“, след което Майк Търкот бе пратен от Лиза Дънкан, за да се внедри в Зона 51 и да открие какво става там.

Търкот бе узнал, че хората от „Меджик-12“ — по заповед на стража — се готвят да задействат двигателите на кораба-майка и да го отправят към Марс, откъдето да вземе Аспасия и последователите му. Освен това узна, че включването на междузвездния двигател на кораба-майка ще привлече вниманието на древните врагове на аирлианците, известни като „гъмжилото“, и ще доведе до унищожението на Земята. Търкот съумя да попречи на този план, но след това между двете фракции избухна война, на която човечеството бе ужасен свидетел.

Както се оказа впоследствие, Търкот бе успял да убие Аспасия и да унищожи приближаващия се от Марс флот, но Сянката на Аспасия

се бе укрil на Великденския остров, отнасяйки със себе си Граала. Там той разполагаше с нарастваща военна сила. А в Китай Артад бе пробуден от *Онези, които чакат*.

Ето как изглеждаше светът в този момент, когато малката група се спускаше с асансьора към Куба — командно-контролният център в недрата на Планината на конярите, откъдето се ръководеха всички операции.

Търкот отнесе Дънкан право в заседателната зала. Останалите го последваха, вратата зад тях се плъзна и в помещението се възцари неспокойна тишина. Търкот положи Дънкан в един фотьойл и се отпусна на седалката до нея.

До него седна Яков. Муалама, африканският археолог, който бе тръгнал по стъпките на сър Ричард Франсис Бъртън и бе открил тайните записки на англичанина, в които той разкриваше какво е узнал за пришълците, седна от другата страна. Муалама бе също човекът, намерил скиптъра, с чиято помощ двамата с Дънкан бяха стигнали до Черния сфинкс, в който се оказа скрит старозаветният кивот. В хода на тази операция също така узнаха, че Муалама е бивш Наблюдател.

После на сцената се появи възрастната китайска професорка Че Лу, занимаваща се с разкопки в горните етажи на древна гробница край Циан Лин. Професорката бе успяла да разгадае кода на топографска карта, оставена от пришълците, в която се указваха всички техни бази, между които базата в Циан Лин, Великденския остров и планината Синай, където от доста време се спотайваше Мисията.

В другия край на масата седеше майор Куин, единственият представител на някогашния „Меджик“, човекът, който познаваше вътрешните механизми на Зона 51 и бе в състояние да получи всичко, което им е необходимо, от правителството — преди Зоната да бъде напълно откъсната от останалия свят.

— Приятели — заговори Яков.

Търкот не държеше особено да чуе онова, което възнамеряваше да им каже руснакът. Не откъсваше поглед от Дънкан, която бавно идваше на себе си.

— Приятели — повтори Яков и огледа насядалите около масата. — Трябва да насочим вниманието си към най-голямата заплаха.

— И какво по-точно можем да направим? — тросна се Търкот. Беше изморен до смърт. Зад гърба си имаше дълги месеци непрестанна

борба, свързана с открития, всяко едно — по-разтърсващо от предишното. От известно време обаче го преследваше съмнението, че макар да са узнали много, има определена граница, отвъд която не ги бяха допуснали нито веднъж. Нямаха представа защо е избухнала гражданската война между айрлианците, нито какви действия е предприемала всяка от страните, макар да не се съмняваха в едно — че не може да става въпрос за каквато и да било добронамереност по отношение на човешката раса.

Муалама потропа с пръсти по масата.

— Мисля, че подходяме към проблема неправилно. Това е война. Всяка война е за надмощие. Тя е въпрос на сила.

Търкот, чийто занаят бе войната, погледна уморено археолога.

— Е, и?

— Трябва да търсим източниците на тяхната сила.

— Които са? — продължи Търкот.

— Средствата за контрол на Главния страж — отвърна Муалама. — Ако ги намерим, ще можем да управляваме стражите от Великденския остров и — може би — от Циан Лин. Може би дори стража от Сидония на Марс.

— Днес казваш, че ни трябва Главният страж, а вчера твърдеше, че ни е нужен Граалът.

— Граалът наистина ни е нужен — подскочи Муалама. — Но го изпуснахме. Сега е в ръцете на Сянката на Аспасия — зад силовото поле на Великденския остров. Граалът е наистина могъщо средство, защото крие тайната на вечния живот. Сянката на Аспасия обаче черпи силата си от стража на Великденския остров. Стражът контролира силовия щит и нановирусите, с които бяха заразени нашите войници. Чрез него той се свързва с останалите си сили. Стражът е ключът към победата.

— Само че дори не знаем къде се намира този Главен страж — въздъхна Търкот.

— В ръкописа на Бъртън се споменава един доклад на Наблюдатели, според който стражът е бил вдигнат от върха на Голямата пирамида преди няколко хиляди години — посочи Муалама.

— Но къде е бил отнесен? — попита Търкот.

— Наблюдателите... — поде Муалама, но спря.

— Продължавай — подкани го Яков.

— Да — кимна Търкот и завъртя креслото си към негъра. — Кажи ни за какво още си ни лъгал.

— Не съм ви лъгал — оправда се Муалама. — Просто не се сещах.

— Тоест трябваше да ти задаваме конкретни въпроси, за да изплуват тези неща в паметта ти, така ли? — попита Търкот, като се изправи и се приближи бавно към археолога. Спря и се надвеси над него. — Къде е Главният страж?

— В кораба-майка — отвърна Муалама.

— Корабът-майка бе разрушен — произнесе Търкот, обърна гръб на Муалама и махна с ръка. — Той се носи неуправляван в околосемна орбита.

— Говориш за кораба-майка на Аспасия. А как, според теб, е пристигнал Артад на тази планета? — произнесе безизразно Муалама.

Това накара Търкот да замръзне.

— Значи има и друг кораб-майка?

Лиза Дънкан се намеси:

— В думите му има логика. Помните ли, че открихме енергийна сфера за междוזвезден двигател в една пещера в Етиопия, а корабът-майка си имаше такава.

Търкот бавно седна и кимна.

— Сферата, която открихме, идваше от Китай.

— А Артад е в Китай — добави Дънкан.

— Но в Циан Лин не намерихме кораб-майка — вдигна рамене Че Лу.

— Може да е бил на някое от най-долните нива — рече Търкот, но се съмняваше в думите си. Корабът-майка бе твърде голям, за да бъде скрит там — по-голям от самата гробница.

— В нацистките архиви, които открихте в Русия — обади се Куин, — се споменава, че те са търсели кивота — старозаветния ковчег, а не Ноевия. Нищо чудно така да са наричали и кораба. Може би последните оцелели от Атлантида са били качени на борда му? Това обяснява легендата за Ноевия ковчег.

— Но нацистите не са го открили — отбеляза Търкот.

— Не прегледахме архивите докрай — припомни Куин.

— Направете го — нареди Търкот.

— Аз също не успях да превода докрай ръкописа на Бъртън — обади се Муалама. — И той се е интересувал от легендата за Ноевия ковчег.

— А аз все още не съм намерила координатите на онези места, които открих в записките на Нейбингър — добави Че Лу.

Търкот се почеса по челото. Въпреки всичко, което бяха научили, все още нямаша цялостна картина. Истината за настоящето зависеше от познанието им за миналото, а там все още имаше твърде много неизвестни. Все пак разполагаха с повече, отколкото в началото. Дали времето щеше да им стигне, за да обработят информацията?

— А ако не открием Главния компютър или не успеем да го подчиним? — подхвърли той.

Куин заговори пръв:

— Военните пращат нов флот на Хаваите. Това е последната ни защитна линия в Тихия океан. Обмислят атака срещу Великденския остров.

— Няма да успеят да пробият силовия щит — убедено каза Търкот.

— Освен ако не се доберем до Главния страж и не изключим щита — посочи Яков.

Куин сбърчи вежди.

— В архивния материал, който донесохте от Москва, имаше нещо за някакво оръжие и за щит.

— Какво нещо? — попита Търкот и се наведе напред.

— Ще трябва да погледна отново — отвърна Куин.

В стаята влезе един сержант, подаде на Куин папка с документи и безмълвно излезе.

— Или трябва да разчитаме на чудо — заключи Търкот, — или да открием къде е Главният страж и да се опитаме да го поставим под наш контрол. В противен случай и тази флотилия ще последва съдбата на предишната. Според последната информация пленените от пришълците кораби се насочват към Пърл Харбър. Нищо чудно да успеят да завладеят Хаваите и да подчинят и втората ни флотилия. Куин, предупредете адмиралите за тази опасност.

— Слушам, сър.

Търкот изгледа Дънкан, която внимателно следеше разговора.

— Какво всъщност се случи с теб? — попита той.

Дънкан премигна.

— Аз... — Тя вдигна ръце и ги изгледа, сякаш бяха чужди. — Пуснах единия от камъните в Граала. После бръкнах вътре. Съвсем мъничко, откроя. И ръката ми сякаш пламна. Огънят тръгна нагоре. По цялото ми тяло.

— Трябва да я отведем на доктор — намеси се Куин.

Търкот не му обърна внимание.

— Значи легендата е вярна — Граалът дарява с безсмъртие?

— Така трябва да е — съгласи се Дънкан и отново докосна гърдите си, на мястото, където я бе ударил куршумът. — Жива съм — а ти ме видя как умирам.

— Как става това? — попита Търкот.

— Не зная. — Тя поклати глава.

— Не е само безсмъртие — каза Яков. — Виж, че ѝ върна живота.

Търкот помисли малко, после издаде поредица от заповеди.

— Майор Куин, проверете нацистките архиви, които донесохме от Москва, и вижте дали не се споменава нещо за настоящото местонахождение на кораба-майка. Освен това искам да прегледате записите на „Меджик“ в случай, че някъде се описва силовият щит — как действа и има ли начин да преминем през него. Защото ако не успеем, ще бъдем беззащитни срещу Сянката на Аспасия и силите му. Професор Муалама, прегледайте ръкописа на Бъртън и вижте дали не сте пропуснали някъде нещо за Главния страж. Професор Че Лу, мисля, че трябва да се свържете с Лари Кинсейд и да уточните местата, които е отбелязал в бележника си Нейбингър. Може на някое от тях да е скрит корабът-майка. Аз ще се опитам да пратя съобщение на Кели — ако все още има достъп до стража на Великденския остров, тя също би могла да ни помогне. Някакви въпроси?

— А аз какво да правя? — попита Дънкан.

— Първо трябва да разберем какво се е случило с теб — отвърна Търкот. — Какво ти е направил Граалът.

Той огледа залата. Всички членове на групата му бяха специалисти, познаващи добре аирлианците и начина им на действие, ала същевременно той изпитваше сериозни съмнения относно тяхната лоялност: руснакът Яков бе застрелял Дънкан, Че Лу се бе появила край гробницата по странно съвпадение с останалите събития,

Муалама бе скрил от тях, че е Наблюдател, и отпускаше информацията на порции. И не на последно място Лиза Дънкан — какво се бе случило с нея?

Куин свали слушалките си и каза:

— С асансьора идва лекар, за да я прегледа. — Гледаше Търкот в очите. После неочаквано стана, заобиколи масата, спря пред Дънкан и ѝ даде знак с ръка да се изправи.

Търкот понечи да възрази, но майорът опря длан на гърдите му.

— В този момент лекарят ще ни каже повече от всеки друг. Нека я прегледа.

Търкот бе толкова изненадан от действията на Куин, че му позволи да изпрати Дънкан до вратата, където я очакваше мъж с бяла престилка. После Куин се обърна и затвори вратата.

— Какво, по дяволите... — почна Търкот, но Куин вдигна папката, която му бяха донесли, и я хвърли пред него.

— Не зная коя е тази жена — рече той, — но лице на име Лиза Дънкан не съществува. Накарах Управлението да я провери. Всичко в досието ѝ е измислица.

МИНАЛОТО

3.

*Гластънбъри Тор, Англия
529 г.сл.Хр.*

Заобиколена от вода, Гластънбърската канара стърчеше на петстотин стъпки над околната местност, а на върха ѝ имаше полуразрушен каменен манастир. Това беше свещено място, което малцина дръзваха да посещават, ала в тази мъглива утрин малка лодка със самотен гребец пресичаше бавно гладката повърхност на езерото. Много легенди се разказваха за тази местност, говореше се дори, че някога тук бил Авалон — дом на странен народ с още по-странни способности. Тези, които живееха в околностите, не смееха да стъпват на острова.

Дъното на лодката задраци по каменистия бряг. Мъжът прибра греблата, завърза лодката за едно приведено дърво и тръгна по пътеката нагоре към хълма. Вървеше с прегърбени рамене и подгънати колене, като че ли носеше голяма тежест, макар да държеше само дълъг жезъл от полирано дърво, на който от време на време се подпираше. Лицето му бе скрито в сянката на спуснатата качулка, но отдолу се подаваше дълга бяла брада.

Когато стигна върха, той спря и огледа порутените стени на манастира. После вдигна поглед към равнината отвъд езерото. Нищо не помръдваше под ниските облаци. Сякаш някой бе изтребил както човеците, така и зверовете в околностите. Студен повей на вятъра накара човека да се загърне в наметалото. Още от времето на великата битка на Камлан — решителното сражение между Артур и Мордред, тази земя изглеждаше безлюдна и негостоприемна.

Той приближи манастира и прекрачи прага. Покривът се бе срутил и между прогнилите греди надзърташе сивото небе. Мъжът пъхна сбръчканата си ръка в пазвата си и извади медальон, върху който бе гравирано око. Постави го пред малкия олтар, на който имаше

вдлъбнатина с подобни размери. Поддържа там медальона, после го вдигна и го прибра.

Докато чакаше, мъжът потърка зиморничаво ръце. Извърна се, когато една от вратите в стената се отмести. В помещението пристъпи друга загърната в кафяво наметало фигура. Влезлият също носеше качулка: когато я вдигна, се видя покрито с бръчки лице и посребрели коси. Новодошлият се облеци, като разпозна мъжа при олтара.

— Мирдин!

Старецът се усмихна уморено.

— Отдавна не ме бяха наричали така, Брин. При двора на крал Артур ми казваха Мерлин.

— И аз така чух.

Мерлин се огледа.

— Трябваше да доведат Артур тук.

— Той издъхна точно на това място. — Брин посочи най-близката стена на манастира.

— А Екскалибур?

— Нито една сълза за краля? — Брин скръсти ръце на гърдите си.

— Зная, че е мъртъв — отвърна Мерлин. — Скърбих по него насаме.

— Не ми се вярва.

Мерлин се изправи в цял ръст и въпреки изнурения му вид Брин неволно отстъпи.

— Направих каквото беше необходимо за тази страна и за народа ѝ.

— Но не беше достатъчно — отбеляза Брин.

— По-добре, отколкото да се крия в една стара пещера, пълна с прашни свитьци.

— Така ли? — попита Брин, но не дочака отговора. — Тази страна е по-зле, отколкото беше някога. Мнозина загинаха. Почти изгубихме Граала. Меча също.

— Чух за Граала. Взел го един от твоите приятели — Наблюдателите.

— Виждам, че вече не се смяташ за един от нас. Хубаво. Ти предаде ордена.

— Просто продължих напред, както трябва да направи всеки от нас. Ще върнете ли Граала в Египет?

— Това не мога да ти кажа.

Мерлин поклати глава.

— Да се върне предишният баланс. Не е лошо. Но какъв ще е този баланс?

— Какво искаш да кажеш? — попита го Брин.

Мерлин тропна нетърпеливо с крак.

— Нашият орден следи развитието на тази история още от времето на Атлантида. Някога и ние почитахме нашите „богове“. Но когато те започнаха да воюват помежду си, загинаха невинни хора, Атлантида бе потопена, а оцелелите се разпръснаха по света. Много пъти разговарях с Артур — той е бил Сянка на едно от тези същества. Знае много за великата истина.

— „Великата истина“?

— Какво знаем ние? — попита Мерлин. — Известно ли ни е откъде са дошли „боговете“? Защо са останали тук?

Ако се съдеше по израза на Брин, той дори не разбираше въпросите, та какво остава за техните отговори.

Мерлин въздъхна и реши да смени темата.

— Екскалибур е повече от обикновен меч. Той върши и други неща. Ще има нови войни. И двете страни го искат. Хора като мен — Мерлин кимна, признавайки ролята си в наскорошните събития — ще се опитат да използват Екскалибур като символ. Но той е много повече от символ. Мечът е парче от древна мозайка, при това с ключово значение.

Брин слушаше търпеливо.

— Дойдох тук да поправя стореното.

— И как по-точно?

— Екскалибур трябва да бъде скрит по-добре, отколкото е скрит сега.

— Но аз не... — заговори Брин, но Мерлин тропна с жезъла по каменния под.

— Чуй ме, Брин. Мечът трябва да бъде скрит. Откакто излезе на бял свят, тези, които наблюдават, знаят къде се намира. Ние — аз — пробудихме същества, които беше по-добре да продължат вековния си сън, и те пратиха своите Сенки за меча и Граала. И двете бяха скрити

поколения наред, но това място вече не е безопасно. Сам го знаеш, иначе нямаше да отпратиш Граала другаде.

— А ти откъде разбра?

— Наблюдателите сте толкова невежи! Аз също бях невеж, но пътувах надалеч и видях много неща. Чел ли си някога някой от свитъците, които така ревниво пазиш? Аз само с това си запълвах времето, докато бях тук.

— Чел съм онези, които успях — възрази Брин.

— А другите? Онези, които са написани на старорунически?

— Никой не може да ги прочете.

— Аз мога и го направих.

— И какво казват те? — попита заинтригувано Брин.

— Решението да наблюдаваме, без да се намесваме, е било взето след гласуване на първата среща на Наблюдателите. Гласуването не е било анонимно. Имало е такива, които са смятали, че не бива само да наблюдаваме, но и да предприемаме необходимите действия. Да се борим с Боговете за свободата си.

— Но в края на краищата мнозинството е взело друго решение. Такъв е сега законът на ордена.

Мерлин въздъхна безсилно.

— Това решение е взето от хора. Ние също сме хора и можем да го променим.

Брин поклати глава.

— Орденът никога няма да го промени. Нито ще има друго събрание.

— И ти си невеж като другите — тросна се Мерлин.

— И какво би направил с меча? — побърза да смени темата Брин.

— Ще го взема — и ножницата, в която се прибира — и ще го отнеса далеч оттук. Ще го скрия някъде, където никой да не го намери.

— Не виждам защо трябва да ти вярвам — рече Брин и се обърна към вратата.

— Аз сбърках.

Брин спря. Мерлин продължи:

— Не биваше да се захващаме с тези същества и тяхната междуособна война. Нямаме достатъчно сили.

— Е, и? — попита Брин. — Такова е кредото на Наблюдателите. Да следят, без да се намесват. Но ти го наруши.

— Което също беше грешка — отбеляза Мерлин. — Не бива само да наблюдаваме. Трябва да действаме. Но не както направих аз, като се опитвах да подражавам на тези същества, да се съюзя с едната страна срещу другата. — Той поклати глава. — Подмамих се, както е станало някога с първите свещеници. Трябва да се държим настрана от тях. Единственият ни шанс е да ги удряме — внезапно, неочаквано, всеки път, когато ни се удаде възможност.

— Какво общо има това с меча? — попита Брин.

— От него се нуждае всяка от двете страни, за да спечели войната — обясни Мерлин. — А сега те вече знаят, че достъпът до това място е лесен. Ето защо Екскалибур трябва да бъде преместен. Не бива да попада в ръцете нито на Сянката на Аспасия, нито на последователите на Артад, нито на едни други, още по-страшни създания.

Брин замръзна.

— Древният враг?

Мерлин кимна.

— Мислех, че това е мит, измислен от жреците и свещениците. Както християнският Сатана, който е антипод на техния Бог.

— Във всеки мит има частица истина.

Брин прокара разтреперана ръка през брадата си.

— Казваш, че законът повелява на Наблюдателите да не се намесват — продължи Мерлин. — В такъв случай как въобще са попаднали тук Екскалибур и Граалът?

— Донесъл ги е Йосиф Ариматейски — от Йерусалим.

— С това не е ли нарушил закона?

Брин кимна неохотно.

— Тогава нека поправя сторената грешка и да ги отнесе оттук. А ти можеш да продължиш да наблюдаваш.

— Екскалибур е в безопасност — произнесе Брин, но не толкова убедено. — Аз зная, че...

Мерлин го прекъсна.

— Граалът беше отнесен. Сега същото трябва да се направи и с меча. Те дойдоха тук, за да вземат *ка-огърлицата* на Артур, нали?

Брин бавно кимна.

— Да. *Онези, които чакат.*
— Значи знаят за това място. И пак ще се върнат.
— И аз се боя от това — призна Брин.
— Винаги могат да открият меча. Аз обаче знам едно място, където ще е невъзможно да го намерят. Не само те, но и никой.
— Къде? — попита намръщено Брин.
— На покрива на света, където дори да се качи някой, няма да оцелее достатъчно дълго, за да го върне долу.
— И къде е този покрив?
— Това не е твоя грижа — усмихна се Мерлин. — Докато мечът е там, няма от какво да се страхуваш.
— Последвай ме — каза Брин, склонил, че Мерлин е прав.

НАСТОЯЩЕТО

4.

Зона 51, Невада

Търкот отвори вратата към медицинската лаборатория, посочи с палец през рамо и нареди на доктора:

— Излизай!

— Нямате право да...

Търкот извади пистолета от кобура и го насочи към него.

— Излизай — повтори и за ефект свали предпазителя.

Лекарят изхвърча от стаята.

Търкот хвърли на масата папката, която му бе дал Куин, и каза на Дънкан:

— Чети.

Тя взе папката и я разтвори. Още не беше свършила първата страница и започна да клати глава.

— Какво? — попита Търкот.

— Това не може да е истина!

— Защо трябва някой да си измисля? — попита Търкот.

Тя вдигна очи към него.

— А ти защо реши да ме проверяваш?

— Не съм аз. Куин го направи. Изглежда, е имал право.

Дънкан се намръщи.

— Но това... това е грешка. Аз съм тази, която съм.

— Кога за последен път си се виждала със сина си?

Гънката на челото ѝ стана още по-дълбока. Търкот не ѝ остави време да помисли.

— Не беше ли още преди да ме пратиш в Зона 51? Преди да започне тази история?

Тя бавно кимна.

— Да. След това животът ми така се обърка, че...

— Би могла все пак да намериш време да го видиш — прекъсна я Търкот. — Когато бяхме заедно в къщата ти в Скалистите планини. Трябваше да усетя, че става нещо странно. Ти ми каза, че бил при баща си — бившия ти съпруг. Но няма никакъв баща — нито син.

Лицето на Дънкан почервения от гняв.

— Имам син!

— Не, нямаш.

— Говориш небивалици...

— Защо ме прати в Зона 51?

— Получих доклад за нередности в Зоната. Синът ми...

— Куин не откри никакъв подобен доклад. А той е бил част от „Меджик-12“. Знае колко дълбоко засекретено е било това място. И че не може да изтича никаква информация. — Търкот се пресегна и взе папката от ръцете ѝ. — Назначили са те за научен съветник само по документи. Никой не те е викал на интервю. По дяволите, цялото ти минало е измислено. Никой не те е проверявал сериозно. Изглежда, дори са използвали секретността около „Меджик“ за да те пробутат на мястото, но не са го правили от „Меджик“ — Куин е сигурен в това.

— Не, това е невъзможно. Аз... — Тя поклати объркано глава.

— Коя си ти? — попита Търкот. Умората от последните седмици, битката, загиналите му другари, изнурителната надпревара с пришълците, всичко това му бе дошло прекалено много. Той доближи лицето си до нейното. — Коя си ти? Защо правиш всичко това? — Той сложи ръце на раменете ѝ. — Защо?

— Не зная. Не зная. Не зная.

Търкот я изгледа, отдръпна ръце и отстъпи назад. По лицето на Лиза се стичаха сълзи. Търкот се отпусна на един стол. Целият трепереше. Изведнъж подскочи, столът отхвъркна назад, а той изтича навън и затръшна вратата след себе си.

Яков, Че Лу и Муалама бяха в коридора. Руснакът пристъпи срещу него.

— Приятелю...

— Не съм ти никакъв приятел — тросна се Търкот и забодя пръст в гърдите на руснака, но едрият мъж не помръдна. — Твоята „другарка“ Катенка ни предаде в Москва. Ти се върна тук с „бръмбар“. После я застреля. — Той посочи с палец през рамо. — Какво още знаеш и го криеш от мен? — Той се завъртя към Че Лу. — А ти? Защо

въобще реши да ходиш в Циан Лин? Много странно съвпадение. Точно след като беше компрометиран „Меджик“. — Продължи с Муалама: — Избра да следваш стъпките на Бъртън, а? Скри от нас, че си Наблюдател. Разкриваше по малко от ръкописа, каквото смяташе, че ти е изгодно. — Отмести Яков от пътя си. — Не искам повече да си имам работа с вас!

Тръгна към външната врата и излезе под яркото слънце на Невада. Премигна, усетил, че очите му се насълзяват. Помисли си, че е от светлината, но дори след като си сложи тъмните очила, очите продължаваха да го болят. Едва сега си даде сметка, че плаче. Изруга и закрачи към пустинята.

Циан Лин, Китай

В древния свят Пътят на коприната бил първата връзка между Изтока и Запада. Простирал се четири хиляди мили от Ксиан в северозападен Китай, през северното Китайско плато, Памир, Каракорум, Самарканд и Дамаск, за да излезе накрая при средиземноморските пристанища Александрия и Антиохия. Оттам кораби прекарвали товарите до Гърция и Рим, а търговците ги отнасяли във вътрешността на страната.

По същия този маршрут минал и Марко Поло — първият западен пътешественик, който видял Вътрешнокитайското царство, но това станало много след откриването на пътя. Пътят на коприната станал също така и пътят на Черната смърт, само че в обратна посока, стотина години по-късно, когато бубонната чума се разпространила на изток. Само за пет години тя погубила над дващест милиона души и намалила населението на Земята с една трета. В нито една от войните, които избухнали по-късно, не били дадени толкова жертви.

Всичко започнало точно тук — в Циан Лин, — когато последователите на Артад опитали да ограничат нарастващата мощ на Мисията в Европа и Близкия изток и да изравнят нарушения баланс на силите. Съвсем наскоро Мисията бе използвала същия метод в Южна Америка, опитвайки се да унищожи човечеството и да очисти Земята за пристигането на Аспасия от Марс — за щастие този опит бе спрял в последната минута от Майк Търкот.

Когато Китай бил още млада държава, равновесието на силите било изместено на запад и Ксиан бил столичен град, в който живеел първият владетел на страната, Ши Хуанчжоу, когото наричали Жълтия император. В действителност Ши Хуанчжоу бил Сянка на Артад. Според легендата, когато издъхнал, го погребали в грамадна гробница, по-висока дори от Голямата пирамида в Гиза. Тази гробница се наричала Циан Лин — истинска планина, вдигната от човешки ръце, и също като Зона 51 и Голямата пирамида, криела в себе си много тайни. Всъщност Сянката се върнал на мястото, където бил „роден“, а паметта му била извлечена и съхранена.

В недрата на Циан Лин била разположена аирлианска база, оборудвана със страж-компютър. На същото място се подложил на хибернация и Артад заедно с последователите си. Отвън малката планина сега бе само изгорена безжизнена пустош, след неуспешния опит на китайското правителство да атакува базата с атомна бомба. Ударната вълна бе спряна от силов щит — същия, с какъвто бе затворен Великденският остров.

Вътре в аирлианската база Лексина — водачката на *Онези*, които *чакат* — бе успяла да проникне на най-долното ниво на Циан Лин и да събуди Артад и помощниците му. Веднага след това Артад се свърза със стража, за да получи представа за обстановката.

Артад беше аирлианец, висок почти два метра и на външен вид много наподобяваше статуята на Хор, която охраняваше входа към подземията между лапите на Сфинкса. Червена коса, червени издължени очи, шест пръста, непропорционално тяло — всичко говореше за извънземния му произход.

Артад набързо прегледа информацията, натрупана през десетте хиляди години, които бе прекарал в хибернационен сън, докато не стигна до текущата обстановка: Сянката на Аспасия се бе активизирал, но вече използваше човешките ресурси. Беше скрил силите си зад силовия щит и в момента ги усъвършенстваше, за да надминат онова, което им бяха придали създателите им. С помощта на нановируси той бързо увеличаваше мощта си.

Артад претърси всички информационни канали и се намръщи, когато не получи отговора, който очакваше. Отдели се от стража и излезе от помещението. Строени отвън и очакващи заповеди бяха

неговите кортади — аирлианците, пристигнали с него на Земята преди много, много време.

— Екскалибур? — обърна се той към Цан Че, придворния съветник от времето, когато Сянката бе управлявал като император Ши Хуанчжоу. Докато работеше с компютъра, Цан Че бе разпитвал Лексина.

— Ключът към Главния страж?

— Да.

— Хората — по-точно Наблюдателите, или тези, които са останали от тях — са го скрили много отдавна. Толкова отдавна, че сега е само легенда.

Странно изражение пробягна по лицето на Артад — някои биха го сметнали за усмивка.

— Глупаво.

Той пресече залата и застана до контролния пулт. Раздвижи ръка над него и отгоре се появила поредица светещи шестоъгълници с изписани в тях руни.

Артад въведе код в един от шестоъгълниците.

Еверест

Близо до върха на най-високата точка на планетата, върху една тясна издатина пред плитка, обледенена пещера лежах три замръзнали трупа. Изведнъж ги окъпа червеникава светлина, излъчвана от задействалата се ножница на Екскалибур. Сиянието се отрази в ледените блокове наоколо и запулсира към небето.

Циан Лин

В горния десен ъгъл на контролното табло светна един шестоъгълник. Артад бавно кимна и въведе втори код. Стената пред него заблещука и побеля. Появи се окръглено изображение, което постепенно заставаше на фокус, докато не заприлича на планета, гледана от космоса. Артад чукна червения шестоъгълник и планетата се завъртя, после замръзна в друга позиция, но сега в средата ѝ мигаше

една алена точица. Той отново натисна шестоъгълника и точката се увеличи. Намираше се на границата между Непал и Тибет, в средата на Хималаите.

Артад кимна — логично бе да го скрият там. Докато Екскалибур бе в ножницата, нито едно механично транспортно средство не можеше да го доближи на разстояние от няколко мили — предпазна мярка, вградена в системата срещу евентуален опит да бъде отнесен с летателен апарат. Наблюдателите го бяха скрили на едно от най-недостъпните места на планетата. Имаше само един начин да си върне ключа.

Артад повика Цан Че и каза:

— Къде са *Онези*, които чакат?

— Отвън, господарю.

— Доведи ги.

Отпред вървеше Лексина, следвана от Елек и Коридан. Щом влязоха, те се поклониха ниско; бояха се да срещнат рубинените очи на съществото пред себе си.

— Има ли някакъв начин да се свържем с тези, които сега управляват страната? — попита Артад.

Лексина кимна.

— Има, господарю. Разполагаме с радиопредаватели. А и техните войски са заобиколили гробницата.

— Добре. Имам съобщение за тях. — Червеникавите му очи се плъзнаха по трите клонинга. — Освен това ви чака важна задача. Погледнете там.

Тримата вдигнаха глави. Артад сочеше екрана.

— Искам да се качите горе и да ми донесете едно нещо. Задачата е много важна. Ще ви подготвя колкото се може по-добре.

Великденският остров

Дясната ръка на Сянката на Аспасия бе с откъсната китка. Разкъсана плът и белезникава кост показваха мястото, където бе попаднал изстрелът на Търкот. Предмишницата му бе пристегната с турникет, който се бе впил в плътта, за да спре кървенето.

Скакалецът, с който летеше, току-що се бе спуснал през езерото в центъра на кратера Рано Кау на Великденския остров. Скакалецът беше златист диск с диаметър десетина метра и се носеше през един тунел на дъното на езерото със същата лекота, с която се бе реял из въздуха.

Половин минута по-късно скакалецът изплува над водата в голяма подземна кухня, издигна се във въздуха и кацна на скалистия бряг. Шестима американски морски пехотинци очакваха пристигането на Сянката на Аспасия. Очите им бяха изцъклени и неподвижни, тъй като се намираха под контрола на стража-компютър чрез нановирусите в мозъците и кръвта им. Нановирусите изпращаха електрически импулси в невроните, с които направляваха действията им, и по такъв начин ги бяха превърнали в неразделна част от охранителната система на острова. Най-зловещата страна на този процес бе, че през цялото време частица от съзнанието на нещастниците оставаше запазена и те бяха неми и безволеви свидетели на всичко, което вършеха телата им.

Трима от морските пехотинци, пристигнали тук с Оперативна група 75, която бе пленена от силите на Аспасия, се покатериха на скакалеца и отвориха горния люк. Докато двама от тях подадоха ръце на Аспасия, за да му помогнат да излезе, третият пое Граала, който бе загърнат в плътно парче плат.

Сянката се олюля, когато докосна с крака повърхността, и войниците се завтекоха да го подкрепят. Беше изгубил повече кръв, отколкото предполагаше. Войниците го поведоха към един тунел, озарен от редица светлини на тавана. Тунелът се издигаше нагоре, после описваше завой надясно. Сянката на Аспасия и ескортът му се озоваха в голяма подземна пещера. В центъра ѝ се издигаше висока светеща златиста пирамида — стражът на Великденския остров.

Сянката на Аспасия се намръщи, когато забеляза, че към една от страните на пирамидата е прилепнала потрепваща мумия — към тялото ѝ бяха прикрепени метални датчици. Сянката забрави за фигурата, когато третият морски пехотинец положи Граала на една маса вдясно от пирамидата.

При многобройните си превъплъщения Сянката на Аспасия неведнъж бе изпитвал болка. Усещаше я и сега, от мястото на откъснатата китка — сякаш ръката му бе обгърната в пламъци. Той си

наложи да преодолее болката и се приближи към Граала. Махна покривалото и отдолу се показва позлатената чаша.

Сянката на Аспасия извади от джоба си малка дървена кутия и я отвори. Вътре имаше два камъка — известните от библейските легенди *урим* и *тумим*. Те сияеха, сякаш бяха озарени от вътрешен огън. Не без усилие Сянката на Аспасия извади един от камъните и го протегна към Граала. Плоският долен край на чашата се отмести встрани, разкривайки миниатюрна вдлъбнатина с размерите и формата на камъка.

Сянката на Аспасия се поколеба. Знаеше, че силите му се преместват на нови позиция, имаше представа и какво става по целия свят. Накрая прибра камъка в дървената кутия и се приближи до стража. Наведе се и опря с длан металната му стена. Златистото сияние го обгърна, докато установяваше контакт с извънземния компютър. Следвайки само няколко негови команди, докато Сянката се намираще в щаба на Мисията под планината Синай, стражът бе свършил чудесна работа по подготовката и задействането на неговия план. Флотът на Аспасия вече се приближаваше към Пърл Харбър, на повърхността на острова кипеше усилена работа, имаше и няколко съобщения от аирлианците на Марс, но Сянката на Аспасия само поклати глава — бяха чакали хилядолетия там, можеха да потърпят още малко. Засега всичко се развиваше чудесно.

Вековете на постоянни борби, маневриране между Сенките, съпернически си за власт, възходи и падения на цели царства и кралства, чиито конци бяха дърпали едните и другите сили, го бяха направили необичайно подозрителен към всякакви добри новини. Винаги имаше слабо звено, хлъзгаво място, което можеше да предизвика провал. Артад? Циан Лин бе защитена от силово поле, но дали то бе вдигнато по автоматична команда на разположения там страж, или някой бе пробудил стария му враг — това не можеше да каже. Сянката на Аспасия знаеше, че *Онези, които чакат* се бяха опитвали да проникнат до най-долното ниво на Циан Лин.

Все пак реши да действа така, сякаш Артад наистина е събуден, или поне са активизирали поредната му Сянка. Много отдавна Сянката на Аспасия се бе научил да мисли и действа като своите противници, за да надделява над тях.

Главният страж. От това средство се нуждаеше сега Артад, за да го унищожи и да си възвърне властта над цялата планета. Сянката на Аспасия отвори един таен канал, който навремето се използваше за връзка с Главния страж. Беше празен, което означаваше, че Главният страж все още е изключен. Той знаеше какво е необходимо, за да се задейства, и затова се прехвърли на програмата на Екскалибур, меча, който всъщност бе много повече от меч.

В хода на дългата си война срещу гъмжилото аирлианците неведнъж бяха губили кораби и дори цели светове. Заедно с това в ръцете на врага бяха попадали и техни стражи-компютри, включително и такива, които управляваха цели системи. Поучени от горчивия опит, аирлианците бяха въвели допълнителна защита на своите компютри с устройства от типа на Екскалибур. Макар да изпълняваше още няколко функции, основно мечът бе един вид микропредавател, който излъчваше кода за достъп до Главния страж. Но предавателят работеше само тогава, когато мечът се изваждаше от ножницата — изработена от метал, екраниращ излъчвания сигнал. Устройството не бе голямо и същевременно бе достатъчно удобно за ползване. Освен това в Екскалибур бе вградена програма за унищожение, при чието задействане щеше да бъде изтрита паметта на всички стражи и да бъде прекъснато енергийното им хранване. Единствено аирлианският водач знаеше как да бъде активирана тази програма и тази информация бе запазена в тайна от Сянката при първото прехвърляне на паметта.

Сянката на Аспасия знаеше, че Наблюдателите са скрили много отдавна Екскалибур. Проклетите Наблюдатели — Сянката на Аспасия бе избил много от тях през вековете на тайна борба с техния орден. Някои от тези глупаци не само наблюдаваха, но се опитваха да преминат и към действия — дори да го убият, заради което си бяха получили заслуженото.

Беше се помъчил да сложи ръка на Екскалибур по време на превъплъщението си като Мордред, но тогава двамата с Артур — Сянката на Артад — претърпяха поражение. А Наблюдателят Мерлин? Какво ли бе направил с меча?

Стражът се свърза с вградените датчици в склона на вулкана отгоре и дори стигна до базата на Марс, където неколцината оцелели аирлианци обитаваха подземни кухни.

Оказа се, че там са получили сигнал от повърхността на Земята. Сянката на Аспасия мигновено прецени характера на сигнала — беше се активирало насочващото устройство на Екскалибур. Не бе негова работа, значи нямаше никакво съмнение кой е другият фактор. Артад беше събуден. Той също търсеше меча.

Но къде ли се намираше Екскалибур? Когато получи отговора и на този въпрос, Сянката на Аспасия изруга. Проклет да е този Мерлин!

От другата страна на стража сгърченото тяло едва потрепваше — вяла индикация за стаения вътре живот. Очите бяха затворени, клепачите — покрити с корички, мускулите бяха атрофирали, жизнените им сокове — изстискани, за да поддържат организма, кожата бе изсъхнала и сбръчкана.

Дълбоко в едно ъгълче на ума съзнанието на Кели Рейнолдс почувства близостта на Сянката на Аспасия до стража и това ѝ подежда като електрически шок, който почти я събуди от коматозното ѝ състояние. Кели бе прекарала тук седмици, след като се опита да се свърже с компютъра по времето, когато островът бе окупиран от силите на ООН. Искаше да узнае истината за пришълците, да събере максимално достоверна информация, която можеше да ѝ предостави само техният компютър. Ала вместо това се бе превърнала в негова пленница, забравена от стража, след като той бе изсмукал цялата полезна информация от мозъка ѝ.

През време на този процес тя бе успяла да си възвърне частичен контрол върху съзнанието, макар тялото ѝ да оставаше прилепнало към златната пирамида като насекомо върху лепкава хартия. Съумяла бе дори да се включи към масивния поток от информация, който пристигаше отвън. После незабелязано бе прокара една команда до нановирусите в тялото си да го напуснат и дори бе сполучила да прати съобщение на приятелите си в Зона 51.

Освен това бе узнала някои неща за аирлианците. Беше „видяла“ потапянето на Атлантида — първата земна база на Аспасия — сред архивите, пазени в стража. „Видя“ един гигантски аирлиански кораб-майка да се носи над острова, обливайки го със златисти лъчи, докато той не изчезна в океана.

Освен това знаеше, че различните стражи някога са били свързани с помощта на един Главен страж, осигуряващ координация и контрол на всички аирлиански бази на Земята и на Марс. Но по време на гражданската война между аирлианците мрежата се бе разпаднала, а Главният страж: бе изключен.

Докато следеше „работата“ на Сянката на Аспасия със стража от Великденския остров, тя си даде сметка колко нищожни са силите ѝ, сравнени с неговите. „Видя“ го да поглъща информация с феноменална скорост. Кели се стараеше да овладее чувствата си, за да не привлича по никакъв начин вниманието му. Със същата скорост, с която Сянката на Аспасия извличаше информация, той подаваше и команди.

Кели се помъчи да проследи заповедите, които излизаха от него, но беше все едно да наблюдава Ниагарския водопад и да се опита да преброи всяка капка във водната лавина. Въпреки това успя да забележи някои неща. Дори след като Сянката на Аспасия прекъсна контакта със стража, тя продължи да се спотайва, уплашена да не бъде разкрита. Вече имаше най-обща представа за плановете му, но което бе още по-важно — знаеше с какво ще се захване най-напред.

Тя се зае да подготвя внимателно следващото съобщение, което трябваше да изпрати.

След като приключи работата с компютъра, Сянката на Аспасия изпита нарастваща увереност. Нещата се развиваха добре и той имаше доста ясна представа какво възнамерява да направи Артад. Инструктира стража да изработи стратегия срещу опитите на Артад да се сдобие с Екскалибур и същевременно да възстанови връзката с Главния компютър. Втората задача бе в плановете му от доста години. Сянката на Аспасия разполагаше с много планове, готови да бъдат приложени при подходяща обстановка.

Той извади камъка от кутията и отново го надвеси над Граала. Плоската повърхност в долния край на чашата се отмести встрани. Сянката на Аспасия пхна вътре ръка и постави камъка във вдлъбнатината. Той подскочи, когато преградата се върна на мястото си и му затисна ръката вътре.

В началото почувства само слабо гъделичкане по кожата. Усещането се засили и скоро прерасна в болка. Макар да му се

струваше, че ръката му гори, Сянката на Аспасия запази пълно самообладание. Ручей пот се стичаха по лицето му. После болката се премести нагоре към рамото, но странно защо, това накара Сянката на Аспасия да се усмихне.

Великденският остров бе затворен под полукръгло силово поле, непреодолимо при каквито и да било опити за атака. Вътре в полето, на повърхността на острова, заповедите на Сянката на Аспасия само потвърдиха онова, което бе започнато преди няколко дни. Хиляди човеци се занимаваха с различни дейности, управлявани с помощта на нановирусите, от които гъмжаха телата им. Докато за земните учени нанотехнологията бе нововъзникнала наука, стражът познаваше всичките ѝ тайни. Принципите ѝ не се отличаваха с особена сложност. Всички предмети са изградени от атоми. Свойствата на предметите се определят от начина, по който са подредени техните атоми. Открие ли се начин за преподреждане на атомите на молекулно ниво, възможностите за конструиране са неограничени. Не само това, но изчезват отпадъчните технологии, с които са свързани примитивните производства.

Освен нанотехнологията стражът владееше до съвършенство и една друга наука — тази на самовъзпроизвеждането. Неговите нанороботи можеха да произвеждат нови себеподобни, също както нановирусите в човешките тела се размножаваха и разпространяваха в гостоприемниците си. За целта последните използваха като материал Водачите и техните последователи, пристигнали съвсем наскоро на Великденския остров, както и пленените от корабите военни.

Двама мъже, Макгро, по прякор Попай, и Франк Оливети, които доскоро бяха „тюлени“, бяха повикани от стража. Двамата бяха проникнали на острова със задача да установят какво става там, но вместо това попаднаха в плен и бяха заразени от нановируси, за да се слоят с останалите вражески сили. По команда на нановирусите те се спуснаха през тунела, който водеше от повърхността до пещерата с компютъра.

Сянката на Аспасия лежеше със затворени очи на пода до златната пирамида и на лицето му трепкаше лека усмивка. Двамата не го погледнаха, не обърнаха внимание и на Кели Рейнолдс.

Нановирусите бяха достатъчни, за да контролират телата им, но задачата, която предстоеше на бившите „тюлени“, изискваше по-сериозна намеса.

Приблжиха се до пирамидата и опряха длани в гладката ѝ стена. Мигновено бяха обгърнати от златисто сияние — компютърът се ровичкаше из мозъците им, превръщайки ги във Водачи, които вършат онова, за което са програмирани, без да се нуждаят от постоянния контрол на нановирусите. В добавка към задачата, която им бе поставена, те се сдобиха и с някои необходими умения.

Тъй като им предстоеше да пътуват надалеч от Великденския остров и да бъдат подложени на сурови атмосферни условия, се взеха и специални мерки. Докато все още бяха включени към стража, към тях се приближиха няколко микроробота, от които стърчаха най-различни инструменти. Те запълзяха по телата на войниците и почнаха да правят дребни промени, съгласувани със специфичните нановируси за отделните органи.

Зад дясното ухо на всеки от тях бе имплантиран миниатюрен сателитен приемо-предавател, свързан директно с мозъка, а под кожата на темето бе въведена нагъната антена. Различни групи нановируси веднага се заеха да затварят разрезите от тази процедура. Друг нановирус, току-що конструиран от стража, бе вкаран в белите дробове на войниците и незабавно се захвана за работа.

Когато стражът приключи с тях, златистото сияние угасна. Морските пехотинци вдигнаха на ръце проснатите в несвяст тела на двамата тюлени и ги отнесоха на повърхността. Други морски пехотинци донесоха от складовете екипировката, която им бе поръчана. Тюлените и тяхната екипировка бяха натоварени на един Ф-14. Пехотинците натикаха в тясната пилотска кабина първо раниците, после хвърлиха отгоре и телата на тюлените. Щом свършиха с тази задача, затвориха кабината и се отдръпнаха. Двигателят се запали и самолетът започна да рулира към пистата, следван от един С-3 „Локхийд Вайкинг“.

Изстребителят се стрелна по пистата, вдигна се във въздуха и веднага навлезе в остър вираж, за да остане в защитния купол. Вторият самолет продължаваше да го следва и когато двете машини доближиха силовия щит, в него за съвсем кратко се образува отвор, през който

самолетите излетяха навън и се отправиха на запад. Отворът зад тях изчезна.

Макгро и Оливети продължаваха да лежат в безсъзнание в кабината. Някъде дълбоко в заразените им и трансформирани мозъци все още се спотайваше частица от предишното им съзнание. Това, че са безгласни играчки в ръцете на извънземните, ги изпълваше с безсилен ужас. Нямаше по-страшна участ за един тюлен — дори смъртта бе за предпочитане.

Тихият океан

На шестстотин деветдесет и пет морски мили северозападно от Великденския остров капитан Портър, командващият щурмовата подводница „Норфолк“, следеше през окуляра на перископа „Джар Вайкинг“ — най-големия кораб, построяван някога на Земята. Корабът плаваше между други два гиганта на корабостроенето, суперсамолетоносачите „Вашингтон“ и „Стенис“. Около тези три грамадни съда на свой ред бе подреден в кръг почетният им ескорт от по-малки кораби, съставляващ останките от някогашните Оперативни групи 78 и 79. Портър бе осведомен, че човешките ръце, направляващи тези кораби, се командват от мозъци, заразени от извънземни нановируси, и следователно тези кораби вече не могат да бъдат смятани за съюзнически. Откакто напуснаха Пърл Харбър, той бе наредил подводницата да спазва абсолютно радиомълчание.

Портър си даваше сметка, че последното е лесно за казване, но трудно за изпълнение. Той самият бе прекарал половин година на „Вашингтон“ и познаваше всички офицери там.

Подводницата бе „увиснала“ съвсем неподвижно под повърхността и всичките ѝ системи работеха с минимален режим. Сонарните оператори вече го бяха информирали, че ескортиращите кораби активно претърсват околните води за противник — както на повърхността, така и под водата. Неговата подводница бе една от шестте, които бяха заели позиции в полукръг в района между Пърл Харбър и Великденския остров. Шпионските сателити бяха засекли приближаването на пленения флот и Портър знаеше, че другите пет подводници се струпват около него, както някога, през Втората

световна война, немските подводници бяха обкръжавали съюзническите конвои.

Портър завъртя леко перископа и го ориентира към флагмана на флотилията — гигантския товарен кораб „Вайкинг“ пред който дори самолетносачите изглеждаха като джуджета.

Задачата на Портър бе да забави конвоя, докато останалите пет подводници заемат местата си. И трите цели вече бяха в обсега му, но Портър не се съмняваше коя ще е първата. Проклет да е, ако откриеше огън по кораби от собствената си флота.

Проблемът, както офицерите вече му бяха докладвали, бе, че освен че е грамаден, „Джар Вайкинг“ е почти неуязвим. Като всички останали съвременни супертанкери, той имаше двоен корпус срещу евентуално изтичане на нефт, но това му осигуряваше защита и при торпедна атака. В добавка корпусът му бе разделен на херметически изолирани отсеци. Дори да разбиеха двойния корпус, най-много щяха да наводнят някой от тях.

Портър бе запознал екипажа с тези проблеми и остави на офицерите да намерят най-подходящото решение. Един от тях предложи нещо, което поне на пръв поглед си заслужаваше да се опита.

Възможно беше корабите да са заобиколени от силово поле, също като това, което пазеше Великденския остров. Портър натисна едно копче на перископната ръкохватка и даде максимално увеличение на гигантския танкер. Беше виждал снимки на непроницаемия щит около Великденския остров — но и да имаше тук такъв, той бе невидим за невъоръжено око.

— Готови за действие?

— Да, сър.

— Изпращам информация за целите — каза Портър и натисна друго копче на ръкохватката. Серия от лазерни лъчи „обляха“ корпуса на „Джар Вайкинг“ — определяха разстоянието до целта, скоростта и посоката на гигантския съд. Портър знаеше, че е изключено да пропуснат. Въпросът обаче бе изстрелът да е прецизен.

— Целта прихваната — докладва оръжейният офицер. — Готови за стрелба по ваша заповед, сър.

Портър направи последен оглед на района. За да остане незабелязан, той бе изключил сонара и повърхностния радар на

перископа. За миг се зачуди дали ескортиращите кораби ще предприемат някакви контрадействия — неведнъж бе изпълнявал учебни операции срещу собствени кораби, но никога не бе предполагал, че ще му се наложи да го прави в бойни условия. Познаваше добре възможностите на ескортиращите кораби да водят борба с подводници и само от мисълта за това по челото му избиха едри капки пот.

— Огън!

За разлика от подводниците през Втората световна война, торпедните установки на „Норфолк“ бяха разположени в средата на корпуса ѝ и отвърстията им сочеха нагоре.

Причината бе, че торпедата МК-48, с които бяха въоръжени, не се насочваха с мерник, а с помощта на кабел или по предварително зададена цел. В този случай оръжейният офицер бе препрограмираше всичките торпеда на борда — общо двайсет и четири.

Бяха изстреляни четири торпеда. Веднага щом напуснаха установките, екипажът се хвърли да зарежда нови четири. Първите четири се издигнаха към повърхността и същевременно се разпределиха според целите си — по две за всяка. Задното торпедо изоставаше само на две секунди от предното. Според плана предното торпедо щеше да взриви отвор във външната стена на корпуса, а задното да пробие вътрешната. При това точно на съчленението между два отсека, за да ги наводни едновременно. Следващите залпове щяха да предизвикат същия ефект при съседните отсеци.

— Торпедата са по курса — докладва оръжейният офицер. — Двайсет секунди.

Портър надзърна през перископа. Забеляза, че най-близкият ескортиращ кораб — разрушител, вече се извъръща към тях. В същия миг подът под краката му потрепери — следващите четири торпеда се отправяха към целта.

— Засякоха ни — докладва сонарният оператор.

— Продължавайте стрелбата — нареди Портър. Разрушителят се приближаваше към тях. Той завъртя ръкохватките и центрира перископа върху „Джар Вайкинг“.

— Десет секунди.

Дори без слушалки вече се чуваше ясно шумът от приближаващия се разрушител.

— Пет секунди.

Два гейзера изригнаха едновременно насред океана.

— Твърде рано — промърмори Паркър. Последваха нови два гейзера, тъкмо когато тътнежът от първата експлозия достигна подводницата. Водният облак се разпръсна и той видя, че „Джар Вайкинг“ продължава необезпокояван да следва своя курс.

Портър викна на екипажа на мостика:

— Дясно на борд, флагманска скорост. Максимално бързо потапяне. — На борда зазвуча тревожният звън за потапяне. Портър повика радиста. — Свържи се с Пърл Харбър. Кажете им, че корабите имат защитно поле. Да предупредят останалите подводници. Нищо не може да се направи.

Провери отново приборите. Потапяха се с максимална скорост и същевременно се отдалечаваха от флотилията.

— Разстояние до разрушителя?

— Хиляда метра и се скъсява.

— Готови за отбранителни действия!

Още докато издаваше заповедта за стрелба, капитанът знаеше, че няма да могат да се отдалечат достатъчно преди ескортиращите кораби да ги атакуват. При симулациите успяваха да се измъкнат само в половината от проиграваните ситуации. Сега предстоеше да разбере доколко реалистични са били ученията.

— Торпеда във водата — докладва сонарният оператор. — Две на наш курс. Разстояние хиляда метра.

Най-доброто оръжие срещу подводницата бе това, което Портър току-що се бе опитал да използва — самонасочващи се торпеда МК-48.

— Изстреляйте примамка — заповяда той.

През една от торпедните тръби бе изстреляна малка, но много „шумна“ капсула, с надеждата да привлече двете вражески торпеда. Едва сега Портър забеляза, че е вкопчил пръсти в облегалките на стола.

— Разстояние петстотин метра. Движат се по курса.

— Подготви се за удар — нареди Портър.

— Триста метра. — Операторът повиши глас. — Едно от торпедата се отклонява. Поема към примамката.

„Петдесет процента“ — повтаряше си Портър.

— Сто метра.

Портър затаи дъх, скован от мисълта за предстоящата експлозия. И той, както всички останали на борда, подскочи, когато откъм носа долетя глух тътен. Но само това. Никаква експлозия.

— Засечка! — извика пръв оръжейният офицер.

— Дръжте същия курс! — разпореди се Портър и едва сега въздъхна облекчено. — Докладвайте за пораженията!

— Засега не се виждат поражения — обади се от предния отсек първият мичман. — Торпедото е попаднало в... — последва пращане, — на носа. Нещо не е наред с... — Нова серия от смущения, след което връзката прекъсна.

— Остани на връзка! — извика Портър на оръжейния офицер и се втурна към долния люк. Спусна се по стълбата, като спираше само при люковете между отсеците. Когато обаче доближи люка на предния отсек, спря, забелязал странно трептене на металната стена. Пресегна се и сграбчи валчестата дръжка на люка, но в същия миг подскочи от болка, сякаш дръжката бе нагорещена до червено.

Дръпна ръце и ги огледа учудено. Нямаше и следа от изгорено, но болката остана. Той размърда пръсти и изведнъж се ококори — вените му бяха подпухнали и кой знае защо — съвсем почернели.

В мига, когато нановирусът достигна мозъка му, капитан Портър изкрещя. Викът му отекна във всички ъгълчета на подводницата, към които бързо се прокрадваха нановирусите.

Иран

Дивизията, командвана от генерал Кашир, бе разквартирувана в Табриз, североизточен Иран. Като се имаше предвид местоположението, пунктът имаше стратегическо значение. На север бяха разположени Армения и Азербайджан. На запад бе Турция, под нея — Ирак. Светът може би бе забравил, че цели единадесет години между Иран и Ирак бе бушувала една от най-кръвопролитните войни в региона. Жертвите наброяваха почти два милиона, но нито една от двете страни не бе успяла да завладее и няколко километра от безжизнената пустиня, в която се водеха военните действия.

Употребата на забранени химически оръжия, изпращането на деца в ролята на „живи миночистачи“, за да прочистят пътищата на

танковете, и екзекуцията на пленниците бяха често срещани явления и от двете страни по време на войната. Едва през 1990 бе постигнато споразумение за прекратяване на огъня, но мирен договор така и не бе подписан. Като се добавят размириците в бившите съветски републики на север и изток и постоянната заплаха от кюрдски въстания, нищо чудно, че регионът оставаше един от най-неспокойните. На всичко отгоре Кашир трябваше да се съобразява с периодичните „чистки“, провеждани сред офицерския състав от командването. По някаква на пръв поглед неведома прищявка на съдбата той не само бе оцелял при тези чистки, но и бе повишен в генералски чин. Всъщност дължеше всичко това по-скоро на едно тайно споразумение, което бе сключил в началото на кариерата си.

Канцеларията му се намиреше на последния етаж на най-високата сграда в градчето и от нея той можеше да наблюдава цялата околност. Както бе правил ежедневно през последните няколко години, генералът включи компютъра и въведе достъп до една обезопасена връзка за електронни съобщения.

За разлика от предишните дни обаче, този път го очакваше писмо от тайния му благодетел.

В началото Кашир бе толкова изненадан, че само се блещеше в екрана. В графата за тема на писмото обаче бе въведена правилната парола: „ятаган“.

Само още един човек на света знаеше този адрес. Известен на различни разузнавателни агенции с прозвището Ал-Иблис, в действителност той бе Сянката на Аспасия. Тъкмо на неговите машинации през последните години Кашир дължеше високия си пост и сега не му оставаше друго, освен да откликне на призива на своя създател. Кашир премести маркера на мишката и отвори писмото. След като го прочете, отмести поглед към прозореца, който гледаше към северната страна на града. Денят бе ясен и слънчев и в далечината ясно се виждаше един заснежен планински връх. До планината, разположена на самата граница с Турция, имаше сто и двацет мили.

— Агри Даги — прошепна Кашир, изправи се и отиде до прозореца. Така наричаха върха местните жители. Официалното му име бе Арарат. Сянката на Аспасия му нареждаше да отцепи подстъпите към този връх дори ако това означава война с Турция.

Генерал Кашир вдигна телефона и нареди на адютанта си да събере дивизионния щаб.

Марс

Три пъти по-висок от Еверест, Монс Олимпус не се виждаше от подножието си, тъй като бе скрит от извивката на хоризонта. Той беше най-големият вулкан на Тарзийската издатина — планинска верига, която обхващаше почти цялата обиколка на Марс и бе толкова масивна, че бе предизвикала дори преместване на планетарната ос.

Параметрите на Монс Олимпус бяха смайващи. Над петнадесет мили височина и почти триста и четиридесет мили дължина при основата. Вулканът бе заобиколен от базалтова стена с височина четири мили. Без съмнение това бе най-високата и най-колосална планина в Слънчевата система.

В югоизточния край на базалтовата стена в пълен ход бе друго не по-малко колосално инженерно постижение, осъществявано от армия работи. Осемкраки механични копачи разкъртваха базалта — прокарваха през него път, а с парчетата строяха наклонена площадка, която се простираше на стотици мили в пустинята.

Пред копачите пълзяха работи-изследователи, които вземаха образци от почвата и поставяха жалони. Всички машини се контролираха от един страж-компютър, разположен в недрата на Сидония — региона, предизвикал толкова много научни спекулации заради странното си подобие с човешко лице на снимките, направени от първите орбитални сонди. Съмненията на учените не бяха напразни — тук бе разположена аирлианска база, в която се бяха приютили Аспасия и последователите му след потопяването на Атлантида. По-късно той и екипажът загинаха малко преди да се озоват на борда на кораба-майка, взривен в околоземна орбита от Търкот.

Шепата оцелели аирлианци, останали да поддържат Сидонийската база, се оказаха напълно отрязани от света, след като Сянката на Аспасия бе преустановил контакт с тях, за да им отмъсти, задето го бяха обрекли на същата участ на Земята в продължение на хилядолетия.

Но ето че сега по дългия път между Сидония и Монс Олимпус пълзяха безброй товарни роботи, пренасящи гигантски скални късове, изкопани в самото подножие на „лицето“. Движението им бе засечено дори от Земята — от Лари Кинсейд, специалист от НАСА, член на групата на Търкот. Целта на цялата тази строителна активност в подножието на Монс Олимпус си оставаше пълна загадка.

Димона, пустинята Негев, Израел

Докато минаваше покрай контролния пункт, Симон Шерев кимна на четиримата пазачи зад бронираното стъкло. Мъжете го проследиха с хладни погледи, без да свалят дулата на узитата, макар да знаеха, че пропускът на врата на Шерев е автентичен. Охраната приемаше работата си изключително сериозно, тъй като зад дебелите стени на скрития в пустинята бункер лежеше истинската сила на Израел: две дузини ядрени бойни глави.

Но не бункерът бе сега целта на посещението на Шерев. Вместо това той свърна по подземния коридор, който извеждаше при втори, по-малък бункер. В него бяха подредени предмети, които притежаваха сила от по-друг характер. Шерев показа пропуска си на войниците, охраняващи този бункер, после притисна око към ретиновия скенер. Тежката бронирана врата се отмести със сухо изщракване.

Шерев прекрачи прага, зад който го очакваше втори пост, после повтори процеса и с вътрешната врата на бункера. Помещението бе широко петнайсет метра и дълго пет, с три реда рафтове покрай стените. По рафтовете бяха подредени различни странни предмети, едни с човешки произход, други с извънземен.

Той застана пред масата, където се намиреше най-скорошната придобивка в секретния архив на Израел. На покритата с плат маса бе положен старозаветният кивот, донесен от базата на Мисията под Синай. Шерев доближи масата и за пръв път огледа отблизо легендарния предмет. Кивотът бе дълъг около метър и широк метър и двайсет, Целият бе обкован със злато. На капака имаше две сфинксopodobни фигурки с рубиненочервени очи. Според доклада, който бе получил, в кивота бил държан Граалът, а очите на фигурките представлявали активно действаща охранителна система, която

убивала всеки, дръзнал да се приближи — ако не е облечен в съответните одежди, които също бяха положени на масата. Изглежда, обаче, с изваждането на Граала системата бе деактивирана.

Шерев прокара пръсти по капака на кивота и усещането пробуди в него странни чувства. Ето я живата история; този предмет, макар и създаден от пришълците, бе тясно свързан с неговите собствени предци. Старозаветният кивот — но какви бяха заветите? Тези, в които е вярвал някога Мойсей, или други, произтичащи от съвсем наскорошните събития? Дали Мойсей е бил Водач, пионка на извънземния компютър, или наистина е действал по своя воля и според убежденията си? И да е било така, имаше ли някакво значение, щом кивотът е бил аирлиански артефакт, а той самият се е изкатерил на Синайската планина, за да разговаря не с Господ, а със Сянката на Аспасия?

Телефонът в помещението извънтя и Шерев се сепна. Вдигна слушалката и каза:

— Да?

— Простете, шефе — чу се гласът на помощника му, — но получихме съобщение от разузнаването, че Йордания, Сирия и Египет мобилизират армиите си.

Шерев не беше изненадан. Войските на Ирак и Иран също бяха поставени в пълна бойна готовност от момента, когато се разбра за убийството на Саддам Хюсеин.

— Наредиха ни да преминем към трета фаза — добави помощникът.

Шерев неволно погледна към стената, сякаш можеше да види през нея съседния бункер, където се намираха бомбите. Трета фаза означаваше, че бойните глави трябва да бъдат изнесени на повърхността и да бъдат транспортирани до различните изстрелващи установки. Досега не бяха получавали този зловещ код дори когато избухна Войната в залива и Саддам бе обстрелвал Израел с ракети „скъд“. Сегашните събития обаче насочваха човешката история по нови пътища, напомнящи за навечерието на Втората световна война.

— Освен това... — продължи помощникът, но млъкна, разколебан за миг. Шерев се зачуди какво може да е по-лошо от тази новина.

— Да?

— Хашер Лакур е тук.

Лакур беше влиятелен член на парламента — същият, който бе убедил правителството да разменят държаните в архивите *урим* и *тумим* срещу обещанието от страна на Ал-Иблис, известен впоследствие като Сянката на Аспасия, да бъде екзекутиран Саддам Хюсеин. Истинска сделка с дявола, на която Шерев се бе възпротивил.

— Какво иска сега?

— Кивота.

Шерев се извърна към масата, върху която лъщеше позлатеният сандък. Нямаше смисъл да пита. Вече знаеше защо го е поискал Лакур — като исторически символ, който да обедини и сплоти народа пред приближаващата война. Но това беше просто един празен символ — в прекия и преносен смисъл на думата.

— Парламентът е одобрил предложението му — приключи помощникът.

Шерев натисна бутона и вратата бавно се плъзна встрани. В съседния коридор войниците вече извозваха първите бойни глави. Шерев едва не се разсмя на глас. Ядрени бойни глави и легендарният кивот. Интересна комбинация за Армагедон.

МИНАЛОТО

5.

Тунгуският район, 1908 г.

В продължение на четири хиляди земни години разузнавателният кораб бе следвал дирята на предишния кораб. Времето не значеше нищо за тези, които преодоляваха огромни космически пространства, и особено за съществата на борда на кораба. Предвид продължителността на живота си, те гледаха по съвсем различен начин на човешките същества. Освен това през по-голямата част от полета екипажът се намираше в хибернация. Това продължи дори когато корабът започна да забавя скоростта си, навлизайки в широка орбита около звездата на системата.

Екипажът бе пробуден едва когато корабът доближи вътрешните планети. Първите действия бяха много предпазливи, защото предишният кораб бе изчезнал тъкмо в околностите на тази звезда. След като уловиха сигнали за наличие на цивилизация на третата планета, те се насочиха към нея.

Щом навлязоха в горните слоеве на атмосферата, екипажът се зае да търси следи от предишния кораб. Но докато прелиташе над най-големия от континентите, корабът неочаквано бе ударен от мощно енергийно изригване. Корпусът му експлодира.

Екипажът полагаше отчаяни, но напразни усилия да овладее аварийното положение. Корабът бързо губеше височина и се носеше със свистене през атмосферата към континента, откъдето бе дошла неочакваната атака. Част от екипажа се прехвърли в спасителната капсула, докато останалата продължаваше с опитите да изведе сериозно повредения кораб на по-висока орбита.

Накрая опитите им се провалиха и корабът се заби в земята, като предизвика експлозия, на каквата планетата и обитателите ѝ не бяха ставали свидетели от времето на последните метеоритни атаки преди милиони години.

Спасителната капсула измина още половин обиколка и се приводни почти на обратната страна на планетата. Датчици от четвъртата планета засякоха кацането на капсулата, както и катастрофата на основния кораб.

И отново се възцари спокойствие.

Скрити под повърхността на океана, оцелелите членове на екипажа се заеха да изучават планетата и да се готвят за дългите години, които щяха да прекарат на нея — преди да предприемат следващите си действия.

НАСТОЯЩЕТО

6.

Великденският остров.

Сянката на Аспасия лежеше съвсем неподвижно. Очите му бяха склопени, гърдите едва се повдигаха. Граалът бе положен на масата до него.

Две неща се случваха едновременно в пещерата.

Изтощеното тяло на Кели Рейнолдс потрепваше и се гърчеше, докато умът ѝ търсеше начин да прати важното съобщение до Зона 51. Тя бе успяла да разкрие някои ключови части от плана на Сянката на Аспасия и си даваше сметка, че трябва час по скоро да препрати тази информация до приятелите си. Беше само на крачка от осъществяването на тази задача.

В самия край на дясната ръка на Сянката, там, където куршумът бе откъснал китката, се бе оформил черен, нарастващ мехур. Милиметър по милиметър се оформяше нова, съвсем здрава ръка.

Пекин, Китай

Китайският президент влезе в залата на Народното събрание. Държеше касетка с видеозапис. При появата му шумът незабавно утихна и се възцари почтително мълчание. Президентът се отправи към подиума, но точно преди да изкачи стълбите спря и подаде касетката на един от техниците. Едва след това застана пред микрофона.

— Видеозаписът, който предстои да ви покажа, бе получен току-що. Изпратен е от Циан Лин.

После даде знак да изгасят светлините. Големият екран зад него потрепна. Появи се нисък китаец със златисто кимоно. До него стоеше двуметров пришълец с червеникави котешки очи и червена коса. В

залата се възцари гробно мълчание. Създанието — аирлианец, както знаеха от новините на западните телевизии — заговори с напевен глас. Мъжът превеждаше на китайски.

Речта продължи около десет минути, но посланието ѝ беше просто: да се присъединят към Артад или да станат негови врагове. Според съществото Ши Хуанчжоу, първият китайски император, бил Сянка на Артад. Беше им даден срок от един час, за да гласуват и да оповестят решението си.

Когато екранът угасна, в залата се възцари хаос.

Зона 51

Търкот изруга. Бръмченето продължаваше почти цяла минута. Той пъкна ръка в джоба си и извади сателитния телефон. Понечи да замахне, решен да запокити досадния апарат надалеч. Намираше се на стотина метра от пистата, на километър от Зона 51, и продължаваше да върви към пустинята.

Спря и седна на пясъка. Телефонът продължаваше да бръмчи. Десетилетия упорити тренировки надделяваха над чувствата му. Дисциплината вземаше връх. Той включи телефона.

— Да?

— Китайците току-що са получили ултиматум от Артад — каза Куин. — Или са с него, или стават негови врагове. „Стенис“, „Вашингтон“ и „Джар Вайкинг“ са се отправили към Хаваите. Защитени са със силово поле. Флотата е предприела опит да ги спре с подводница, но я е изгубила.

Търкот се излегна по гръб и зарея поглед в синьото небе. Гневът му се бе изпарил. Чувстваше безмерна умора; всичко, което искаше, бе да затвори очи и да заспи. Да забрави.

— Е, и? Какво можем да направим?

— Кели Рейнолдс ни е пратила текстово съобщение през Пърл Харбър.

Търкот се надигна.

— Кели?

Мисълта, че журналистката е все още жива, пленница на Великденския остров, го разбуди.

— Да.

— Как е успяла да го прокара?

— Пратила го е чрез сателитната връзка на стража до пленения флот. Оттам сигналът е бил препратен автоматично на Пърл Харбър. Пращам го на дисплея на телефона ти.

— Давай. — Търкот се загледа в миниатюрния екран.

ГРААЛЪТ Е ТУК
СЯНКАТА НА АСПАСИЯ СЕ ВЪЗПОЛЗВА ОТ
СИЛАТА МУ
НЕГОВИЯТ ФЛОТ ЩЕ АТАКУВА ХАВАИТЕ
СЛЕДВАЩАТА СЪПКА Е АТАКА НА
ЗАПАДНОТО КРАЙБРЕЖИЕ НА САЩ
ПОСЛЕ ЩЕ ЗАВЗЕМЕ ЦЕЛИЯ СВЯТ
ФЛОТЪТ Е ЗАЩИТЕН СЪС СИЛОВО ПОЛЕ
СЪЩО И ВЕЛИКДЕНСКИЯТ ОСТРОВ
ОТКРИЙТЕ ГЛАВНИЯ СТРАЖ ЗА ДА
ИЗКЛУЧИТЕ ВСИЧКИ СИЛОВИ ЩИТОВЕ И ДА
РАЗПРОГРАМИРАТЕ НАНОВИРУСИТЕ
МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НА ГЛАВНИЯ СТРАЖ
МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ НА ГЛАВНИЯ СТРАЖ
В КОРАБА-МАЙКА
В КОРАБА-МАЙКА
ЗА ДОСТЪП ДО ГЛАВНИЯ СТРАЖ ТРЯБВА КЛЮЧ
ЗА ДОСТЪП ДО ГЛАВНИЯ СТРАЖ ТРЯБВА КЛЮЧ
КЛЮЧЪТ Е ЕКСКАЛИБУР, ТРЯБВА ДА СЕ
ИЗВАДИ ОТ НОЖНИЦАТА
КЛЮЧЪТ Е ЕКСКАЛИБУР, ТРЯБВА ДА СЕ
ИЗВАДИ ОТ НОЖНИЦАТА
СЯНКАТА НА АСПАСИЯ ТЪРСИ ЕКСКАЛИБУР
СЯНКАТА НА АСПАСИЯ ТЪРСИ ЕКСКАЛИБУР
НА САГАМАРТА
НА САГАМАРТА

Търкот прочете още веднъж съобщението, после вдигна телефона до ухото си и попита:

— Нещо друго?

— Муалама откри сведения за втория кораб-майка. Яков също се натъкна на нещо интересно в архивите на нацистите.

— А нещо ново за Екскалибур?

— Муалама смята, че е бил скрит от Наблюдателите, а после изчезнал. Струва ми се, че всичко това е свързано. Вторият кораб-майка, главният страж, Екскалибур и силовите полета.

— Какво е Сагамарта?

— В момента проверявам.

— Друго? — попита Търкот, докато обмисляше чутото.

— Някой друг, изглежда, също смята, че знаем нещо важно.

— Кой?

— Командващият Тихоокеанския флот. Иска да говори с теб.

— Защо?

— Откъде да знам, по дяволите?

Неочакваното избухване на инак кроткия и възпитан Куин накара Търкот да се засмее за първи път от доста време насам.

— Мисля, че иска да чуе какво ще го посъветваш относно Пленения флот, като се има предвид, че ние първи го предупредихме за силовото поле — добави с поомекнал глас Куин. — Май вече ни смятат за „експерти“ по борба с аирлианците.

— Прехвърли го на линия — рече Търкот.

Тихият океан

Плененият флот постепенно забавяше скорост. Маневрата отне известно време заради грамадната маса на трите най-големи кораба. Междувременно масивните врати, които нановирусите бяха построили на носа на „Джар Вайкинг“, бавно се разтвориха.

Вътре една до друга се полюшваха две подводници, които изглеждаха съвършено еднакви — чак до надписа „Спрингфийлд“, изписан на кърмите им. Едната беше оригинална, заловена от силите на Сянката на Аспасия край бреговете на Великденския остров. Другата беше нейно копие, изработено от наномашините.

Двигателите и на двете се включиха и те изплуваха в океана и заеха местата си. Всички кораби отново потеглиха и набраха скорост.

А в гигантския плаващ док на „Джар Вайкинг“ молекула по молекула машините градяха следващите две подводници.

Всъщност подводниците във водата имаха известни различия от първоначалната подводница „Спрингфийлд“. На кърмите им имаше входящи шлюзове. Щом подводниците се отдалечиха от „Вайкинг“, шлюзовете се разтвориха и започнаха да всмукват вода, която преминаваше през серия прегради, повишаващи налягането и увеличаващи скоростта на потока, накрая се изхвърляше от два отвора в носовия отсек.

Стандартната подводница от клас „Лос Анжелис“ можеше да развие скорост до 35 възела, но с помощта на тези нови приспособления двете подводници скоро достигнаха шейсет.

Въздушното пространство над централната част на Тихия океан

Изстребителят Ф-14, на борда на който се намираха Макгро и Оливети, зае позиция зад летящия танкер. От задната част на танкера се подаде горивна дюза и се закачи за носовата част на изстребителя. Горивото потече към поизпразнените подкрилни резервоари на изстребителя. Зареждането продължи две минути, след което танкерът изхвърли и собственото си гориво и двигателите му заглъхнаха, закашляха се за последен път и угаснаха окончателно. Носът на самолета се наклони надолу и той полетя към океана. Заразеният екипаж не направи никакъв опит за аварийно приводняване.

Изстребителят в небето над потъващия танкер продължи да следва курса си, зададен от Сянката на Аспасия. В кабината нановирусите почти приключваха с промените в белите дробове на двамата войници.

— Попай — промълви Макгро, който за миг дойде на себе си, и протегна ръце напред — към дръжката на катапулта. В същия момент наложената в съзнанието му матрица на Водач пое контрола и наказа с мощен болезнен импулс онова „ъгълче“ от съзнанието, което се бе опитало да въстане. Тялото на Макгро се сгърчи от болка, после се отпусна.

Пекин, Китай

Гласуването в китайския парламент протече бързо и приключи с изненадващо единодушие в подкрепа на Артад. Няколко фактора оказаха влияние върху това решение.

Първият бе, че Сянката на Артад е била Ши Хуанчжоу. Древната фигура на първия император, обединителя на страната, дори след петдесетилетие на комунистическо управление, все още се радваше на изключителна почит в Китай. Всички виждаха в него възможност Китай да възвърне лидерската си позиция в света, дори с подкрепата на същество от друг свят.

Не по-малко значение оказа обаче и фактът, че атомната атака срещу Циан Лин бе отблъсната. Врагът бе твърде силен, за да си съперничат с него, и достатъчно лукав, за да им внуши, че могат да му бъдат достойни съюзници.

Освен това всички бяха чели докладите за провала на тихоокеанския американски флот да щурмува Великденския остров. Назряваше нова война между враждуващите фракции на пришълците и макар китайците да се радваха на американското поражение, те си даваха сметка, че това може да е само първата повалена плочка от доминото.

Оказаха значение и гласовете на китайските военни. Флотът вече струпваше масивни сили покрай бреговете на Виетнам, Северна Корея и Тайван. Говореше се, че сега е моментът да завладеят тези исконно лелеяни земи.

Никой не забравяше също така, че Циан Лин се намира в западен Китай, където преобладаваше мюсюлманското население. Китайските политици се надяваха — с помощта на Артад — да си възвърнат контрол върху тази размирна част от страната.

В края на краищата само трима от шестстотин делегати гласуваха срещу съюза с Артад.

Резултатът бе изпратен в Циан Лин.

Шестимата^[1], гласували против, бяха изведени от парламента и разстреляни с куршум в тила на площада пред сградата. Телата им бяха обесени на уличните лампи, а на гърдите им окачиха табели, в които ги обявяваха за „предатели на Поднебесното царство“.

Отделните военни части получиха заповеди да нападнат Корея и Тайван.

Друга заповед, лично от Артад, бе изпратена до подразделенията в западен Китай.

Кашгар, Китай

Разположен на две хиляди мили от Пекин, Кашгар бе провинциалната столица на Синянско-Уйгурския автономен регион. Заради отдалечеността си той бе почти откъснат от политическите промени, които кипяха на изток. Ала въпреки разстоянията китайската армия държеше Кашгар в железен юмрук.

Когато командирът на гарнизона получи заповед от Пекин да подготви групата за специални операции за щурм в западна посока, не можеше да става въпрос за колебание. Самолетът и бойната група незабавно бяха поставени в състояние на пълна бойна готовност. В заповедта се казваше, че не бива да излитат преди да е пристигнал един специален пратеник.

Циан Лин

Китайският военен хеликоптер кацна на овъглената земя непосредствено до силовия щит, обграждащ гробницата. Командирът на екипажа скочи на земята и разтвори широко вратата на пасажерския отсек. Почвата под краката му бе обгорена при взрива на атомната бомба, изстреляна от китайците при неуспешния им опит да унищожат пришълците в Циан Лин.

Доказателство за промяната на ситуацията бе трепкащият отвор в подножието на силовия щит, през който само след минута преминаха три фигури. Щитът се затвори още преди да доближат кацналия хеликоптер. Щом тримата се качиха на борда, пилотът вдигна тежката машина право нагоре — опасяваше се да остане твърде дълго в „горещата“ зона близо до странното силово поле.

Настанени в задната част на вертолета, Лексина, Елек и Коридад вече обмисляха първата стъпка от възложената им от Артад мисия.

Пърл Харбър, Хавайските острови

Адмирал Кензи изключи сателитния си телефон. Казаното от Търкот бе потвърдило най-големите му страхове. Той отново погледна сателитното изображение. Нямаше никаква грешка кои са двата самолетоносача, охраняващи гигантския танкер. На бюрото му лежеше смачкано последното съобщение от „Норфолк“. Кензи беше главнокомандващ Тихоокеанския флот на САЩ. Изминалия месец от неговата служба бе истински кошмар, бедствие с мащаби, непознати в досегашната американска военна история. Двата пленени самолетоносача и ескортиращите ги по-малки съдове представляваха две трети от неговата флотска сила.

Оставаше му само още един самолетоносач, „Кенеди“, който в момента бе хвърлил котва на миля от пристанището на Пърл Харбър. А Плененият флот бе само на един ден плаване от тях.

През прозореца на кабинета си Кензи можеше да види Хонолулу на изток, чак до Диамантовата глава. Населението на Оаху наброяваше близо един милион души, още половин милион живееха на съседните острови. Милион и половина невинни жертви. Никога досега от него не бяха зависили толкова много хора.

Телефонът му иззвъня. Беше секретарката.

— Господин адмирал, търси ви президентът.

Той погледна за миг телефона, после вдигна слушалката.

— Слушам, господин президент.

— Адмирале, току-що изслушах цял куп предложения от Националния съвет за сигурност. Нито едно от тях не ми допадна. Вие сте човекът на горещия стол. Какво ще ми кажете?

— Господин президент, предлагам да изведем в открито море Оперативна група 80.

— И?

— Сър, не можем да пробием силовите щитове, заобикалящи Пленения флот. Склонен съм да вярвам, че опитите да го сразим ще завършат както и досегашните — просто нашите кораби ще бъдат асимилирани от противниковия флот. Оперативна група 80 е

последната ни защита — не само за Хаваите, но и за цялото Западно крайбрежие.

— И предлагате да си подвием опашката и да избягаме?

— Не, сър. — Кензи завъртя стола си така, че да гледа на запад, към корабите, закотвени в залива. — Искам разрешение да изкарам флота в открито море, да заобиколя от запад Пленения флот — нещо, което Сянката на Аспасия едва ли очаква — и да се приготвя за щурм на Великденския остров веднага щом силовото поле бъде изключено.

— И кой ще изключи полето? — попита президентът.

Кензи си даваше сметка, че трябва да говори много внимателно.

— Сър, доколкото ми е известно, няколко тайни групи работят по този проект.

Настъпи продължително мълчание, после президентът каза:

— Добре, ще приема предложението ви. Бог да ни е на помощ.

[1] Така е и в книжния вариант — първо „трима“, после — „шестима“. Бел.Mandor. ↑

МИНАЛОТО

7.

*Лондон, Англия
Пролетта на 1924 г.*

— Защото е там.

Отговорът завари репортерите неподготвени. Бяха очаквали от Джордж Малъри реч, оправдаваща намерението му да изкатери Еверест в името на Бога, кралицата и родината. Той стоеше на пристана, непосредствено до борда на кораба, който щеше да откара него и приятеля му Санди Ървинг в Индия, където английската преса щеше да има последна възможност да разговаря с двамата.

Малъри игнорира последвалите въпроси и вдигна ръце.

— Господа, трябва да ме извините, но се налага да проверя багажа си, преди да отплаваме. Ще е крайно неприятно, ако забравя нещо важно. — При тези думи той се обърна и изпроводен от веселия смях на репортерите, изкатери стълбичката, следван от Ървинг. Щом се озоваха на борда, Малъри свърна към трюма, където беше струпан целият им багаж, а Ървинг — след като се поколеба — отиде в кърмовата част на кораба. Там, в сенките на една пристройка, го очакваше мъж с дълго черно палто.

— Много беше интересен отговорът на господин Малъри — отбеляза мъжът, когато Ървинг го приближи. Лицето му беше покрито с бръчки, дългата му черна коса бе прошарена. В очите му проблясваха налудничави пламъчета. Той вдигна ръка и направи странен жест — таен знак, който Ървинг върна по уговорения начин.

— Аз съм Никола Тесла — представи се мъжът.

— Чувал съм за вас — кимна Ървинг. — Някои твърдят, че си играете с велики сили.

— Какво ли не говорят хората — безстрастно отвърна Тесла. — Според вас той какво имаше пред вид одева? „Защото е там“! Кое е

там? Планината? Или... — Тесла спря, сетне добави почти шепнешком: — „То“?

— Има ли значение? — повдигна рамене Ървинг.

— Разбира се! — отвърна Тесла разгорещено. — Това е по-важно от вашата гордост!

Ървинг остана изненадан от избухването му.

— Вие никога не сте виждали Еверест. Не сте попадали в сянката му.

— Не Еверест е целта. Онова, което е скрито там, трябва да бъде съхранено.

— Ще направя каквото е необходимо.

— Трябва да го спрете — и онова, което се спотайва в него.

— Да, да — закъма Ървинг, искаше да приключи разговора.

— Трябва да внимавате — посъветва го Тесла. — Дръжте Малъри под око.

— Точно затова се захванах с тази работа — отвърна Ървинг.

— Захванахте се, защото ви бе наредено — уточни Тесла.

— Така е, беше ми наредено — съгласи се Ървинг. — Но като се има предвид, че става въпрос за най-великото постижение... Северният и Южният полюс вече са покорени. Еверест е последното, най-примамливо късче земя, на което още не е стъпвал човешки крак.

— Затова и „то“ е там — изрече Тесла.

Ървинг се намръщи.

— Ами ако Малъри е... — той потърси подходящата дума — покварен? Как да го спра?

— Ще убиете гостоприемника — високо, та Древният враг да не може да оцелее.

— Сигурен ли сте в това?

Тесла кимна.

— Зная го със сигурност. Успях да унищожа кораба им преди много години, но ни е известно, че някои от тях са оцелели. Древният враг е много търпелив. Дълги години само се е спотайвал и е събирал информация, но сега преминава към действие.

— Защо точно сега? — попита Ървинг.

— Защото човекът най-сетне е в състояние да се изкатери на върха и да се върне.

— Надяваме се, че е така.

- Завиждам ви — отбеляза неочаквано Тесла.
- Защо?
- Защото ще го видите.
- Ако стигна дотам — отвърна Ървинг. — И го намеря.
- Това не е толкова трудно — отвърна Тесла и си тръгна.

Еверест

Лятото на 1924 г.

На пътя им се изпречваше висока трийсет метра почти отвесна стена, опряна на северозападното било, което водеше до върха. Санди Ървинг я разглежда внимателно няколко минути, после се обърна към Малъри. Възрастният алпинист просто посочи нагоре. Малъри бе водил при предишната стръмнина, сега бе ред на Ървинг. С помощта на пикела той издълба в снега стъпало, после още едно. После две за ръцете. Изтегли се нагоре, пресегна се над главата си и заби клин в една тясна цепнатина в скалата. Прокара през ухото на клина въжето, което го свързваше с неговия партньор.

Ървинг почувства, че въжето се изопва — Малъри го завързваше около кръста си. Невъзможно бе за сам алпинист да достигне височина от над осем хиляди метра. Дори тази скална стена щеше да е непреодолимо препятствие за самотния катерач. „Колко ли още обаче ще е така?“ — зачуди се Ървинг. От мястото, където се намираха, върхът се виждаше съвсем ясно, сякаш бе на една ръка разстояние.

След близо час Ървинг най-сетне стигна горния край на стената и успя да се закрепил на една тясна издатина. Полежа известно време, опитвайки се да си поеме дъх — задача, почти невъзможна в толкова разрежена атмосфера. После се претърколи по гръб и погледна нагоре. До върха оставаха само сто и петдесет метра. Той избухна в смях. „Само“? Вляво от него беше Каншунгското лице — широка, почти отвесна стена, която оформяше северната страна на планината. „То“ се намираше там.

Ървинг бавно се изправи. Сега вече знаеше, че може да измине останалата част от пътя без чужда помощ. Почувства дръпване на завързаното около кръста си въже и погледна надолу. Малъри въртеше нетърпеливо глава. Лицето му бе скрито зад кислородната маска и

глетчерните очила. Той започна да се катери, като се опираше на въжето. Движеше се доста бързо и беше едва на няколко метра под него, когато Ървинг извади ножа и го опря във въжето.

Малъри най-сетне забеляза, че Ървинг не му помага да се изкатери, спря и вдигна глава. Ървинг беше благодарен, че не може да види лицето му заради маската. Ала въпреки това все още се колебаеше дали да среже въжето. Двамата бяха прекарвали заедно месеци — на път от Англия дотук, с кораб, влак и коне, после близо месец на крак, докато катереха подстъпите към Еверест. Малъри се оказа самовглъбен човек, но с много широки познания. От самото начало Ървинг изпитваше известни колебания относно онова, което му бе наредено да направи.

Малъри освободи едната си ръка, смъкна маската от лицето си и почти извика:

— Какво правиш?

— Не мога да ти позволя да се доближиш до него.

Малъри бръкна в един от джобовете на якето си и извади малка сияеща топка.

— Това трябва да бъде поставено в него.

— Защо?

— За да го унищожи.

— Защо?

Малъри завъртя глава, сякаш въпросът го подразни.

— Ти май не знаеш цялата истина.

— Зная обаче, че си покварен от Древния враг.

Малъри кимна едва забележимо.

— Той е част от мен. Но сега е тук, за да те спаси.

— Не така е било предсказано.

Малъри не отговори, а посегна към следващата опора. В този момент Ървинг преряза въжето.

Малъри направи отчаян опит да се задържи на ръба на скалата. Не произнесе нито дума, макар устата му да беше широко отворена. Ървинг дори чуваше сухия пукот от късането на напрегнатите докрай сухожилия. Нещо сиво се мярна в зейналата уста на Малъри, пробиваше си път навън. Ървинг сметна, че е видял достатъчно. Той запрати пикела по алпиниста. Острието го удари право в челото. Малъри изгуби опора, завъртя се назад, тупна в подножието на

стената, после тялото му започна да се премията към пропастта. Ървинг го изпроводи с поглед, докато силуетът му се мятеше сред камънаците — накрая подмина лагера, където бяха бивакували предната нощ, и се изгуби надолу из планината.

Любопитното беше, че Малъри не изкрещя нито веднъж, не издаде никакъв звук — сякаш се беше примирил със съдбата си и дори я бе посрещнал с облекчение. Мисълта за онова, което се бе опитало да излезе през устата на стария алпинист, накара Ървинг да потрепери.

Той вдигна глава и провери местоположението на слънцето, което вече бе подминало зенита. Даваше си сметка, че ако продължи нагоре, го чака неминуема гибел. Знаеше също, че няма да може да се справи сам. Погледна нагоре към върха, после косо — към Каншунгското лице.

Към върха ли да тръгне? Или в другата посока? Дните тук горе бяха съвсем къси и той знаеше, че в най-добрия случай ще е горе малко преди свечеряване. Какъв смисъл да изкатери Еверест, ако ще умре там? Кой ще узнае за подвига му?

Потърка очилата, за да изстърже поне част от натрупалия се върху стъклата скреж, заради който видимостта бе съвсем ограничена. Склонът пред него се изкачваше стръмно нагоре. Намираще се на покрива на света — там, където преди него не бе стъпвало нито едно човешко същество.

Ървинг направи още един опит да почисти заскрежените си очила, после се отказа. Смъкна ги и примижавайки болезнено срещу яркото слънце, затърси подходящ маршрут вляво.

Намираще се на северната страна на Еверест. При първото си изкачване преди няколко години Малъри бе обявил, че тази страна е напълно недостъпна. Единственият възможен маршрут — според Малъри — беше по не толкова стръмния южен склон. Но когато покъсно той промени намерението си и заяви, че ще търси път през северната стена, решението му събуди тревогата у някои.

Далеч под и около Ървинг се виждаха други високи върхове, зад тях — мъждивата зеленина на Тибетското плато. В далечината дори се забелязваше извивката на земния хоризонт.

Той продължи нагоре по-билото, но встрани от пътя към върха. Малко по-нататък бе принуден да спре — котките му се закачиха в нещо твърдо. Отначало си помисли, че е скална издатина. Но когато

погледна надолу, мерна кафеникаво петно. Пресегна се и разчисти наветия сняг. Видя вкочанено лице с мумифицирана, изпъната и потъмняла кожа.

Нямаше представа колко дълго е лежал трупът тук. Навярно бе от групата, която някога бе донесла на това място Екскалибур. Вместо да го обезкуражи, неочакваната находка му придаде нови сили. Щом смелчаци като този, с неподходяща екипировка и без опит, бяха успели да изкатерят планината, той със сигурност щеше да стигне много подалеч. Мъжът бе положил ръка на гърдите си; на единия от пръстите му лъщеше метален пръстен с издълбано в него око.

Ървинг най-сетне стигна края на билото. Зад него беше горната част на Каншунгското лице. Ървинг премигна и напрегна очи. Пред него имаше издатина, широка не повече от десетина сантиметра, която водеше към върха на скалната стена. Вятърът вдигаше снежни облаци от върха и ги разхвърляше във всички посоки.

Ървинг стъпи върху корниза, разперил ръце, за да пази равновесие. Раницата го теглеше назад. Пристъпваше бавно, като се стараеше да е колкото се може по-далече от ръба. Отне му близо час да стигне до хребета — и през цялото време вятърът се опитваше да го хвърли в пропастта.

На места ръбът на корниза бе почти заоблен, снегът върху него — податлив и хлъзгав. Налагаше се да се уповава на късмета си. Отляво пропастта сякаш беше бездънна.

Ървинг си пое въздух с пълни гърди и едва сега почувства, че кислородният приток е намалал. Опита се да си спомни кога бе превключил последната бутилка, но умът му бе съвсем замъглен.

Изведнъж се подхлъзна с левия крак и хлътна надолу. Тялото му го последва, набирайки инерция. Опита се да се запъне с крак в скалната стена под корниза, но не успя — краката му бяха замръзнали и почти не го слушаха. Започна да пада, завладян от убеждението, че се е провалил. Само ръцете му драскаха машинално по снега.

Най-сетне успя да се прилепи към скалата, притиснал дясната страна на лицето си към мразовитата ѝ повърхност. Но дори не я усещаше. Очите му бяха приковани към онова, което следваше. Малко по-нататък, където корнизът се разширяваше, се виждаше вдлъбнатина, дълбока почти метър. В задния ѝ край, подпрян на

стената и забоден в снега, стърчеше Екскалибур — скрит в покритата с орнаменти ножница.

Ървинг пропълзя последните няколко стъпки, напълно забравил опасността, която го дебнеше зад заобления ръб на корниза. Сепна се, когато забеляза, че от двете страни на меча има по един замръзнал труп. Ървинг ги огледа отблизо. Този отдясно беше облечен с кафяви кожени дрехи — същите като на трупа в подножието на стената. Другият също носеше кожени дрехи, но под тях имаше мантия, поръбена със златни и сребърни нишки. Лицето на мъжа бе набраздено от бръчки, косата му беше дълга и посивяла. В замръзналата си ръка стискаше дълъг дървен жезъл.

Двата трупа сякаш стояха на почетна стража до меча, изцъклили мъртвешките си очи. На ръката си всеки от замръзналите носеше пръстен с око. Лицата им бяха изкривени в злоеци усмивки, останали непроменени хиляди години.

Ървинг отново насочи вниманието си към Екскалибур, наведе се напред и посегна към дръжката. Изведнъж забеляза, че повърхността ѝ леко блещука. Изпитваше непреодолимо желание да я стисне, но ледът му пречеше да стигне до нея.

Изведнъж осъзна, че вече не чувства ръцете си. Дръпна се, но те бяха залепнали за леда. Опита отново да се освободи, като вложи всичките си сили. На лицето му се изписа почуда, след като три от пръстите на дясната му ръка и два от лявата се откъснаха със сух пукот и останаха замръзнали върху леда. Не почувства болка, само слаб сърбеж някъде под лакътя.

С огромно усилие успя да приседне между двата трупа. Лъчите на слънцето падаха почти хоризонтално, скоро щеше да се стъмни. Колкото и да му се струваше странно, вятърът бе утихнал напълно. Възцари се зловеща тишина, единственият звук бе собственото му, хрипкаво дишане през кислородната маска.

Той се облегна на скалата, изтощен до смърт. С последни сили завъртя глава и отново погледна Екскалибур. На лицето му се изписа усмивка. Малко след това издъхна.

НАСТОЯЩЕТО

8.

Зона 51

Търкот не обърна внимание на Яков, Че Лу и Муалама и влезе направо в стаята, където бе останала Дънкан. Дрехите му бяха покрити с прах от пустинята, сместа от пот и прах бе образувала на слепоочията му черна коричка.

— Върна се — отбеляза Дънкан с колеблива усмивка. — Майк, вече ти казах, че...

— Шшшт. — Търкот положи пръст на устните ѝ. Но това не я спря.

— Казах ти цялата истина — такава, каквато я знам.

— Сигурен съм. Мисля, че имам представа какво са ти направили. Когато проникнахме в базата на „Меджик-12“ в Дълси, открихме, че са извършвали различни експерименти с отвлечени хора, между които и с Джони Симънс — бивш приятел на Кели Рейнолдс. Ровичкали са се в мозъците, като са използвали аирлианска технология.

— Дълси беше унищожен.

— Да, но не и познанията, натрупани там. Изглежда, са работили върху ЕПП — електронно повлияване върху паметта. Целта на „Меджик“ е била да се изтрият спомените на отвлечените и вместо тях да бъдат имплантирани фалшиви спомени или дезинформация.

Дънкан сбърчи вежди.

— Да не искаш да кажеш, че спомените ми са фалшиви? Че всичко, което знам, е лъжа? Че са вкарали в мозъка ми погрешни електронни сигнали?

Търкот чукна с пръст папката от ЦРУ.

— Лиза, ние знаем, че спомените ти са фалшиви.

Лицето ѝ се изопна.

— Значи нямам син?

— Боя се, че не.

Лиза поклати глава.

— Не може да бъде. Просто е невъзможно. Та аз го помня — толкова добре си го спомням. По дяволите, Майк, помня дори как го родих. Помня болката. Гледах го как расте. Може би някои от спомените ми са фалшиви, но останалите? Не може всичко да е лъжа.

Търкот си спомни как Джони Симънс, бившият приятел на Кели Рейнолдс, се беше самоубил малко след като го бяха спасили от ужаса на Дълси. Навярно бе непоносимо да ти отнемат миналото и да натъпчат мозъка ти с лъжи. Човек започва да губи личността си. Дънкан току-що бе научила, че семейството ѝ не само е загинало, но въобще не е съществувало.

— В това няма никакъв смисъл — въздъхна тя. — Защо е трябвало „Меджик“ да постъпва така с мен? Нали аз бях причината да се надигнат сили, които в края на краищата ги унищожиха.

Търкот поклати глава.

— Казвам само, че е възможно върху теб да са прилагани методи, подобни на използваното от „Меджик“ ЕПП. Не твърдя, че „Меджик“ стои зад това.

— Кой тогава?

— Много добър въпрос — отбеляза Търкот. — Открием ли кой е, вероятно ще разберем коя си ти всъщност. — Търкот отиде при вратата, махна на Куин да влезе и я попита: — Докъде стигнахте с разкопките на Дълси?

Куин направи справка с компютъра.

— Сигнали са на най-долното ниво.

— Значи вече са разкопали биоинженерните лаборатории и устройствата за ЕПП?

Куин кимна.

— Що се отнася до стража, който бе взел под контрол „Меджик“, в момента е под стриктно наблюдение. Със сигурност е изключен, също както и компютърът в Мисията под Синайската планина.

— Къде са тези стражи сега?

— Нямам представа. КИСПП изиска всички аирлиански артефакти. Най-вероятно са на местата, където са били открити.

— Как мислиш, възможно ли е да се възстанови изтритата памет и да се премахнат фалшивите спомени? — попита Търкот. Лиза ги

слушаше внимателно.

Куин повдигна рамене.

— Нямам представа. Нали знаеш, че това не е по моята специалност.

— Намери някой, който да разбира от тези неща — нареди Търкот и кимна към вратата. — Кажете на другите да влязат.

Че Лу, Муалама и Яков влязоха в заседателната зала и насядаха около масата. Търкот накратко им съобщи всичко, което смяташе, че трябва да се предприеме за Дънкан.

— Но ние не знаем кой е направил това с нея — обади се Яков, след като Търкот приключи. — Би могъл да е човек на Артад, или пък на Сянката на Аспасия.

— Е, поне е сигурно, че не е дело на „Меджик“ — посочи Търкот. — Което означава, че някой друг има достъп до същата технология.

— Най-вероятно направо използва аирлиански машини — каза Яков навъсено.

Че Лу си търкаше замислено брадичката.

— Това означава, че всичките ти спомени отпреди времето, когато си наредила на Търкот да се внедри в Зона 51, може да са фалшиви.

— Не мога да се доверя на спомените си, нито пък зная какво се е случило с мен. — Дънкан вдигна ръце. — Какво да правя?

— Нужен ни е Главният страж — каза Яков. — И Екскалибур. Освен това не разполагаме с много време.

— Колко остава, докато флотът на Сянката на Аспасия доближи Пърл Харбър? — обърна се Търкот към Куин.

— Няколко дни.

— Тя трябва ли да присъства? — кимна Яков към Лиза.

— Пак ли искаш да я застреляш? — попита Търкот.

— Още не знаем коя е — отвърна руснакът. — Тя самата не знае коя е. И което е по-важно, нямаме представа кой и защо е направил това с нея.

Търкот разтри пулсиращите си слепоочия.

— Да се придържаме към фактите — трябва да направим две неща. Да открием Екскалибур и да намерим местонахождението на

Главния страж. Според Кели той е във втория кораб-майка. Някой да има други предложения?

Никой не каза нищо.

— Мисля, че всички си даваме сметка за това колко е тежко положението — продължи Търкот. — Не става въпрос само за приближаващия се към Хавайските острови флот или за ултиматума на Артад към китайското правителство. Представете си какво ще стане, ако Сянката на Аспасия комбинира Граала с нановируса, с чиято помощ контролира жертвите си. Тогава ще разполага с цяла армия от неуязвими роби, които ще се увеличават след всяка спечелена битка. Представете си и ужаса да се превърнеш във вечен пленник на нановируса — преживяване, по-страшно от чистилицето.

Търкот сложи ръце на масата и огледа един по един присъстващите. Все още не беше сигурен дали може да се довери на когото и да било от тях.

— И така. Първо: къде се намира корабът-майка, в който е Главният страж?

Куин извади от куфарчето си папка.

— Германците също са търсели кораба-майка. Почерпили са информацията от легендата за Ноевия ковчег.

— И? — подкани го Търкот.

В отговор Куин хвърли на масата една черно-бяла снимка.

— Накрая спрели вниманието си върху Арарат. Според легендата точно там е приключило плаването на библейския ковчег. Вече знаем, че повечето от тези легенди са верни, нали?

Търкот вдигна снимката.

— Как досега никой не го е открил? Арарат не е най-безлюдното място на Земята, доколкото ми е известно.

— Все пак е отдалечено — отвърна Куин. — По-важното е, че винаги се е намирал в центъра на политически и етнически размирици. Разположен е на територията на четири враждуващи страни — Армения, Азербайджан, Турция и Иран. Районът е заселен с кюрди, които воюват с турците от векове.

— И все пак... — поде Търкот, но Куин го прекъсна.

— Първият кораб-майка, който открихме, беше скрит в пещера. Всички експедиции до Арарат са търсели останки от Ноевия ковчег на

повърхността. Никой не е предполагал, че може да се спотайва в някоя подземна кухня.

— Е, добре — въздъхна Търкот. — Да приемем, че корабът-майка и Главният страж са скрити някъде в планината. А какво ще кажеш за ключа — за Екскалибур? Каква беше тази Сага...

— Сагамарта — уточни Куин, извади друга снимка, отново на планина, и я сложи на масата. — Така непалците наричат Еверест.

Търкот вдигна снимката на най-високия връх на Земята и промърмори:

— Страхотно!

— Със скакалец вероятно може без затруднение да се достигне всяка точка на планината — подметна Куин.

— Защо имам чувството, че няма да е толкова лесно? — попита Търкот. — Яков. Ковчегът е твой.

— Сам ли да се оправям?

— Страх ли те е? — Търкот не изчака отговора. — Ще видя дали мога да ти осигуря помощ. Но запомни едно — не мисля, че Артад е забравил къде е паркирал това проклето нещо.

— Разбрано — кимна Яков.

— А Екскалибур? — попита Муалама.

— Аз ще отида за него — заяви Търкот.

— Ще дойда с теб — рече Муалама.

Първото намерение на Търкот бе да откаже, но не му се щеше да оставя Муалама без надзор.

— Добре. Прегледай ръкописа на Бъртън и виж дали няма да хвърли малко светлина върху наскорошните открития. Добре ще е да знаем къде точно на Еверест се намира. — Той се обърна към Куин. — След колко време ще е готов скакалецът?

— Половин час.

— Чудесно. — Търкот огледа малката група. — Значи планът е следният: Яков открива Ковчег и Главния страж. Аз намирам Екскалибур и го изваждам от ножницата. Тогава Яков с помощта на Главния страж изключва компютрите на Артад и Сянката на Аспасия. — Той втренчи поглед в руснака. — Надявам се да успееш да изключиш и силовите полета и нановирусите.

Яков се разсмя.

— Само това ли искаш от мен?

Търкот тупна руснака по рамото.

— Какво пък, аз само трябва да изкатерия Еверест. Искаш ли да се сменим?

Яков се престори, че обмисля сериозно предложението му, после поклати глава.

— Аз съм много по-тежък от теб. Ти се катери.

— Винаги рационален в решенията — усмихна се Търкот.

В една съседна стая Лари Кинсейд се занимаваше с нещо, което бе правил през цялата си кариера в НАСА и Лабораторията за реактивни проучвания: разглеждаше изображение на един обект в космоса. В този случай обектът бе Марс, наблюдаван от космическия телескоп Хъбъл.

Тъмната дълбока дияря върху червената повърхност, простираща се от Сидония до Монс Олимпус, се различаваше съвсем ясно. Той беше посветил част от времето си да преброи механороботите и бе стигнал до цифрата три хиляди, но изглежда, броят им растеше ежечасно. Броят на напускащите Сидония бе по-голям от този на връщащите се.

Виждаше се също така и грамадният коридор, прокопан през базалтовата стена на Монс Олимпус. Вече можеше да определи с голяма сигурност целта, към която се стремяха механичните строители. Мястото бе разположено на един хълм, на по-малко от миля от върха на вулкана.

Други работи дълбаеха склоновете на вулкана.

— Какво се опитват да построят, по дяволите? — зачуди се той на глас, докато принтерът разпечатваше поредната снимка.

Тихият океан

Двете щурмови подводници се насочиха към Хавайските острови и увеличиха скоростта си. Нанороботите контролираха работата на машините и изпращаха периодична информация на Великденския остров. На свой ред извънземният компютър ги снабдяваше с

инструкции за това как да подобрят функциите на двигателите, за да се движат още по-бързо.

След новите промени скоростта на подводниците достигна седемдесет и пет възела.

Зона 51

Търкот вдигна глава от компютърния монитор. Току-що бе приключил с едно кратко съобщение до Кели Рейнолдс и беше готов да го препрати до сателита, през който преминаваше основният информационен трафик за Пленения флот и Великденския остров. Военните не смееха да преустановят потока, тъй като това означаваше да изгубят и връзка със собствените си сили. Вместо това използваха максимално усложнени кодове.

Търкот се поколеба, защото се опасяваше, че съобщението може да бъде засечено от стража или Сянката на Аспасия и това да доведе до смъртта на Кели. Беше се постарал да предаде на въпросите си вид на невинно интервю — надяваше се с репортерския си нюх Кели да усети какво се крие зад тях.

— Какво става? — попита той.

Куин посочи голямото табло на стената.

— Към нас летят дванайсет вертолета и един товарен самолет.

— Подкрепления? — попита Търкот. Зона 51 функционираше с минимален състав, след като Вашингтон бе отзовал част от персонала. От някогашните триста души бяха останали само шестима.

— От доста време се опитвам да осигуря свежи сили — отвърна Куин, — но не съм получавал съобщение за пристигането на самолет. Освен това не отговарят на запитванията ни.

— Разстояние? — Търкот веднага пренасочи вниманието си към новата опасност.

— Десет километра. Приближават се бързо.

Търкот изпита радостна възбуда. Знаеше, че в правителството във Вашингтон — както и във всички други правителства — има внедрени агенти на извънземните от двете враждуващи фракции. И което бе по-лошо — имаше още цял куп тайни човешки организации,

които сътрудничеха на едните или другите, опитваха се да бъдат неутрални, или да възпрепятстват действията на пришълците.

Шансовете да са техни съюзници бяха минимални.

— Прехвърли ли цялата информация на дискове? — попита той.
— Архивните материали, ръкописа на Бъртън, записите от „Меджик“? Всичко?

— Да — отвърна Куин.

Търкот гледаше как светещите точки на екрана се уголемяват. Вертолетите бяха над езерото.

— Взимай дисковете, повикай останалите и да се качваме на скакалеца — нареди Търкот.

— Но защо... — почна Куин, но Търкот го прекъсна:

— Веднага!

Куин продължаваше да се колебае.

— Лекарят отведе Дънкан в медицинската лаборатория на приземния етаж, за да ѝ направи някакви изследвания — каза той. — Мога да повикам само Че Лу, Кинсейд и Муалама.

— Ами хайде де! — почти извика Търкот, наведе се над компютъра, прати съобщението до Кели и после се втурна към асансьора.

Отпред летяха пет вертолета „Апачи“, следвани от други пет УХ-60 „Блекхок“, които пренасяха войници. Носеха се ниско над пустинята, само на шест-седем метра от земята.

На десет мили ги следваше един специално модифициран транспортен самолет Ц-130 с големи червени кръстове, изрисувани на крилете и опашката.

Докато тичаше през пясъчните дюни към медицинската лаборатория, Търкот вече чуваше шума от вертолетите. До първите хангари имаше още около четвърт миля.

Внезапно над него се спусна един „Апачи“, извъртял надолу дулото на 30-милиметрова картечница. Търкот не му обърна внимание — беше убеден, че независимо какви са заповедите им, американските войници няма да стрелят по невъоръжен човек. Когато стигна вратата

на хангара, първият „Блекхок“ вече кацаше сред облаци прах на трийсетина метра от него. Отвътре скочиха дузина войници с маскировъчни униформи.

Търкот отвори вратата на хангара.

— Лиза!

Никакъв отговор. Той се затича по коридора и натисна дръжката на вратата на лабораторията. Беше заключена. Търкот ритна вратата с крак, точно над дръжката. Дървото се разцепи. Той блъсна още веднъж с рамо и влетя вътре. Дънкан лежеше на кушетката със затворени очи. Търкот изтича при нея.

— Лиза?

И подскочи, усетил остро пробождане в дясната ръка. Извъртя се и блъсна с разтворената си длан лекаря в гърдите. Мъжът отхвъркна назад и изпусна спринцовката. Почти веднага се опита да стане, но Търкот го удари пак и този път той изгуби съзнание.

Търкот се върна при кушетката и се помъчи да вдигне Лиза, но ръцете му бързо отмаляваха. Напрегна всички сили, но и този път не успя. Коленете му се подгънаха и той се подпря на кушетката.

Чу, че влизат хора. Падна на пода. Не можеше да помръдне, нямаше сили дори да говори. Няколко войници влязоха в стаята. Двама от тях вдигнаха Дънкан и я отнесоха. Един офицер коленичи до него, провери му пулса, после огледа униформата му, като спря внимание на отличителните знаци. На лицето му се изписа колебание, после той се изправи и нареди:

— Да вървим.

— Но, сър, нали трябваше да арестуваме и... — заговори един от войниците.

— Това е заповед — натърти офицерът.

Всички излязоха и Търкот остана сам.

— Побързай! — Куин дръпна лаптопа от ръцете на Че Лу, за да ѝ помогне. Тичаха през хангара към очакващия ги скакалец. Яков, Муалама и Кинсейд вече се катереха по стълбичката. Вратите на хангара бяха отворени и отвън се чуваше шумът на кацащите вертолети.

Между вратите на хангара се подаде муцуната на един „Апачи“. Трийсетмилиметровата картечница започна да се върти наляво-надясно, следвайки движението на направлявания от мерача мерник. Накъдето обърнеше глава мерачът, натам се насочваше картечницата. В момента мерачът, изглежда, следеше движенията на петимата членове на Зона 51.

Изправен до горния люк на скакалеца, Яков извади пистолет и го насочи към вертолета.

— Недей! — извика Куин.

Яков се поколеба, опрял пръст на спусъка.

Мерачът държеше Яков в средата на маркера върху шлемовия дисплей.

— Дай предупредителен изстрел — нареди пилотът на хеликоптера.

Мерачът извъртя глава леко вляво и натисна спусъка. Кратък откос от трийсетмилиметрови куршуми — с размер на биберони — изсвистя и удари обшивката на скакалеца на няколко крачки от Яков.

Майор Куин падна, блъснат от тичащата зад него Че Лу, извъртя се и направи опит да стане, но китайката продължаваше да лежи просната върху него. Майорът почувства нещо топло на гърдите си и когато погледна, видя, че един от куршумите е пронизал старицата.

— О, Божичко! — въздъхна той и я положи внимателно на пода.

Яков скочи от скакалеца, коленичи до него и подложи длан под тила на китайската професорка.

— Мъртва е — обяви руснакът.

— Не може да бъде! — прошепна Куин.

— Качвай се — нареди Яков, скочи и се прицели във вертолета. Изстреля един след друг шест куршума, които отскочиха от бронираната кабина, без да причинят никаква вреда.

Докато се катереше по стълбичката, Куин се опитваше да не мисли за топлата, лепкава кръв на гърдите си. Отгоре Муалама му подаде ръка и буквално го вдигна през отворения люк. Майорът бързо се настани на мястото на пилота и стисна с разтреперани ръце ръчките за управление.

Кинсейд още закрепяше пакетите с екипировка, докато Куин вдигаше скакалеца от пода. Насочи го право към вертолета, блокирал единствения изход, и машината побърза да се дръпне встрани.

Други два вертолета дебнеха отвън и незабавно откриха огън по извънземния кораб. Куин не им обърна внимание и премести ръчката напред.

Всички подскочиха стреснато, когато вертолетите заеха позиция зад тях и ги изпроводиха с дълги откоси, които се виждаха съвсем ясно през прозрачната обшивка на скакалеца.

Куин увеличи скоростта и само след десетина секунди вече летяха с шестстотин мили в час, оставяйки зад себе си Зона 51 и бездиханното тяло на Че Лу.

Няколко отряда войници нахлуха в Куба и арестуваха всички, които не бяха евакуирани. Поставиха малки пакети с пластични експлозиви до всеки компютър и средство за свързка. Докато червените индикатори на детонаторите приближаваха неумолимо пусковото си положение, войниците напуснаха изоставения комплекс.

Големият Ц-130 вече бе заел позиция за излитане върху дългата писта. Задната рампа се спусна плавно и опря в бетона. Четири облечени в бяло фигури изтърколиха по рампата една количка и я откараха при групата войници, които охраняваха Лиза Дънкан. Те натовариха Лиза на количката и я вързаха с колани. В товарния отсек ги очакваше пета облечена с бели дрехи фигура — висок мъж с причудливо побелели коси и пронизителни сини очи.

Когато върнаха количката на борда на самолета, мъжът се наведе над Дънкан и провери жизнените ѝ показатели. Междувременно самолетът вече набираше скорост по пистата.

Малко след като самолетът излетя, започнаха първите експлозиви в Зона 51.

В Първи хангар лежеше тялото на Че Лу. От Дългия поход през 1934-та, през агонията на Втората световна война и последвалия комунистически режим, до кървавата баня със студентите на площада Тянанмън и радостта от откритията в Циан Лин — едно вълнуващо, изпълнено с приключения и несгоди пътешествие най-сетне бе приключило, по най-нелепия начин.

НАСТОЯЩЕТО

9.

Пърл Харбър

Роберта Локхарт носеше с гордост четирите нашивки на ръкава на синята си куртка, посочващи, че е капитан от Флота на САЩ. Израснала на улицата в самия център на Лос Анжелис, преминала през трудностите на Флотската академия и пренебрежителното отношение на колегите си, за да стигне до активна служба, тя се бе придържала през цялото време към две правила, на които я бе научила още майка ѝ: върши си работата по-добре от другите и се отнасяй с уважение към всички.

В момента тя бе застанала зад друга чернокожа жена, поне с двайсет години по-млада от нея, назначена току-що в ОЗН при Тихоокеанския флот, командван от самата Локхарт. За Локхарт нямаше значение нито полът на новопристигналата, нито цветът на кожата ѝ — единственото, което я интересуваше, бе да си върши добре работата.

ОЗН означаваше Отдел за звуконаблюдение. Първите системи за звуконаблюдение бяха създадени още пред петдесетте и бяха монтирани по Атлантическото крайбрежие на Щатите. По-късно Флотата построи идентични установки и по Тихоокеанския бряг и ги свърза в единна мрежа. По онова време това бяха само пасивни системи за подслушване на движенията на подводници във водата.

По-късно, когато руснаците монтираха на подводниците си балистични ракети, стана ясно, че крайбрежните инсталации няма да са достатъчни. На свой ред американският флот постави звукоулавящи установки в близост до руския бряг, при това недалеч от двете най-големи руски военноморски бази — Полярни и Петропавловск. И това не беше всичко, а само началото на още по-широка мрежа от сходни инсталации. Цяла линия от свръхчувствителни прибори бе монтирана по крайбрежието на Хавайските острови. Всеки отделен приемник се състоеше от хидрофони, поставени в потопени метални контейнери,

които бяха закотвени за дъното и свързани с кабели. Кабелите бяха заровени в тинята, тъй като руснаците имаха навика да изкарват траулери, които да проверяват с драги дъното в близост до пристанищата си.

Работата на всички системи бе строго координирана, така че ОЗН не само засичаше движението, но като сравняваше данните от последователно разположени сензори, можеше да определи скоростта и посоката, в която се движеше проследяваният обект.

Имаше само един проблем: системата не беше в състояние да различава своите от чуждите подводници, още повече че американските подводници с балистични ракети обикновено патрулираха недалеч от зоните, където се движеха руските подводници.

Скоро обаче бе намерено решение: просто и ефикасно. На горната палуба на всяка американска подводница бе изписан идентификационен код, но със специална лазерно рефлектираща боя. Първо ОЗН засичаше подводница, после шпионският сателит в района изстрелваше лазерен импулс към обекта, използвайки високо интензивен синьо-зелен лазер, който проникваше до дълбочината на подводницата и разчиташе кода.

Рано същия ден Локхарт бе повикана в канцеларията на адмирал Кензи, заедно с останалите старши офицери на Оаху. Съобщението, че на следващия ден флотът ще напусне острова, оставяйки го практически беззащитен пред лицето на врага, бе посрещнато с шокирано мълчание.

Дори главната армейска част на Оаху — двайсет и първа пехотна дивизия от казармите в Шофийлд — щеше да бъде предислоцирана. През целия ден тя наблюдава военни камиони, които слизаха до пристанището и качваха на корабите войници.

Макар цялата операция да се провеждаше в обстановка на пълна секретност, изглежда, журналистите бяха надушили нещо, защото над острова витаеше паника.

Локхарт знаеше, че тя и хората ѝ няма да са на борда на някой от корабите, когато флотът отплува. Имаше представа каква е била съдбата на Оперативни групи 78 и 79. Заедно с няколко АУАКС-а на ВВС нейната служба щеше да е линията за ранно предупреждение на целия остров.

На Хаваите и най-вече в Пърл Харбър ранното предупреждение бе нещо, в което много-много не вярваха. Макар че оттогава бяха изминали шейсет години, никой не бе забравил случилото се на 7 декември 1941-ва.

— Има ли нещо? — попита Локхарт, макар да знаеше, че хората ѝ следят внимателно всички прибори и ще докладват веднага щом уловят нещо подозрително.

— Не, госпожо — чу познатият отговор.

Локхарт пресече затъмненото помещение и застана до Маркин — своя главен „прослушвател“. Наведе се така, че другите да не я чуят.

— Да долавяш нещо?

— Няколко кита тук. — Маркин чукна на екрана в една точка югоизточно от Мауи.

— Защо не си починеш малко? Ако другите съобщят... — Тя млъкна, защото Маркин ѝ даде знак да запази тишина.

Локхарт чакаше.

След пет безкрайно дълги минути Маркин бавно свали микрофоните.

— Улових странни звуци на югоизток.

„Югоизток — помисли Локхарт. — Откъдето идва врагът“.

— Разстояние?

— Сто седемдесет и пет мили.

„Прекалено близко — помисли тя. — Прекалено близко.“

— Какво е? Подводница?

— Никога не съм чувал подобно нещо — отвърна Маркин. — Дайте ми още минута. — Той отново си сложи слушалките и затвори очи.

Локхарт се върна при новата служителка.

— Нещо необичайно?

Младата жена не бе чула разговора с Маркин, но бе доловила промяната в обстановката. Лицето ѝ бе напрегнато.

— Чувам нещо, госпожо — докладва тя накрая.

Локхарт забеляза, че Маркин е свалил слушалките и я поглежда многозначително. Беше раздвоена.

— Какво според теб е това?

— Вода, под високо налягане — отвърна новата. Локхарт се намръщи, после отиде при Маркин.

— Какво чуваш?

— Нещо, което не бях чувал досега.

— Вода под налягане? — попита тя достатъчно високо, за да я чуе и новата.

Маркин кимна.

— Да.

— Госпожо — намеси се новата. — Чувала съм нещо такова в школата в Орландо.

— Да? — Локхарт и Маркин чакаха.

— Инструкторите ни пуснаха запис на някакъв нов прототип. Казаха ни, че руснаците разполагали с подводница, която се движела на реактивен принцип, като изпомпвала водата зад себе си. Този звук е подобен.

— Разстояние? — попита отново Локхарт.

— Сто шейсет и пет мили — докладва Маркин.

— Преди малко каза сто седемдесет и пет.

— А сега е сто и шейсет и пет... — поправи се той.

— Кое е това, което може да се движи толкова бързо под водата? — попита тя.

— Не е създадено от човешки ръце.

— Каква е скоростта на обекта?

— Почти осемдесет и седем възела.

— О, Господи! — прошепна Локхарт. — Какво казва сателитното наблюдение?

— И двете цели са засечени — обади се друг оператор.

— Докладвайте — нареди тя, след като операторът не добави нищо повече.

— Уф... госпожо, двете цели са с един и същи опознавателен код. „Спрингфийлд“. Но... „Спрингфийлд“ не може да се движи толкова бързо. И как са станали два?

Капитан Локхарт вдигна телефона за пряка връзка с главнокомандващия. Лицето ѝ бе изопнато.

Зона 51

От около час Майк усещаше как чувствителността на тялото му се възвръща — процесът се движеше от краката нагоре. Вече няколко пъти бе правил неуспешни опити да си раздвижи краката. Той се пресегна, вкопчи се в ръба на масата и опита още веднъж. Успя да се надигне дотолкова, че да се подпре на масата.

Виеше му се свят, главата му пулсираше, тялото му бе отмаляло. Той огледа помещението. На стената висеше бележник и Майк се приближи към него. Прелисти го — вътре имаше различни медицински формуляри — резултати от провеждани изследвания и бележки, нанесени с почти неразбираем почерк. Отстрани бяха закачени и няколко рентгенови снимки. Търкот откъсна бележките и снимките и ги натика в един от страничните джобове на панталоните си.

Върна се при вратата, отвори я предпазливо и надникна. Нямаше никого, както и очакваше. Изтича по коридора и побутна вратата на хангара. Навън бе нощ, откъм пустинята подухваше хладен ветреца.

Луната току-що бе изгряла над Планината на конярите и видимостта бе отлична. Търкот забеляза, че вратите на Първи хангар зяят разтворени. Прекоси площадката и влезе в хангара. От скакалеца нямаше и следа. За миг изпита облекчение при мисълта, че другите вероятно са се измъкнали, после забеляза тъмен силует върху бетонния под. Тръгна към него с разтуптяно сърце. Когато се приближи, забеляза под тялото черна локва кръв.

Без да обръща внимание на кръвта, Търкот коленичи и преобърна трупа. Вдигна Че Лу на ръце, излезе от хангара и се запъти към пустинята.

Великденският остров

Сянката на Аспасия се надигна бавно и огледа пещерата на стража. Златистото сияние на пирамидата озаряваше и най-закътаните кътчета на подземната кухня. Шестима неподвижни морски пехотинци стояха на пост в близкия тунел. Той наведе глава и погледна новата си ръка. Сви пръсти, наблюдавайки как кожата се изпъва.

Засмя се и смехът му отекна в стените. Пресегна се и свали *ка-огърлицата* от шията си. Повече нямаше да му трябва. Край на

веригата от прераждания. Вече беше безсмъртен и това тяло щеше да му принадлежи вечно. Граалът — морковът, който айрлианците бяха размахвали пред носовете на хората още от далечни времена, сега му принадлежеше изцяло.

Доближи се до стража, опря длан на стената и провери състоянието на военните си сили. Всичко се развиваше според плана. Имаше и потвърждение от неговия човек в Иран, че подготовката за превземането на втория кораб-майка е в пълен ход. Другата група още се придвижваше към Еверест.

Чудесно. Време беше да покаже на хората какви възможности имат. Той се приближи към масата, където бе струпана изоставената апаратура, и включи един компютър, който разполагаше с директна сателитна връзка с ООН.

Зона 51

Търкот взе асансьора за подземните бункери. Ризата му беше подгизнала от пот, ръцете му бяха покрити със засъхнал пясък. По крачолите му имаше тъмни кървави петна.

Няколко лампи все още работеха, колкото да озарят останките от пълното разрушение. Цареше тревожна тишина. Както очакваше, мястото се оказа изоставено и Търкот побърза да се върне на повърхността.

Отправи се към контролната кула. Влезе в складовете под нея, взе един пакет с припаси, провери малката радиостанция и след като се увери, че сателитният телефон е в джоба му, взе няколко манерки с вода, напусна Зона 51 и изчезна в пустинята.

Обединените нации

През последните няколко месеца членовете на Комитета за изследване на следите от пребиваване на пришълците, или съкратено КИСПП, не можеха да се похвалят с кой знае каква натовареност в работата. Не защото нямаха желание, а по-скоро им липсваше точна информация за онова, което се случваше, за да могат да вземат каквито

и да било съответстващи решения. На всичко отгоре към нерешителността им се прибавяха и опасенията от инфилтриране в правителствените организации на шпиони на Водачите, *Онези, които чакат* и различни други тайни контингенти, които се обявяваха за привърженици на една или друга от воюващите страни.

Макар всички страни членки на ООН да бяха подписали споразумение, че ще се придържат към решенията на Комитета, в действителност, както се случваше неведнъж в практиката на ООН, страните следваха това съглашение само когато отговаряше на интересите им.

Така например всяка страна се задължаваше да предаде незабавно извънземните кораби, които притежаваше, но до момента не бе предаден нито един кораб. Вече беше избухнал скандал във връзка с разкритията, че евреите отказват да предоставят голямо количество извънземни предмети, включително кивота, които бяха взели от базата на Мисията в Синай.

Освен това военните от всички страни се задължаваха да координират действията си с Комитета, но ако се изключеха няколко безполезни телефонни обаждания, нито един войник или бойна единица досега не бе предоставена на разположение на командването на ООН. Очите на всички бяха обърнати към Тихия океан и към оцелелите американски кораби около Хавайските острови.

Като се имаше предвид, че ръководителят на предишния комитет беше убит от един Водач, настоящите му членове се чувстваха колкото безпомощни, толкова и изплашени.

Докато се събираха в залата за конференции, за да изслушат посланието на Сянката на Аспасия, всички забелязаха, че китайският представител отсъства.

Екранът на компютъра пред всеки от членовете блесна и на него оживя бледото лице на Сянката на Аспасия. Той заговори направо, без да губи време за встъпления:

— Преди ме наричахте Ал-Иблис. Всъщност хората са ме наричали с много и най-различни имена, по различно време и на различни места. Сега съм Сянката на Аспасия, но съм и много повече, отколкото беше той. Вие го убихте и спряхте флотата му, но мен няма да ме спрете. Можете обаче да се присъедините към мен и от това ще

спечелите. Ще ви кажа цялата истина, за да знаете в какво положение се намирате.

— Аз притежавам Граала — продължи той. — В него е скрита тайната на безсмъртието. Предлагам го на тези от вас, които се съюзят с мен. Предлагам ви да се възползвате от мощта на моите сили. Вече знаете, че не можете да проникнете зад силовите щитове, нито да се защитавате от моите нановируси и от Водачите. Вие сте безсилни. Кажете го на правителствата си. Нека знаят цялата истина... Разбира се, ще имате своя избор. Можете да се присъедините към мен и да ми станете съюзници, или да се държите настрана. Но имайте предвид — времето ви е малко. Артад също е в играта. Той вече се е свързал с китайското правителство. Те са решили да се присъединят към него. Решение, което ще бъде гибелно за тях, защото Артад нехае за вас, хората. Неговата Сянка създаде Черната смърт през Средновековието и едва не обезлюди планетата ви. Само аз успях да го спра и да ви спася тогава и само аз мога да ви спася отново.

— Има и още нещо, което трябва да знаете — продължи Сянката на Аспасия след кратка пауза. — Нещо, което Артад няма да ви каже никога. Причината, поради която аирлианците са дошли на вашата планета в далечното минало.

В залата се възцари гробна тишина. Всички очакваха напрегнато да чуят продължението.

— Те — ние — дойдохме тук, за да ви защитаваме — обяви Сянката на Аспасия. — Вие, хората, сте като новородени деца, когато сте изправени пред безкрая на вселената. Сред звездите има много разумни същества. Някои от тях питаят омраза към онези форми на живот, които не приличат на тяхната. В тази галактика съществува една раса, която наричаме гъмжилото. Това е раса от паразити, каквито не бихте могли да си представите и в най-страшните си кошмари. Те бяха, са и винаги ще бъдат Древният враг на аирлианците.

Лицето на Сянката на Аспасия се изкриви, сякаш си беше спомнил нещо особено неприятно.

— Гъмжилото е завладяло много планети, унищожило е много разумни същества. В далечното минало ние също се срещнахме с тях. И досега не знаем коя е родната им планета. Някои казват, че няма такава и че те се размножават, унищожавайки всяка следа от разумен живот на планетите, които откриват. Общуването с тях е невъзможно,

тоест не може да има никакви преговори. Те съществуват, за да унищожават. — Сянката на Аспасия посочи надолу. — Те са идвали и на вашата планета. Съгледвачи. За да ви защитя, разруших техния кораб и им попречих да изпратят съобщение до флота си. Ако корабите им пристигнат тук, дори аирлианците няма да могат да ви помогнат.

— Съгледвачите им могат да се инфилтрират във всяка разумна форма на живот, да станат неразделна част от нея и никой няма да усети присъствието им — продължи той. — Когато пристигне, флотът им ще изпепели всичко живо на Земята. Задачата на Аспасия бе да ви пази и да ви помага. Вършеше го в продължение на много години. Когато той пристигна, вашите предци още обитаваха пещерите. Той построи Атлантида, дари на човечеството цивилизацията. Това беше златно време. Но после дойдоха Артад и останалите — все страхливци и дезертъори от войната срещу гъмжилото. Искаха да се скрият тук, да ни отрежат от родната планета. Избухна гражданска война, после сключихме примирие. Но дори след това Аспасия остана в близост до вашата планета, за да продължи да изпълнява дълга си към вас. А вие му се отблагодарихте, като го убихте и унищожихте неговия флот. Сега аз заех неговото място. Ще продължавам да ви помагам, но трябва да се присъедините към мен. Във взаимен интерес е сега да работим заедно.

Той помълча, после повиши глас:

— Но опълчите ли се срещу мен, ще загинете. Отдръпнете ли се настрана, когато накрая победа, няма да забравя безразличието ви. Елате при мен и само ще спечелите от решението си.

Екранът угасна.

Сеул, Южна Корея

Ръцете на южнокорейския президент трепереха видимо, докато надигаше чашата с чай. В залата цареше мрак, на екрана се сменяха едно след друго диапозитивни изображения без никакъв коментар от американския офицер, който седеше наблизко. Генерал Кармоди, командващият Осма армия, бе най-старшият американски офицер в Южна Корея. Снимките, които показваше на президента Пак, бяха пристигнали току-що с куриер от завеждащия отдела за военно

контраразузнаване. Бяха направени от шпионския сателит КХ-14, който извършваше постоянно наблюдение на корейския полуостров. На снимките се виждаше нещо, което не се бе случвало от петдесет години: китайски войски прекосяваха река Ялу в Северна Корея и се отправяха на юг. Танкове, бронетранспортъори, пехотни части. На следващите снимки Пак разпозна демилитаризираната зона. Ако се съдеше по фотосите, нямаше никакво съмнение, че севернокорейските части също са мобилизирани.

Кармоди приключи с прожектирането и запали светлините. Двата бяха сами в залата. Генералът се обърна към Пак.

— По предварителна преценка два китайски армейски корпуса вече са навлезли във вътрешността на Северна Корея. Следват ги други три. Числеността им е около половин милион души.

— А какво предприема Седми американски флот? — попита Пак.

— Седми американски флот... — отвърна Кармоди и се поколеба как най-точно да формулира думите си — се оттегля. Вече изоставихме Хавайските острови. Това ще ви покаже докъде са стигнали нещата.

— И какво ще правим сега, генерале? — подскочи Пак. — Военното ви присъствие в тази страна се ограничава до няколко дееспособни части, чието присъствие целеше да стресне врага. Но врагът не изглежда никак стреснат.

Влезе един чиновник и подаде на президента лист хартия. Пак го прочете.

— В ООН са получили ултиматум от Сянката на Аспасия. С него или против него.

— Какво са решили да правят? — попита Кармоди.

— Насрочено е гласуване. — Пак се разсмя огорчено. — След два дни. Доста късно за нас.

— На нас Сянката на Аспасия няма да ни помогне — отбеляза Кармоди.

Пак смачка хартията и я запрати в кошчето за боклук.

— Злото си е зло, и аз вярвам, че тези пришълци са зли, каквото и да ни говорят.

— Има само един възможен начин на действие — каза Кармоди.

— И той е?

— Употреба на тактическо ядрено оръжие. Изпреварващ удар срещу Северна Корея. По главните направления за настъпление.

Пак се облещи.

— Вашето правителство ще го одобри ли?

— Съмнявам се.

— Тогава защо въобще го обсъждаме? — попита Пак. Кармоди бе командващ Осма армия от две години. Произхождаше от смесен брак на американец и корейка и това определяше особеното му положение. Беше израсъл в САЩ, завършил бе Военната академия „Уест Пойнт“ и бе служил в различни краища на света преди да се върне в родната страна на майка си.

— Моето правителство... — поде той и отново се поколеба каква формулировка да използва. — Господин президент, нека говорим открито. Сред моите офицери се шири безпокойство относно способността на американското правителство да се справи с текущата криза. Говори се, че сред правителствените чиновници са се внедрили агенти на пришълците. Това гласуване... не зная как ще гласува представителят на Щатите, но аз съм напълно съгласен с вас, че пришълците са зло. Китайците избраха да застанат на страната на Артад и от това също няма да излезе нищо хубаво. Ако питате мен, едва ли на някого във Вашингтон сега му е до вашите проблеми.

— Положението обаче ще се промени, ако си позволите да използвате атомно оръжие срещу държава, която разполага със същото — посочи Пак.

— Вярно е — кимна Кармоди. — Но, господин президент, аз смятам... — Прекъсна го силен звън, който накара и двамата да се сепнат.

— Това е пряката линия със севернокорейския президент, която изградихме само преди няколко години. Никога досега не е била използвана. — Пак завъртя фотьойла и вдигна слушалката на червения телефон. Кармоди стана и се отдалечи в другия край на стаята, за да не излезе, че подслушва разговора. Върна се чак когато чу, че Пак затваря телефона.

— Северна Корея току-що ни отправи ултиматум. Те са се съюзили с китайците, които от своя страна са избрали страната на Артад. Можем да се присъединим към тях, или да умрем. Изглежда, ще трябва да гласуваме тук и сега.

— Вашето решение? — попита Кармоди.
— Вече му го съобщих. Ще се бием.

Тихият океан

Силовият щит бе изключен за съвсем кратко време, през което самолетносачите „Стенис“ и „Вашингтон“ промениха курса с двайсет градуса надясно, така че самолетните им площадки бяха обърнати право срещу вятъра. Все още се намираха на два дни плаване от Хавайските острови и на разстояние от хиляда и двеста мили. Като се имаше предвид обсегът на изстребителите Ф-14, с които бяха въоръжени самолетносачите, който не надхвърляше — дори след допълнително зареждане — разстоянието от две хиляди мили, маневрата им изглеждаше най-малкото необяснима. На всичко отгоре допълнителните резервоари на шейсетте самолета, подредени във формация и ориентирани към Хавайските острови, не съдържаха и капчица гориво, което означаваше, че ефективният им обсег е едва хиляда и петстотин мили.

Освен това самолетите не летяха в икономичен режим, а на допълнителна тяга, при М2 — със скорост от хиляда и петстотин мили в час, което означаваше, че ще долетят до Хавайските острови с почти изпразнени резервоари.

Силовият щит зад самолетите се затвори и самолетносачите отново поеха по пътя си.

Тайванският проток

Според археологическите изследвания хората населявали Тайван едва от десет хиляди години. Имаше сведения, че през дванайсети век японски войски завладели част от острова. Първите европейци, посетили острова през 1590 година, били португалците. Нарекли го Формоза, което на техния език означава „красив“. Испанците опитали да построят селище, но били прогонени от холандците, които окупирали Тайван и съседните му острови през 1622 година.

През 1644 година разгромените привърженици на династията Мин се прехвърлили на острова, изгонили холандците и създали своя държава.

През 1860, след победата на британците над Китай в Опиумната война, бил подписан Тиенсинският договор, според който две от пристанищата на западния бряг се отваряли за чуждоземни кораби. Малко по-късно започнали да пристигат католически и протестантски мисионери.

В залеза на първата Китайско-японска война Китай бил принуден да преотстъпи острова на Япония. Местното население обаче отказало да се подчини и въстанало срещу японските нашественици. Размириците и последвалите ги брутални опити за „японизация“ на островните обитатели продължили около петдесет години, до края на Втората световна война и разгрома на Япония. Тайван бил върнат на Китай, но жителите му гледали на това решение по същия начин, както и на предишното. Те отново въстали и бунтът им бил потушен с още по-голяма жестокост от собствените им сънародници.

Събитията на материка обаче не се развивали твърде благоприятно за управляващата партия на Гуоминдана и армията, под ръководството на Чан Кай Ши, била принудена — подобно на някогашните поддръжници на династията Мин — да потърси убежище на острова. Комунистите възнамерявали да завладеят Тайван, но плановете им били осуетени, когато американският флот блокирал протока. Впоследствие американското правителство наляло четири милиарда долара в икономиката на Тайван, за да подsigури „свободата“ и „демокрацията“ на острова, но си затваряло очите пред очевидните сведения за корупцията на правителството на Чан Кай Ши.

Връзките между Тайван и САЩ постепенно започнали да изтъняват, а същевременно американците отново насочили интересите си към богатия Китай. Последното военно споразумение изтекло през 1980 година и така и не било подновено.

Флагманът на източния китайски флот се наричаше „Цингдао“. Двигателите му бяха произведени в Украйна, един британски компютър управляваше главните бойни постове, на борда му имаше френски хеликоптери и оръжейни системи, закупени в половин дузина страни. Екипажът обаче, до последния човек, бе китайски.

„Цингдао“ плаваше в Тайванския проток — широк сто и двайсет мили канал, който разделяше континентален Китай от острова, който китайското правителство смяташе за своя исконна територия. От десетилетия китайските и тайванските кораби си играеха на котка и мишка из протока, но това предстоеше да се промени от мига, когато радарът на китайския кораб засече една тайванска фрегата на тринайсет мили зад кърмата.

Само преди десет минути бяха получили ново разпореждане от Пекин. На Тайван не се предоставяше никакъв избор. Натрупаната омраза между двата народа, които някога бяха една нация, не позволяваше друго поведение освен борба до пълно унищожение. В съответствие с тази доктрина „Цингдао“ изстреля едновременно половин дузина противокорабни ракети право към тайванската фрегата. Две от тях попаднаха в целта, причиниха големи щети и убиха повече от половината екипаж.

От двете страни на протока започнаха да се струпват армии за последващи удари.

Мексиканският залив

Лиза Дънкан бавно отвори очи. Главата ѝ беше натежала, чувстваше се, сякаш е била упоена. Лежеше по гръб, с положена под тила възглавница, тялото ѝ бе покрито с бял чаршаф. Тя вдигна глава — над нея имаше метален таван с множество тръби по него. Лиза преглътна и ушите ѝ изпукаха. Имаше нещо навито около ръката ѝ, към гърдите ѝ бяха прикачени електроди.

Чу шум отдясно и завъртя глава. В стаята влезе мъж с бели дрехи. Беше висок, със замислено изражение, дълга бяла коса и побеляла брада. Той дръпна един стол и го постави до нея.

— Как си? — попита я, след като седна и погледна показателите на монитора.

Гърлото на Лиза бе пресъхнало, тя се опита да заговори, но вместо това се чу само дрезгаво хриптене. Мъжът отиде до мивката и ѝ донесе чаша вода. Допря я внимателно до устните ѝ и тя я пресуши на един дъх.

— Кой сте вие? — успя да произнесе тя.

— Доктор Гарлин. По-интересният въпрос е ти коя си?

— Къде съм?

— В новата Зона 51.

— А вие сте новият „Меджик“. — Дънкан се надигна, спусна крака от леглото и придърпа чаршафа към тялото си. Туптенето в главата ѝ започна да намалява. Тя погледна надолу — по тялото ѝ бяха налепенни електроди, свързани с монитора до леглото. В ръката ѝ бе поставена система.

— Да. Добро попадение.

— Това не е попадение. Просто е най-логичният извод. — Тя се огледа. — Що за доктор сте вие?

— Хуманитарен, естествено. Специалист по клетъчни структури.

— Искате да разберете какво е станало с мен?

— Да.

Тя бавно кимна и болката отново се върна.

— И какво е станало с мен?

— Имаме някои предположения, но част от информацията все още се обработва.

— Каква е задачата на новия „Меджик“?

— Същата, като на предишния — увери я Гарлин.

— Само че предишният не се справи никак добре.

— Справяше се достатъчно добре повече от петдесет години — поправи я Гарлин.

— Къде са останалите? Търкот? Куин? Яков?

— Не знаем още. Наложил се... да затворим старата Зона 51.

— Защо?

— Когато майор Куин поиска от ЦРУ да направи проверка по твоя случай, ние получихме копие от резултатите. Също както разполагахме с копия от всички изследвания, които се провеждаха в Зоната. И ти питаш защо ще я затваряме? — Той вдигна ръка, за да я прекъсне. — При вас беше професор Муалама, който се оказа бивш Наблюдател — всъщност дали наистина е бивш? Яков. Руснак, от Четвърти отдел. Единственият оцелял. Странно съвпадение. Пристига от Москва със скрит в него „бръмбар“. Че Лу. Китайка. Идва от страна, която в момента се е съюзил с Артад и се готви за война с Южна Корея и Тайван. По някакво необяснимо съвпадение тя е първата, проникнала в Циан Лин след толкова много години. И как е успяла да

получи от Пекин разрешение за разкопките? Така. Майор Майк Търкот. Участник в съмнителен и неизяснен докрай инцидент, докато е служел в антитерористичен отряд в Европа. После ти го вербуваш да се внедри в „Меджик“, което ни отвежда и при теб. Ти всъщност не знаеш коя си, нали? Не знаеш дори какво си.

Дънкан понечи да стане, но той я спря вежливо с ръка.

— Почакай. Трябва да разбереш какво става, за да си дадеш сметка за реалното положение на нещата.

— Зная какво е реалното положение — възрази Дънкан.

— Така ли? — попита Гарлин. — Не знаеш дори коя си и откъде идваш. — Той се облегна на стола. — Имаш ли представа защо въобще аирлианците са пристигнали на нашата планета? Защо са воювали, защо още враждуват? Защо са изоставени на Земята?

— А вие знаете ли? — попита на свой ред Дънкан.

— Още не, но работим по въпроса. Сянката на Аспасия току-що е направил изявление пред ООН. Твърди, че аирлианците дошли тук, за да ни защитават от друга хищническа раса. Казва също, че Артад бил дезертър.

— Това вярно ли е?

— Готова ли си да повярваш на Сянката на Аспасия?

— Не съвсем.

— За разлика от предишния „Меджик“, ние знаем доста повече. Смятаме, че текущото положение ни дава възможност да разберем по-добре аирлианците. Това ще ни позволи повече да действаме и по-малко да противодействаме.

— Как въобще се появихте? — попита Дънкан.

Гарлин погали бялата си коса, докато обмисляше отговора.

— Ще ми се да вникнеш в ситуацията. Иска ми се да ни съдействаш. До момента поведението ти бе лоялно към страната, на която служиш, затова се надяваме, че ще продължаваш да защитаваш общите ни интереси. След компрометирането на първия „Меджик-12“, който бе попаднал под влиянието на стража от Джемилтепек, беше задействан един план, замислен още преди четиридесет години. Открай време всеки от членовете на „Меджик“ е имал свой дубльор. Ние — той се чукна в гърдите — нямахме представа, че сме определени за тези постове след внимателен подбор на способностите ни и психологическите ни качества. За щастие подборът е бил

извършен преди „Меджик“ да попадне във властта на стража-компютър и по тази причина изборът е паднал на хора, верни на принципите, въз основа на които е била създадена в началото тази организация.

— Всичко е станало според плана — продължи той. — Още по времето, когато „Меджик“ се разпадаше, едни от членовете му загинаха, а други бяха изправени пред съда, всеки от нас получи свръхсекретно съобщение, придружено от диск с подробна хронологична информация за досегашните събития и за откритите айрлиански артефакти. Липсваха само сведения за провала на първия „Меджик“ след откриването на стража в Джезилтепек и последващото му пренасяне в Дълси.

Дънкан слушаше мълчаливо.

— Събрахме се преди една седмица, в определеното време и на място, указано в диска — едно малко летище в покрайнините на Ню Орлиънс. Не след дълго се приземи един „Оспрей“ и задната рампа се спусна. В товарния отсек нямаше никого, а вратата към кабината беше заключена. Щом се качихме, самолетът излетя. Отпрати се към Мексиканския залив. Летеше съвсем ниско над водата, за да избегне радарно проследяване. След известно време двигателите на самолета се извъртяха нагоре и той извърши вертикално кацане на една изоставена нефтена платформа на стотина мили навътре в морето. Рампата се спусна, слязохме и самолетът пак излетя. Никой не ни чакаше. Като следвахме инструкциите от дисковете, въведохме зададения код в ключалката на горната врата и влязохме в асансьора. Той се спусна чак до морското дъно, където имаше малко подводно селище. Новата Зона 51.

— И на каква дълбочина сме?

— Около сто метра.

— Имате ли връзка с външния свят?

— Обезопасена сателитна връзка през Агенцията за национална сигурност. Засега избягваме да я използваме. Искаме да определим правилния курс преди да започнем да действаме.

— Защо не се свързахте с хората от старата Зона 51?

Гарлин поклати глава.

— Ти все още не разбираш. — Той я посочи. — Ние не знаем коя си. Не знаем и на кого от старата Зона 51 можем да разчитаме.

Започваме на чисто. Когато обаче получихме доклад от старата Зона за това, което се е случило с теб, решихме да действаме бързо.

— Решили сте да ме отвлечете — поправи го Дънкан. — Съвсем в стила на стария „Меджик“.

— Старият „Меджик“ защитаваше Америка близо петдесет години. Сега е наш ред. Решили сме да бъдем крайно предпазливи, за да не се компрометираме като предшествениците си. Може би ние сме последната надежда на човечеството.

— Но защо не правите нищо? Защо само се криете, докато ние се борехме с пришълците?

Гарлин я чукна по коляното.

— Защото чакахме теб. Ти си ключът. Сега ти си безсмъртна. Ако узнаем какво се е случило с теб, ще можем да спечелим цялата война, не само едно сражение.

Йерусалим, Израел

Никога досега свещеният град на целия християнски свят не бе ставал свидетел на подобно стълпотворение по улиците. Маршрутът бе обявен в новините още предишната вечер и хората започнаха да се струпват около мястото малко след това, а през нощта числеността им само растеше. Десетки хиляди пристигаха от околните селища веднага щом вестта достигаше до тях.

В действителност Йерусалим е съставен от няколко града, които доста се отличават един от друг. На северозапад са се заселили християните, докато в североизточния край има предимно мюсюлмани. В югозападния край са останките от храма, построен от Соломон, и Стената на плача, на хълма над която, по ирония на съдбата, е вдигната джамията „Ал Акса“.

Също като много други, Симон Шерев потегли към Йерусалим веднага щом чу новината. Присъствието му в Димона след изнасянето на атомното оръжие вече не беше задължително.

Когато тълпата, в която се намираше и Шерев, се приближи към Стената на плача, той забеляза, че на кръстовищата са разположени специални подразделения на отряда за борба с терористи. Вляво от стената имаше една каменна галерия, където бе изложен

старозаветният кивот. Пред входа се бяха струпали телевизионни оператори, камерите им бяха насочени към ярко осветения кръг, в който стоеше Хашур Лакир. „Какъв глупак“ — помисли си ядно Шерев. Едно нещо беше да извади пред обществото кивота, съвсем друго, равняващо се на безумие — да го направи в сърцето на този вечно разделен и враждуващ град.

Зачуди се как ли ще обясни Лакур какво представлява кивотът. Дали наистина ще вземе да твърди, че това е същият онзи ковчег, който Мойсей е пренесъл през пустинята? В известен смисъл това беше вярно, но щеше ли той да признае, че става въпрос за аирлиански артефакт? Опасна игра, в още по-взривоопасно време. Шерев бе запознат с докладите от разузнаването за мобилизиращите се армии в няколко съседни арабски държави. Ами ако решаха, че е ударил часът за техния прословут джихад? А може би само щяха да се нахвърлят един върху други, като изгладнели чакали? Щеше ли да обедини кивотът израелския народ, или щеше да му донесе нови беди?

Кръгът журналисти около Лакур се разкъса и той тръгна към тясната врата на галерията. Поне стотина души го наблюдаваха от двете страни на уличката, милиони присъстваха на зрелището благодарение на телевизията. Наложиха се охраната да се хване за ръце, за да задържи напора на тълпата. Шерев забеляза, че върху плочата над Стената на плача са разположени снайперисти. В далечината се чуваше равномерно бръмчене на вертолети.

Когато от вратата излязоха няколко равини, тълпата се смълча. Следваше ги човек, облечен в старинни ритуални одежди, вероятно същите, които бяха открили в подножието на Синай. Зад него вървяха четирима носачи, които крепяха върху дълги пръти покрития с бяло платно кивот.

Дори Шерев, който бе виждал кивота неведнъж, остана впечатлен от представлението. Може би Лакур имаше право. Той усещаше, че в тълпата се заражда някакво ново чувство — всички наблюдаваха със затаен дъх как носачите поставят кивота върху масата пред Стената на плача. След като го нагласиха, мъжете се отдръпнаха и към свещения обект се приближи свещеникът. Той вдигна бавно ръце и взе да реди молитвените слова.

Шерев се намръщи. Един от хеликоптерите се приближаваше, шумът му заглушаваше думите на свещеника и дразнеше смълчаната

тълпа. Свещеникът се пресегна и бавно отмести платното.

Кивотът бе целият инкрустиран със злато. Върху извития му капак стърчаха две херувимоподобни фигурки, точни копия на Сфинкса. Шерев знаеше, че те са част от охранителна система, която обаче функционираше само когато Граалът бе вътре. Откакто Сянката на Аспасия бе отнесъл със себе си Светия Граал, рубинените очи на херувимите бяха угаснали.

Проклетият хеликоптер се спускаше все по-близо, сигурно вече беше над Храмовия хълм, доколкото Шерев можеше да прецени. Той вдигна глава. Иззад хълма се показва един вертолет „Кобра“ и прелетя ниско над горната плоча на стената. Носът му бе наведен надолу. Шерев видя съвсем ясно, че пилотът е изтеглил ръчката докрай към себе си и полага отчаяни усилия да вдигне носа. Миг след това вертолетът се заби фронтално в стената. Кивотът, свещеникът, равините — всичко бе обгърнато от огненото кълбо.

Нямаше нито един оцелял в радиус сто крачки от мястото на катастрофата. Взривната вълна отхвърли Шерев назад, той се претърколи и скочи на крака. Веднага се ориентира и се втурна напред, като същевременно раздаваше заповеди на обърканите хора. Не се стресна от вида на обезобразените тела, беше свикнал с тази гледка много пъти по улиците на Йерусалим. Откри радиостанция у един от убитите войници, провери дали работи и незабавно се свърза със службата си.

Само след няколко минути над хълма се появи неговият „Блекхок“ и се спусна върху сцената на разрушението, разпръсквайки пушечите с перките си. Едва сега Шерев забеляза, че кивотът се е прекаатурил на земята — но изглеждаше незасегнат от взрива. Той се свърза с пилота и му нареди да се приземи непосредствено до кивота. От вратата на товарния отсек скочиха неколцина войници, единият от които носеше одеяло. Метнаха одеялото върху кивота и с помощта на Шерев го качиха на борда. Шерев прати един от войниците при проснатото тяло на свещеника, чиито ритуални одежди също изглеждаха непокътнати. Мъжът метна тялото на рамо и бързо се върна на борда.

— Излитаме! — извика Шерев на пилота. — Веднага!

Пърл Харбър

Върху големия радарен дисплей в командно-контролния център на Тихоокеанския флот капитан Локхарт виждаше ясно корабите, които един след друг напускаха залива в отговор на нейното предупреждение. Тя премести поглед върху червената точка, която се приближаваше доста бързо от югозапад. Цифрите под точката сочеха, че до нейното пристигане остават дваайсет минути.

Преди да отлети с хеликоптера си, адмирал Кензи ѝ бе предал командването на острова. Локхарт едва не се разсмя. Стъклената стена пред цвета на кожата ѝ и нейния пол се бе разчупила и сега най-сетне ѝ даваха жадуваната възможност да се изяви.

— Бързо приближаващи се въздушни цели — обяви един от радарните оператори. След секунда на екрана се появи червена точка, далеч на югозапад, движеше се доста по-бързо от подводната цел.

— Нали техните самолетоносачи са извън обсег? — попита тя. Отговор не последва. Локхарт си даде сметка, че въпросът ѝ е глупав. Не можеха да прилагат земните стандарти, когато се сравняваха с пришълците.

— Вдигнете за прехват всичко, с което разполагаме — заповяда тя.

Малко по-късно от военновъздушните бази „Уилър“, „Конеохе“ и още няколко летища из островите излетяха всички самолети, които не бяха натоварени на отплавалия „Кенеди“. Бяха общо трийсет и пет, набързо стъкмени в нова ескадрила — странна смесица от Ф-15, А-6 „Корсар“ и няколко Ф-16 и Ф-18.

Локхарт седна в командното кресло и се загледа във военната игра, която започваше на големия екран.

Въздушното пространство на Тихия океан

Двете групи самолети се приближаваха една към друга със скорост, четири пъти по-голяма от тази на звука. Срещата им беше кратка и жестока. Всяка страна разполагаше с по един изстрел при скоростта, с която се движеха, тъй като времето между навлизането в обсега на оръжията и разминаването им беше по-малко от минута.

Дванайсет американски самолета и дваайсет извънземни машини паднаха при тази първа среща.

Докато останалите дваайсет и три американски самолета описваха завой, ескадрилата на прищълците вече се бе отдалечила на стотина мили и доближаваше Хавайските острови.

Пърл Харбър

Локхарт не свалеше очи от приближаващите се червени точки и от изостаналите далеч назад сини. Другата червена точка, представляваща приближаващата се подводница, сочеше разстояние от дваайсет и пет мили до брега. „Нимиц“, последният кораб от Оперативната група, току-що бе напуснал залива и се отправяше на запад.

Локхарт осъзна, че всички вражески сили — както подводни, така и въздушни — ще пристигнат едновременно. Стори ѝ се, че сънува някакъв кошмар — точките по екрана се движеха с нереална скорост. Тя стана от креслото и се отправи към стълбите. Изкачи се на покрива и влезе в наблюдателната кула, от която се виждаше като на длан целият залив.

Небето на изток бе порозовяло, приближаваше зазоряване. Тя се сепна, когато две ракети „Пейтриът“ излетяха с рев от силовите на подвижните установки, подредени на миля от нея покрай близкото летище.

Дългите им огнени опашки описаха дъги в югоизточна посока. Малко след това зърна ярки отблясъци над хоризонта — ракетите бяха ударили зададените им цели. Локхарт знаеше, че противниковите самолети са само на няколко минути от тях. Тя погледна към залива. Беше съвсем пуст.

Първо чу шума от самолета, малко по-късно го видя. Летеше ниско, едва на десет метра над покривите. Миг по-късно профуча над главата ѝ и взе да набира височина. Нещо падна върху извърнатото ѝ нагоре лице, тя понечи да го изтрие, след това закрещя, усетила проникващите в кожата ѝ нановируси.

Пленените самолети разпръснаха нановируси върху всички населени места и военни бази на острова. Четири от тях кръжаха над летището и командния център, като се придържаха в границите на

заразената зона. Един по един останалите самолети посетиха своите цели, после се върнаха и се приземиха.

Пристигналите подводници претърсиха залива за американски кораби, но след като не откриха нищо, се върнаха в главния канал. Тук се натъкнаха на един-единствен кораб и прехвърлиха нанороботите си на него.

НАСТОЯЩЕТО

10.

Околностите на Зона 51

Търкот се бе притаил съвършено неподвижно в сянката на една дюна и не откъсваше поглед от виещото се тяло на гърмящата змия, която пълзеше само на няколко крачки от него. По негова преценка се намираше на около осем мили от Зона 51. От доста време не се бе чувствал толкова добре. Свободен от бремето на отговорността. Дори не се безпокоеше за Лиза Дънкан, откакто ѝ бе изгубил дирите. Всичко бе останало някъде зад гърба му и вече като че ли нямаше предишното значение.

Привикнал към усамотение, Търкот винаги се чувстваше добре в пустинята. Баща му бе загинал в едно сечище, когато Майк бе едва осемгодишен, и на следващото лято той бе отишъл в същото сечище на лагер. Прави го още няколко лета, през които заякваше и въртеше брадвата все по-уверено. Като най-здрав в училище естествено го пратиха във военна школа — беше рейнджър, после в Специалните части, подводничар, но нищо не можеше да се сравни със закалката, която бе получил в гората.

Змията изчезна между два камъка. Търкот почувства вибрациите на сателитния телефон в джоба си и го погледна. На екрана бе изписано името на Куин.

Дългът преди всичко.

Правило, което му бяха набивали в главата от съвсем малък. Едва не се разсмя, когато си спомни на какво ги бяха учили в „Уест Пойнт“: „Дълг, чест, родина. Тези три думички определят какъв трябва да бъдеш, какъв можеш да бъдеш, какъв ще станеш. Те са основата, върху която ще градиш своята смелост, там, където смелостта ти заплашва да се прекърши, ще си вдъхваш вяра, когато няма и най-малка причина да вярваш, ще разпалваш надежда, когато всяка надежда е забравена.“

Един от строевите офицери в школата ги бе накарал да научат тези думи наизуст, също както учеха армейския устав.

Търкот отвори капака на телефона.

— Слушам.

Мексиканският залив

— Знаеш ли защо хората умират?

Лиза Дънкан бе изненадана от въпроса. Гарлин ѝ вземаше кръв, за седемнайсети път, ако се съдеше по броя на дупките в свивката на ръката ѝ. Най-странното бе бързината, с която се затваряха раничките. Не ѝ даваше мира мисълта за това какво може да съдържат разтворите, които ѝ вкарва. Дали се опитваше да я упои? Какво още знаеше и не ѝ казваше?

— От старост?

— Но какво е старостта? — Гарлин отиде до вратата, подаде епруветката, върна се и седна на пода до нея.

— Ами, остаряват клетките. Престават да се възпроизвеждат.

— Но знаеш ли защо?

— Не. — Тя го дари със студена усмивка. — Забравихте ли? Миналото ми е измислено. Може същото да важи и за познанията ми по медицина.

— Знаеш ли какво е теломер?

Дънкан поклати глава. Не усещаше никакви странични ефекти от лекарството, което ѝ бяха дали. Чувстваше се чудесно, по-добре от когато и да било.

— В края на всяка хромозома в клетките на твоя организъм са разположени малки участъци от ДНК, които се наричат теломери. Тези частици изпълняват много важна роля. Теломерите са защитни „капачета“, които не позволяват на хромозомата да се разплете при всяко клетъчно делене. След приблизително сто деления теломерите на клетката се изчерпват и тя започва да дегенерира при всяко следващо клетъчно делене. Това всъщност е началото на клетъчната смърт.

Гарлин млъкна и се загледа в ръцете си. Имаше толкова тържествен вид, сякаш се изказваше пред конгресния комитет. Той си пое дъх и продължи:

— Човек остарява, защото когато започва да губи теломери, тялото му заприличва на часовник, чиято пружина се развива. Постепенно намалява броят на клетките, които изпълняват различни специфични функции, и някоя от жизненоважните системи спира да работи. До тези изводи първи стигнали генетиците Пол Херман Мюлер и Барбара Маклинтък още през петдесетте. Те открили, че теломерите пречат на хромозомното сливане, което на свой ред води до разпадането на хромозомите и тяхната загуба при клетъчното делене.

— Но защо свършват теломерите? — попита заинтригувано Дънкан. — Щом са толкова важни, би трябвало тялото да ги произвежда, за да може да се поддържа.

— Добър въпрос — кимна Гарлин. — Който ни води до един интересен парадокс. За производството на теломерите е необходим един ензим, който се нарича теломераза. Нормалните клетки обаче, по някаква неизвестна причина, след раждането спират да произвеждат теломераза. Всъщност единствените случаи, при които се натъкнахме на теломеразна синтеза в човешкото тяло след раждане, са раковите клетки. Това е една от причините, поради които борбата с рака е толкова трудна.

Дънкан се намръщи.

— В това няма никаква логика. Ензимът, който ни е нужен, за да живеем по-дълго, се произвежда единствено от раковите клетки, които ни убиват.

— Не забравяй, че става въпрос за една сравнително нова област на науката — оправда се Гарлин. — Все още сме в началото на изследванията. Първите разработки на теломери са били през седемдесетте върху протозойни ресничести клетки — едноклетъчни организми, които се движат с помощта на власинкоподобни реснички. По онова време учените предпочитаха да работят с тях, тъй като ресничестите клетки притежават много повече теломери, отколкото клетките на бозайниците. Тези организми имат две ядра и по време на формирането на по-голямото, така наречено макроядро, хромозомите се разпадат на отделни частици, които после се копират, създавайки от двайсет хиляди до двайсет милиона фрагменти от ДНК, всеки завършващ с теломерни „капачета“. За разлика от тях, човешката клетка притежава едва деветдесет и два теломера, по два за всяка от четирийсет и осемте хромозоми.

— Но нали вече е съставена подробна карта на човешката ДНК? — отбеляза Дънкан. Имаше нещо в Гарлин, което я безпокоеше, но все още не можеше да определи какво точно.

— Да, съвсем наскоро — потвърди той. — Но слушай внимателно. Искам да разбереш какво ти казвам: с напредване на изследванията в тази област се натъкнахме на някои доста интересни неща. В началото на седемдесетте Елизабет Блекбърн от университета в Сан Франциско открила нещо много странно за молекулярния регион в областта непосредствено около теломера. Оказало се, че участъкът, отговарящ за теломерите, е необичайно къс и се повтаря многократно, някъде около шейсет пъти. Разкритието ѝ е изненадващо, като се има предвид, че по онова време единствената ДНК, която била изследвана внимателно — при бактерии и вируси — нямала повтарящи се участъци. След като се прехвърлили на други микроорганизми, учените установили, че и при тях участъците, отговарящи за теломерите, са пълни с повторения. А когато най-сетне бил изолиран и първият човешки теломер в Лос Аламос, намерили повтаряща се последователно ТТАГГГ — където Т е тиамин, А е аденин, а Г е гуанин. Странното е, че при теломерите на останалите организми се срещат само тиамин и гуанин.

— Но защо ние сме различни? — зачуди се Дънкан. Не можеше да си обясни причината, поради която Гарлин ѝ дава толкова подробна информация. Или може би това бе някаква различни техника за разпит?

— Добър въпрос — кимна Гарлин. — Ще стигнем и до това. Теломерите не само пазят клетките от разпадане и загуба на хромозоми, открихме, че изпълняват и други, далеч по-прикрити дейности. Като удължават краищата на хромозомите с повтарящи се, некодирани части от ДНК, те избягват постепенната загуба на генетична информация. Полимеразните ензими, които копират ДНК, не са в състояние да възпроизвеждат до края им и двете нишки на двойноспиралната молекула. В резултат от това хромозомите би трябвало да се скъсяват постепенно след всяко клетъчно делене, при което ще се губят или повреждат жизненоважни гени. Но това не става, защото клетките могат да добавят теломерна ДНК до не напълно възпроизведените краища на хромозомите.

— С други думи, те се грижат да не изтече информацията от нашия генетичен басейн — подметна Дънкан.

— Точно така. По-нататъшните изследвания показаха, че когато линейна ДНК, завършваща с ресничести теломерни „капачета“, се постави в клетки на дрожди, тя впоследствие си набавя дрождови теломерни „капачета“. Което на свой ред означава, че дрождите са успели да прехвърлят генетична информация върху хромозомите.

Дънкан вдигна ръка.

— Да не искате да кажете, че теломерите се променят, за да се адаптират към новите клетки?

— Да.

Тя знаеше, че това, което ѝ казва Гарлин, е най-малкото необичайно и че по някакъв начин е свързано с онова, което ѝ бе направил Граалът.

— Теломеразата — продължи Гарлин — не прилича на нито един от останалите ензими, които сме изучавали. Освен белтък тя съдържа един РНК-компонент, който служи като шаблон за синтезиране на теломерни копия и за възпроизводството на генетичния модел на приемника. Това предполага, че ензимът може да изпълнява ролята на посредник в процеса на еволюция от РНК до по-късната ДНК и белтъците.

— Може би затова едноклетъчните организми са почти безсмъртни — сети се Дънкан. — Защото разполагат с теломераза, с помощта на която попълват запасите си от ДНК, която иначе се губи всеки път, когато клетката извършва делене.

— Точно така — отвърна Гарлин. — По тази причина хората не са безсмъртни. Тъй като не разполагаме с теломераза, нашите теломери намаляват всеки път, когато клетката се дели. Сперматозоидите и яйцеклетките имат най-дългите теломери. Започваме да умираме в момента, когато сме заченати и клетките ни започват да се делят и размножават.

— Но защо?

— Това най-много е измъчвало учените. Защо едноклетъчният организъм притежава теломераза, а ние нямаме? Въпросът не е само в остаряването и смъртта, а и във възстановяването на клетъчните увреждания.

Дънкан неволно посегна към гърдите си, където я бе ударил куршумът на Яков. Нямаше и следа от рана, макар от изстрела да не бе изминал и ден.

— Теломерите поддържат активността на гена РАД9 — продължи Гарлин. — РАД9 спира растежа на клетките, чиято ДНК е била увредена, което предполага, че теломерите са част от клетъчната система за регистриране на увреждания.

— Значи ако можем да произведеме ензима теломераза, щяхме да съхраним активността на нашите теломери, да защитаваме клетките си, когато се възпроизвеждат, и да бъдем безсмъртни?

— Не е толкова просто — въздъхна Гарлин. — Учените са направили доста опити да създадат безсмъртни клетки. За да активират теломеразата например, опитали да вкарат онкогени от маймунски вирус 40 в култивирани клетки. Много от клетките умрели, но някои оцелели и продължили да се делят с активна теломераза, която стабилизира техните теломери.

— И каква е причината за различната реакция? — попита Дънкан.

— В оцелелите клетки имало аномални хромозоми, Проблемът, както вече ти казах, е, че единствените клетки при човека, в които учените открили теломераза, са раковите клетки. На практика по-голямата част от учените, работещи в тази област, се интересуват не от въпроса за безсмъртието, а от създаването на инхибитори, които да блокират теломеразата и да унищожат раковите клетки. Група учени от Колорадския университет обаче съумели да клонират гена, който активира теломеразата в човешките клетки. Това пробужда някои надежди — че бихме могли да създадем строго профилирани инхибитори, които ще атакуват раковата теломераза, но няма да разрушават здравите клетки, и също така да активираме теломеразата в здравите клетки с цел забавяне и спиране на остаряването и клетъчната дегенерация. Ние смятаме, че активирането на теломеразата е задължителен процес при всеки туморен растеж. Следствие от това е, че повечето ракови клетки са безсмъртни. За разлика от нормалните клетки, раковите могат да се делят до безкрайност в тъканна култура, стига да разполагат с достатъчно хранителни елементи. Нормалните клетки имат лимит от петдесет, плюс-минус десет деления, така нареченото „ограничение на

Хейфлик“, преди да остареят и да преустановят деленето си. Смята се, че способността на раковите клетки да продължават да се делят се подсилва при активирането на теломеразата. Ето защо, ако бъде потисната теломеразата, теломерите в раковите клетки ще се скъсят и ще започнат да действат като спирачки върху раковия клетъчен растеж.

— А моята теломераза? — попита Дънкан.

— Тя е активирана.

— Имам ли рак?

— Не. — Гарлин се изправи. — Доколкото ни е известно, ти си безсмъртна. И не само това. Ти можеш да заменяш с невероятна скорост увредените клетки. Доказателство е раната от куршум в гърдите ти.

— Как става това?

— Граалът е променил нещо в теб. Известен ни е само крайният резултат — твоите клетки произвеждат активно теломераза. Не знаем обаче как го е постигнал Граалът. — Той стана и тръгна към вратата. — Но скоро ще открием и това.

Циан Лин

Следван от половин дузина помощници, Артад вървеше из главната подземна кухня на Циан Лин и разглеждаше различните контейнери. Генераторът на силовото поле — въртящ се цилиндър с дължина петнайсетина метра — издаваше тихо бръмчене, което означаваше, че продължава да функционира. Артад спря пред един от контейнерите вдясно от генератора и постави шестопръстата си ръка върху командното табло. Една от стените на контейнера се отмести встрани. Вътре имаше умалена версия на щитовия генератор, висока около три метра, положена върху рама от черен метал, снабдена с колела.

Той се обърна и даде знак на помощниците си. От всяка страна на генератора застана по един айрлианец, после те бавно изтикаха рамата извън контейнера. Артад тръгна към пещерата, следван от цялата група, и спря пред едно невероятно подробно копие на дракон — с височина десет метра и ширина пет; дългата извита шия завършваше със змиеподобно лице и тъмнорубинени очи. От двете

страни стърчаха къси криле. Металната обшивка лъщеше също толкова ярко, както в онзи далечен ден преди хиляди години, когато Артад го бе пленил от силите на Сянката на Аспасия. В китайската митология наричаха дракона Чи Ю, чудовището от далечния юг.

Точно под опашката имаше отвор с плъзгаща се рампа, зад който се виждаше кухнята в тялото на дракона и седалката на пилота. Артад се извърна към помощниците си и даде няколко нареждания с напевния си глас. Всички се наредиха около рамата с генератора и внимателно я изтикаха в търбуха на чудовището. След като закрепиха генератора, аирлианците се настаниха по седалките. Платформата бавно се прилепи към отвора.

Използвайки същия задвижващ механизъм като скакалците, Чи Ю се издигна плавно във въздуха и се насочи към тунела, който водеше към външния свят. Металното чудовище се скри в тунела тъкмо когато Артад влезе в стаята, където бе разположен стражът. Той изключи генератора на силовия щит за съвсем кратко, за да позволи на дракона да мине през полето, после отново го включи. След това опря длани на стената на стража и се зае да координира с него следващите стъпки от започващата война.

Турско-иранската граница

Изправен върху бронетранспортъора, генерал Кашир вече различаваше съвсем ясно планината Арарат, разположена само на седемнайсет мили. На четвърт миля пред него лежеше границата с Турция. Виждаше съвсем ясно вишките и крачещите между тях турски войници. Не се съмняваше, че лесно може да преодолее постовете. Въпросът беше какво ще срещне през тези седемнадесет мили след границата и нагоре по склоновете на планината.

Генералът знаеше, че страната му се готви за война, макар врагът да не бе определен. Говореше се за подновяване на конфликта с Ирак. Други казваха, че ще бъде подхванат джихад срещу Израел, за да бъде приключено веднъж завинаги с тази страна на бандити и мошеници. Кашир смяташе, че първото е по-възможно. Сред цялата трескава активност, която кипеше в Иран, едва ли някой бе забелязал неговите действия.

С изключение на турците.

Генералът знаеше, че няма друг избор. Трябва да се изкатери на Арарат, следвайки стриктно заповедите. Той нареди на механик-водача да потегли напред и даде знак с ръка на машините зад него да го следват. Двигателите на две дузини танкове и два пъти повече бронетранспортъори изреваха едновременно.

Постовите забелязаха приближаващата се колона и застинаха по местата си. Единствената преграда на пътя бе дървената бариера на самата граница. Зад бариерата се изправи турски офицер и вдигна ръка, нареждайки на Кашир да спре. В отговор генералът откри огън с петдесеткалибровата картечница.

Муцуната на бронетранспортъора разтроши бариерата. Машините отзад също откриха огън, косейки бягащите турски войници. Кашир бе наредил на водача да спре машината встрани, за да пропусне танковете напред.

Той вдигна бинокъла и отново огледа склоновете на планината. Беше толкова близо, сякаш на ръка разстояние, но толкова много неща можеха да го сполетят през тези седемнайсет мили... Той включи радиото и извика:

— По-бързо!

Пустинята Невада

Майк Търкот изкатери стълбичката и скочи през люка в скакалеца. Куин, Муалама, Кинсейд и Яков го посрещнаха мълчаливо. Търкот почти подушваше страха, който се излъчваше от тях. Те всички си даваха сметка, че смъртта им е била предрешена и че са се измъкнали на косъм. Майк знаеше от опит, че страхът е неразделна част от битката и че не бива да бъде пренебрегван.

— Какво стана с Че Лу? — попита той, забелязал кръвта върху униформата на Куин.

— Убиха я — отвърна мрачно Куин.

— Зная. Току-що я погребях. Как стана?

— Рикошет от скакалеца. Издъхна на място.

Търкот приседна на пода на скакалеца. Имаше чувството, че и последните останки от енергия са го напуснали. Вече беше забравил

подозренията си спрямо китайската професорка. Изглежда останалите четирима. Куин седеше на мястото на пилота, положил лаптопа в скута си, но погледът му бе зареян встрани от екрана. Яков стоеше прав — едрият мъж сякаш изпълваше цялото пространство, главата му бе на сантиметри от покрива. Кинсейд придремваше, а Муалама имаше толкова безгрижен вид, сякаш нищо не се бе случило. В краката му лежеше метално куфарче и Търкот предположи, че вътре е ръкописът на Бъртън.

— Какво пропуснах? — попита той. — Майоре?

— Нямам връзка със Зона 51...

— Там всичко е унищожено — прекъсна го Търкот. — Свърши се със Зоната. Кой го направи?

— Ами... — Куин завъртя глава. — Нямам представа.

— Бяха американци — посочи Търкот. — Но дали са ги ръководели Водачи?

— Военни бяха — съгласи се Куин.

— По чии заповеди? — настоя Майк.

— Успях да проникна в АНС и да проследя част от разговорите. Разполагаха с ниво на достъп от шеста степен.

— Ние имаме ниво на достъп шеста степен — отвърна Търкот. — Кой друг?

— Ние имахме — поправи го Куин. — Вече нямаме.

— Кой друг? — повтори въпроса си Търкот.

— Само „Меджик“ и ние след тях — поне доколкото знам — обясни Куин. — Шесто ниво е създадено от Айзенхауер специално за „Меджик“.

— Значи има и друг „Меджик“ — намеси се хладнокръвно Яков.

— Защо смяташ така? — попита го Кинсейд.

— Защото това е типичният начин за действие на тайните организации — обясни му Яков. — Винаги да има резервен вариант. Което означава, че щом са решили да унищожат Зона 51, вече разполагат с друга, откъдето да действат и където са отвели Дънкан.

Търкот не можеше да не признае, че в разсъжденията на руснака има логика. Почти се изкушаваше да го попита дали не съществува дубльор на Четвърти отдел, но се сдържа.

— А нас кой ни дублира? — попита Кинсейд.

Никой не отговори.

— Сянката на Аспасия е пратил послание до ООН — обади се Куин и завъртя компютъра така, че всички да могат да го прочетат. После хлопна капака.

— Истината и лъжата винаги вървят ръка за ръка — бе заключението на Яков. — Въпросът е кое кое е?

— Това няма значение — рече Търкот.

— Защо да няма? — попита Яков.

— Защото Сянката на Аспасия не е истински човек. Също и Артад. Дори Аспасия наистина да е пристигнал някога тук, за да спасява планетата, той може да е онова лекарство, дето отравя пациента. Нито той, нито Артад някога са били истински приятели на човечеството.

Търкот се сети нещо, бръкна в страничния джоб на панталона, извади документите от изследванията на Лиза Дънкан и ги подаде на Куин.

— Искам да ги прегледаш.

— Разбрано.

— Дълго ли още ще стоим тук? — попита Яков.

— След като не можем повече да вярваме на правителството — каза Търкот, — ще отидем някъде, където можем да се доверим на онзи, който дърпа конците.

— И кое е това място? — попита Яков.

— Поемаме към Северна Каролина — нареди Търкот на Куин.

— А после? — продължи да пита руснакът. — Още ли смяташ да търсиш Лиза?

Търкот се извъртя и го погледна в очите.

— В момента тя не е най-важният ни проблем.

Яков кимна.

— Това решение вече ми харесва. Още повече че не знаем коя е тя всъщност.

— Ще се придържаме към първоначалния план. Главният страж и Екскалибур. Нищо не се е променило.

Яков повдигна рунтавите си вежди.

— Как можеш да го кажеш?

— Живи сме — отвърна Търкот. — У нас е един от скакалците. Разполагаме с достатъчно информация. Значи все още можем да се

борим. — Той огледа останалите. — Всички ли са съгласни? Мисля, че точно това ни съветваше да правим Че Лу.

Останалите четирима кимнаха бавно.

— Добре. Да потегляме тогава.

Тайванският проток

Морската битка в Тайванския проток приключи бързо. Тайванският флот се сражава храбро, но не беше подготвен да се изправи срещу цялата мощ на китайската държава без подкрепата на американските кораби. Макар да нямаше нов договор за взаимопомощ и военно сътрудничество, тайванските офицери вярваха, че при подобен инцидент американските и японските кораби в района ще им се притекат на помощ, най-вече за да защитят собствените си интереси в Далечния изток. Но американците просто не разполагаха със сили, които да изпратят. Що се отнася до японците, те предпочитаха да стоят настрана и да не се намесват.

Въздушният бой беше малко по-продължителен, но командващият китайската флотилия не изчака да си осигури пълно въздушно превъзходство. Натоварила огромна десантна армия, флотилията се отправи на пряко през протока, а през това време в небето летяха китайски ракети, построени с откраднати от Запада технологии, и поразяваха най-опасните крайбрежни отбранителни съоръжения. Половината от ракетите попадаха в населени места и сеяха ужас и паника. Бойните им глави съдържаха химични и биологични оръжия за масово поразяване.

Не всичко мина според предварителните планове, тъй като тайванската армия се бе готвила дълго за подобна инвазия. Незабавно бе обявена пълна мобилизация, на мъжете се раздаваше оръжие, а жените и децата се отправяха към убежищата. И когато първите китайски кораби наближиха брега, там вече ги очакваха заели позициите си подразделения.

Един от тези, които очакваха появата на нашествениците, бе генерал Чан Тек Чок. От дълги години генералът бе планирал и се бе подготвял за тази ужасяваща възможност, но и в най-страшните си кошмари не я бе виждал реализирана. Въпреки липсата на

споразумение с американските сили генералът вярваше, че при подобен ход от страна на Китай Съединените щати няма да ги изоставят на произвола. Но в западната част на Тихия океан нямаше никакви американски сили освен тези, които бяха разположени в Южна Корея. Малкият остров изглеждаше обречен.

Чънчон, Южна Корея

Кемп Пейдж бе само на десет минути полет от демилитаризираната зона. Базата се състоеше от дълга летищна площадка, хангари и казармени помещения, заобиколени от висока бетонна ограда, над която бе опъната бодлива тел. От едната страна на пистата бяха подредени две американски ескадрили. Едната се състоеше от щурмови хеликоптери „Кобра“, втората — от товарно-десантните „Блекхок“. Всъщност втората група вертолети трябваше да изпълни една строго секретна задача. На тях се пренасяха тактическите ядрени бойни глави, с които бе въоръжена американската армия в Южна Корея. Самите бойни глави бяха разположени в един подземен бункер, до който се стигаше след осемнадесет минути полет. Те се състояха от гаубични снаряди и ядрени мини, които трябваше да бъдат поставени на пътя на настъпващата армия.

С покачването на напрежението в района вертолетните ескадрили бяха приведени в пълна бойна готовност, а пилотите и екипажите се намираха в хангарите, в непосредствена близост до машините. И когато над пистата отекна звукът на сирената, войниците почти с облекчение се спуснаха към вертолетите и запалиха двигателите. Една по една черните машини излизаха от хангарите и се подреждаха на пистата. После, по знак от контролната кула, се издигнаха във въздуха и се отправиха на юг, към бункера. Но тъкмо когато напуснаха пределите на летището, върху тях се изсипа залп от противосамолетни ракети САМ-7. За по-малко от десет секунди бяха унищожени всички вертолети.

Скоро севернокорейските десантници, които бяха пресекли границата предната нощ и се бяха прокраднали до тайните позиции край летището, бяха открити и избити до крак от южнокорейските части, но мисията им беше изпълнена. Тактическите ядрени бойни

глави бяха останали в бункера и севернокорейските и китайските части можеха безпрепятствено да пресекат демилитаризираната зона.

Великденският остров

Кели Рейнолдс се чувстваше като сянка, която се опитва да се скрие в мрака. Макар че нямаше голяма възможност да бъде разкрита, липсваха и подходящи условия за да наблюдава онова, което ставаше наоколо. От известно време не усещаше стърченото си тяло, живееше само с мислите си, сякаш бе станала неразделна част от стража. Вече бе попривикнала с постоянния поток информация, който течеше пред погледа ѝ, и дори успяваше да отдели по-важните сведения. Сякаш стоеше край шестлентова магистрала, по която фучаха с висока скорост различни коли. С течение на времето вече забелязваше не само цвета, а марката и други подробности. Толкова много неща се случваха едновременно и тя успяваше да следи все повече от тях.

Знаеше за нановирусите на Пърл Харбър и за провала им да открият остатъка от Тихоокеанския флот. Ако можеше да контролира тялото си, щеше да се засмее на яда и разочарованието на Сянката на Аспасия от провала на плановете да бъде разгромена напълно американската военна сила в Тихия океан. Но тя долавяше също така нарастващата му увереност, че това е само мимолетна задръжка по пътя към абсолютната победа.

Стражът от Марс все още поддържаше връзка с този на острова. Кели бе малко смутена от информацията, която пристигаше оттам, тъй като излизаше, че Сянката на Аспасия преднамерено игнорира опитите на оцелелите в Сидонийската база да се свържат с него.

Докато Плененият флот приближаваше бреговете на Пърл Харбър, в трюма на „Джар Вайкинг“ бяха копирани още няколко подводници. Сянката на Аспасия нареди на корабите да се разпръснат, да открият оцелелите американски кораби и да ги привлекат на своя страна.

По целия свят Водачи се опитваха да вербуват хората за каузата на Сянката на Аспасия или да ги вдигнат на бунт срещу собствените им правителства. Тези действия също се координираха от стража на

Великденския остров. Целта беше да се създаде колкото се може по-голям единен фронт срещу Артад.

Заразените хора на повърхността изпълняваха задачите, които им поставяше стражът.

Нанороботите постепенно разширяваха подземния тунел към термичния източник в подножието на острова.

И всичко това бе неразделна част от постоянния информационен поток. Кели засичаше също така в потока разклонения, които водеха към другите стражи на планетата. Имаше и едно по-голямо разклонение, предназначено за Главния страж, но то бе прекъснато преди много години. Тя обаче забеляза, че стражът от острова е отворил отсамния край на това разклонение, сякаш очаква същото да бъде сторено и от другата страна.

После се мярна нещо познато. Името на Джони Симънс. Беше съвсем за кратко, като светкавица в небето.

Тя се съсредоточи върху потока информация с това име. Крайният получател изглеждаше Плененият флот, но там едва ли някой би се заинтригувал от подобни сведения. Нито пък тук, на Великденския остров.

Освен ако не се опитваха да ѝ привлекат вниманието.

Тя прегледа цялата информация. Търкот се нуждаеше от нови сведения. Относно Ексакалибур и Главния страж. Почувства желанието му като ободряващ електрически импулс, който ѝ даде нова цел в живота. За да набави нужните сведения обаче трябваше да излезе извън сянката, в която се бе спотайвала досега.

*Тренировъчен полигон за специални операции „Полковник Джеймс Роуи“,
Северна Каролина*

Тренировъчният полигон за специални операции бе разположен на четирийсет мили западно от Форт Браг. Беше построен още по време на Втората световна война, когато в него се готвеше 11-а въздушнопреносима дивизия. Двайсетина години по-късно полковник Бъл Саймън готвеше тук подразделенията Сон Тай за операциите в Северен Виетнам, а през осемдесетте мястото им бе заето от елитните

подразделения на „Делта Форс“. В момента полигонът бе предоставен на Специалните части, но тук идваха да тренират също „Делта Форс“, парашутистите от ВВС и тайните агенти от ЦРУ.

През деветдесетте полигонът бе наречен на името на полковник Роуи, офицер от Специалните части, който бе избягал от плен в Северен Виетнам и бе изгубил живота си на Филипините. В момента обаче полигонът пустееше, тъй като всички учебни части и инструктори бяха върнати по поделенията си, където очакваха по-нататъшни нареждания в състояние на пълна бойна готовност. До лагера имаше и военно летище.

Ето защо когато Куин приземи скакалеца пред един от големите хангари на летището, нямаше кой да ги посрещне. Търкот скочи пръв, разтвори ръждясалите врати на хангара и махна на Куин да вкара скакалеца вътре. Всички излязоха и се насъбраха около Търкот, за да разберат каква ще е следващата стъпка.

Търкот си погледна часовника и кимна, когато чу шума от приближаващ се вертолет. Излезе наред пистата и погледна на изток, в посоката, в която се намираще Форт Браг. Един „Блекхок“ се показва над короните на дърветата, описа кръг и кацна на десетина метра от него. Страничната му врата се плъзна и отвътре наизскача тежковъоръжени войници с униформи без опознавателни знаци. Двама от тях заеха отбранителна позиция, други двама изтичаха при Търкот.

Той вдигна ръце, за да им покаже, че не носи оръжие. Единият от двамата понечи да го претърси, но в този момент от вертолета се показа пети мъж, който извика:

— Оставете го. Отцепете района.

Търкот отдаде чест, тъй като петият мъж носеше пагони.

— Господин полковник.

Мъжът отвърна на поздрава.

— Господин майор.

Търкот се обърна към спътниците си.

— Това е полковник Микел, от „Делта Форс“.

Яков кимна, припомнил си помощта, оказана им от Микел по време на акцията на Дяволския остров. Търкот представи набързо останалите, после всички влязоха в хангара.

— С какво мога да ти помогна, Майк? — попита Микел.

— Първо, нито дума за съществуването ни.

— Разбрано — кимна Микел.

— Второ, нужна ни е охрана. Не можем да се доверяваме на никого.

— Ще оставя четиримата, които доведох — те са сигурни хора. Ще ти пратя още дванайсет души.

— Трето — продължи Търкот, — нужен ни е един от вашите мобилни командни постове. — Той знаеше, че в „Делта Форс“ разполагат с удобни фургони, в които има апаратура за връзка и с най-отдалечените кътчета на Земята. Нямаше да е като в Зона 51, но щеше да свърши работа.

— Ще видя какво мога да направя по въпроса. Не зная доколко си наясно с обстановката. Изгубихме Хавайските острови. Северна Корея нападна Южна Корея с китайска поддръжка. Освен това китайците са ударили Тайван. Близкият изток е врящо гърне, особено след смъртта на Саддам.

— Ще получа ли мобилен команден пост, или не? — прекъсна го Търкот.

— Защо преди това не ми кажеш какво става? — отвърна с въпрос Микел.

Търкот пресметна, че си заслужава да информира полковника за всичко, особено след като с помощта си той поставяше на карта военната си кариера, а може би и живота си.

— Мисля, че знам един начин да спрем Сянката на Аспасия. — И набързо го запозна с плана да открият местоположението на Главния страж в недрата на Арарат и Екскалибур на Еверест.

— Е, добре — склони Микел, след като Търкот приключи. — Още сега ще наредя да докарат един команден пост.

Търкот се върна при вратите на хангара. Спомни си времето, когато бе тренирал тук, готвейки се за различни операции по света. Откъм пистата полъхна хладен ветреца и той неволно потрепери. Имаше предчувствието, че предстоящата мисия ще е по-трудна от всички досега, взети заедно.

НАСТОЯЩЕТО

11.

Мексиканският залив

— Какво почувства, когато докосна Граала? — попита Гарлин.

— В мига, когато пъхнах вътре ръка, той пое контрол над тялото ми.

— А преди това?

— Кога преди това?

— Когато влезе в Архиварната — поясни Гарлин. — Там е бил и кивотът. Ти си носела ритуалните одежди и корона на главата. Само камъните не са били у теб. Случи ли се нещо преди Сянката на Аспасия да ти даде камъните?

Дънкан сбърчи чело.

— Видях някакви жици върху капака на кивота. Датчици. Те бяха свързани с короната, която носех.

— И установи ли връзка?

— Да.

— После?

— Докато бях свързана с кивота, станах свидетел на нещо... нещо много странно.

Гарлин се наведе напред.

— И какво беше то?

— Видях един кораб-майка — отвърна Дънкан. — Дори бях вътре в него. Там имаше гнезда със скакалци.

— Какво друго?

— Видях и кивота. — Дънкан затвори очи, припомняйки си сцената. — Един айрлианец вадеше от него Граала. Качиха го на борда на скакалец, после вратите на хангара се плъзнаха встрани и скакалецът се издигна на около миля във въздуха. Намирахме се над океана. Видях наблизко да прелита един „нокът“. Междувременно от

хангара излетяха още скакалци. Поеха в различни посоки. — Тя замълча, опитвайки се да си спомни нови подробности.

— Може би това е пристигането на аирлианците на Земята — подметна Гарлин.

Дънкан вдигна ръка.

— Не. Не беше пристигането. Защото когато „нокътят“ минаваше покрай хангара, зърнах за миг неговите сенки.

— Какво? — попита озадачено Гарлин.

— Точно така. Сенки. В множествено число. В небето на тази планета имаше две слънца. Не беше Земята.

— Нищо чудно, след като аирлианците отдавна са пътували между звездите.

— Но защо е трябвало да вземат с тях кивота и Граала? — попита Дънкан.

— Интересно — промърмори Гарлин. — Значи две слънца. Между другото, ще трябва да те изследваме с магнитно-ядрен резонанс.

— И какво очаквате да откриете?

— Разполагаме със записките на „Меджик“ относно техниките за ЕШТ. Искаме да проверим дали не са те... — Той млъкна, търсейки подходящата дума.

— Променили? — прекъсна го Дънкан с нервен смях.

— Вече знаем, че си претърпяла промени под влияние на Граала. Искаме да разберем какво още са ти направили. Преди Граала.

Пърл Харбър

Ако въобще е възможно един нановирус да изпита разочарование, тогава нановирусният рояк, който бе завладял жителите на Пърл Харбър, би трябвало да изпитва подобно чувство. Първоначалният план бе американският флот да бъде заловен в залива и да бъде присъединен към силите на Пленения флот. Следващата стъпка на новосформираната армада трябваше да е атака на Западния бряг на САЩ.

Ала заливът се оказа пуст, всичко, което можеше да се движи, бе излязло в открито море. Незабавно във всички посоки бяха разпратени

разузнавателни самолети, докато междувременно нановирусите продължаваха да заразяват нови жертви — предимно от военния персонал на острова. Засега игнорираха цивилните заради липсата у тях на полезни умения. Изключение правеха само тези, които работеха в сферата на комуникациите. Бяха завладени всички радио- и телевизионни станции, както и спътникови предаватели, а персоналът им — заразен с нановируси. Скоро Оаху бе отрязан от останалия свят. Другите острови от Хавайския архипелаг не представляваха никакъв интерес за Сянката на Аспасия.

Спотаени в гората на един невисок хълм над залива, няколко командоси от Специалните части и „тюлените“ следяха събитията на острова и предаваха сведенията си до отдалечаващия се флот и Щатите. Скоро обаче емисиите им бяха засечени от вражеските сили и из острова бяха разпратени отреди от „вербувани“ морски пехотинци, за да издирват диверсионните групи.

В самия залив нановирусите се натъкнаха само на един кораб, и то потопен. Независимо от това те започнаха работа върху него — конструираха наномашини, които да го извадят и да го поправят.

Катманду, Непал

Късно през нощта изстребителят Ф-14, на борда на който се намираха Макгро и Оливети, кацна на международното летище Трибуван. Междувременно следите от хирургическа намеса на нановирусите бяха изчезнали и телата им се бяха адаптирали към промените. Щом изстребителят спря в края на пистата, към него се приближи пикап със запалени фарове. Макгро реагира пръв и извади от раницата си автомата. Пикапът спря до самолета и от кабината слезе мъж и извика нещо на непалски, очевидно разгневен от неочакваното среднощно приземяване. Макгро го застреля в главата.

Двамата „тюлени“ свалиха багажа си от самолета и го метнаха в каросерията на пикапа. В късния час летището изглеждаше съвсем замряло. Макгро седна зад волана, изключи фаровете и си сложи прибора за нощно виждане. Оливети последва примера му.

Макгро огледа района на летището и скоро откри онова, което търсеше: два хеликоптера близо до хангара. Подкара към тях. Единият

бе стар руски товарен модел Ми-17, вторият — модерен френски „Еркул“ АС350Б.

Двамата слязоха от камиона и натовариха багажа на френския вертолет. Макгро се върна при хангара и разби с един удар вратата. В едно тясно кабинетче в дъното намери списък с имена и телефонни номера. Прокара пръст надолу по списъка, докато не откри непалската дума за „пилот“.

Набра номера и когато отсреща се чу сънен глас, повтори няколко пъти „летище“, после затвори.

След двацет минути по шосето се зададоха светлини. Някаква кола спря пред хангара, чу се хлопване на врата и един гневен глас попита нещо на непалски. Оливети изскочи от мрака и накара новодошлия да млъкне по най-бързия и ефективен начин — като го удари с приклада на автомата в зъбите.

Пилотът се строполи на колене, притиснал с ръце кървящата си уста. Оливети опря дулото на автомата в слепоочието му. Макгро коленичи до пилота, простря една карта на земята и я освети с фенерчето си.

— Сагамарта — обяви той и посочи мястото на картата.

Мъжът го погледна объркано.

— Сагамарта — повтори Макгро, после посочи себе си, Оливети, хеликоптера и накрая пилота. След това махна на североизток.

Пилотът понечи да поклати глава, но замря, когато Оливети притисна дулото в слепоочието му. Той каза нещо на непалски, почака за отговор, но като разбра, че двамата не разбират езика му, посочи хеликоптера и даде знак, че трябва да вземе нещо.

Макгро кимна на Оливети да позволи на мъжа да се изправи. Последваха го до хеликоптера, откъдето пилотът извади един справочник. Мъжът прелисти справочника, стигна до търсената страница и я тикна под носа на Макгро. Там бе указана височината от 6100 метра.

След това пилотът прокара пръст по картата и стигна до точката, която бе посочил Макгро. „Сагамарта“, повтори той и чукна с пръст означението 8848 метра. След това размаха ръка над главата си.

Лицето на Макгро остана непроницаемо. Той плъзна пръст по пътя, който тръгваше на изток от Катманду, после изви на север,

пресече границата с Тибет, описа полукръг и отново го придвижи на изток. Накрая опря нокът до северната страна на Еверест.

Пилотът се намръщи, понечи да каже нещо, но си спомни в какво положение се намира и млъкна. Макгро посочи хеликоптера и вдигна палец към небето. За допълнителна настойчивост Оливети сръга пилота с дулото в ребрата. Пилотът изруга, но се подчини, покатери се на седалката и започна да се връзва с коланите. Дватама „тюлени“ го последваха и затвориха вратата.

Двигателят на вертолета изрева.

Петанг Рингмо, Тибет

Леден вятър духаше от юг на откритата каменна веранда, която гледаше към казармите. Тук винаги беше много студено, а въздухът бе разреден заради голямата надморска височина. Казармите бяха построени в горния край на малкото селце Петанг Рингмо, чиито жители не надхвърляха стотина души. До селцето водеше каменист път, проходим единствено за джипове, и то при сухо време.

След векове на независимо управление през 1950 година Тибет бе окупиран от комунистически Китай. Девет години цареше несигурен мир, докато Далай Лама се опитваше да управлява страната в сътрудничество с нашествениците. Всичко това се промени през 1959, когато в Тибет избухна всенародно въстание. Десетки хиляди тибетци, между които самият Далай Лама, бяха принудени да избягат и да потърсят политическо убежище в съседна Индия.

По някои данни поне един милион тибетци били избити през следващите години в хода на опитите на Китай да превърне насилствено Тибет в своя провинция. От шестте хиляди манастира, съществували преди окупацията, бяха останали само дванадесет — другите бяха разрушени, често превръщани в учебни мишени за китайската артилерия. Носеха се слухове, че китайците подлагали на стерилизация тибетски жени и изхвърляли ядрени отпадъци в много райони на Тибет.

Всичко това не вълнуваше ни най-малко китайския майор, който се беше изправил на каменната веранда. Той бе разквартируван в Тибет по съвсем друга причина. След като изгледа тримата, които стояха

пред него, майорът сведе поглед към пратената по факс заповед от Пекин. Факсът бе подписан от самия президент, така че не можеше да става въпрос за никакво колебание относно изпълнението на заповедта. Тримата бяха пристигнали с вертолет само преди десетина минути. Майорът, известен в алпинистката общност само с името Аксу, беше нисък, жилест мъж с бакърена кожа. Вече два пъти бе изкачвал Еверест — единия път от юг и втория — по трудния северен склон. Съгласно пристигналата заповед от него се очакваше да отведе тримата новопристигнали на северния склон.

Дори тук, далече от столицата, вече се знаеше, че Китай е нападнал Южна Корея и Тайван. Майорът не разбираше какво общо може да има това с тримата непознати, а и факсът не обясняваше нищо. Едно бе сигурно — тримата бяха чужденци, с бледи кожи, червеникави коси и очи, скрити зад непроницаеми черни очила. Освен това ги ръководеше жена.

— Еверест не е място за аматьори — каза им той.

Лексина кимна.

— Зная.

Аксу се изплю на каменните плочи.

— Един от всеки пет, които потеглят нагоре, умира.

— Достатъчно е и един от нас да стигне — рече Лексина.

— За какво ви е притрябвало да се качвате?

— Защото трябва да вземем едно нещо оттам.

— Какво нещо?

— Не мога да ти кажа.

— Ако ми кажеш какво ти трябва, моите хора ще ти го донесат.

— Не. Трябва да отидем ние.

Аксу обърна гръб на тримата и погледна на югозапад. Хоризонтът бе запречен от заснежени върхове, но Еверест не можеше да бъде сгрешен. Аксу бе излизал на всички страни на върха, но нямаше никакво съмнение, че от тази страна се разкрива най-красивата гледка. Денят бе ясен и слънчев и върхът, който обикновено бе забулен в облаци, сега се виждаше, сякаш бе съвсем близо. Но той знаеше, че времето в планината може да се промени за броени минути.

— Ще ни отнеме две седмици.

— Не разполагаме с две седмици — отвърна Лексина.

— Невъзможно е да стигнем по-бързо. Поне една седмица ще трябва да прекарате в базовия лагер, за да се аклиматизирате. Ако се изкатерите твърде бързо, ще получите мозъчен оток и ще умрете.

— Вече сме се аклиматизирали към височината — заяви Лексина.

— Единственият начин да се аклиматизирате е като стоите на високо.

— Майоре — каза Лексина и го погледна право в очите. — Това тук е заповед.

Аксу сви рамене.

— Тръгваме след час.

Димона

Вертолетът кацна непосредствено зад оградата на Димона и едва сега Шерев си позволи да въздъхне облекчено. Докато летяха от Йерусалим, той следеше новините по радиостанцията. Някои смятаха, че самоубийствената атака срещу кивота е била дело на арабски терористи и че предстои обявяване на война. Шерев обаче разбираше, че подобни изказвания са прибързани.

Не след дълго се оказа прав, тъй като в поредните новини разкриха, че пилотът на вертолета е бил евреин. Капитан, ортодоксален фундаменталист. Докато войниците пренасяха кивота в пещерата, Шерев не спираше да клати глава. Опасни хора бяха това фанатиците. Страх ги беше, че кивотът не се окаже дело на човешки ръце, както се твърдеше в Библията. Излезе, че е от извънземен произход, а това означаваше, че много неща, в които сънародниците му бяха вярвали безрезервно, са лъжа. Шерев знаеше, че когато някой посегне на човешката вяра, заплашва самото съществуване на хората.

За момент бе изкушен да прибере кивота на сигурно място и да изчака събитията със скръстени ръце. Но не биваше. От опит Шерев знаеше колко е висока цената на всяко бездействие — особено при военни операции.

Мексиканският залив

Гарлин отвори вратата и даде знак на Лиза Дънкан да влезе. Само преди няколко минути я бе извел от лабораторията и я бе превел по коридора. Не срещнаха никого по пътя. Сякаш двамата бяха единствените обитатели на новата Зона 51. Стаята, в която я премести, гъмжеше от сложна апаратура. Само на празното място в центъра бе поставена метална носилка на колела, покрита с бял чаршаф.

— Седни. — Гарлин ѝ посочи носилката.

Дънкан приседна на крайчеца, а Гарлин отиде да си измие ръцете. Когато се върна, носеше игла и спринцовка.

— Това за какво е? — попита тя.

— Ще направим едновременно няколко неща и ще сравним резултатите — отвърна той. — Освен магнитно-ядрен резонанс в стаята има и скенер. — Докато говореше, той намери с опитни движения една вена на ръката ѝ. — Магнитно-ядреният резонанс ще ни покаже не само напречни срезове на тялото ти, но ще даде информация за биохимичните процеси в него. Разтворът, който ти вкарвам, маркира теломеразата. — Той натисна буталото на спринцовката. — Имаш ли представа как функционира магнитно-ядреният резонанс?

Дънкан поклати глава.

— Има три стадия. Първо те поставяме тук. — Той посочи поголемия апарат. — Това е цилиндричен магнит, който създава постоянно магнитно поле, трийсет хиляди пъти по-силно от магнитното поле на Земята. След това тялото се стимулира с радиовълни, за да се промени ориентацията на твоите протони. Тогава изключваме радио-вълните и апаратът „прослушва“ тялото ти, улавяйки електромагнитните вълни, които то излъчва на определени честоти.

— И какво се надявате да откриете? — попита Дънкан. Никак не я блазнеше мисълта, че трябва да премине през тъмния тунел на апарата.

— Как тялото ти възкръсва за живот — обясни Гарлин.

— Какво... — подскочи Дънкан, но в същия миг Гарлин извади пистолет и стреля в нея почти от упор. Куршумът я удари в гърдите, разтроши ребрата, премина през сърцето и се заби в металната рамка отзад. Силата му просна Дънкан върху количката и тя се сгърчи и

замря. Гарлин включи апарата, нагласи я да легне и забута количката към тунела.

Тренировъчният полигон за специални операции „Джеймс Роуи“

Търкот вдигна глава от масата и погледна към вратите на хангара. Беше наострил слух.

— Един от... — продължи Кинсейд, но Търкот му даде знак да замълчи.

След малко поклати глава.

— Стори ми се, че чух нещо. Или... по-скоро почувствах нещо. Какво искаше да кажеш? — подкани отново Кинсейд.

— Един от координатите, оставени ни от професор Нейбингър, е планината Арарат — довърши Кинсейд. Държеше бележника на Че Лу.

Групата им се бе събрала в един от хангарите до пистата. Освен скакалеца вътре имаше и два фургона, на покрива на които бяха монтирани цял куп антени. Присъстваше и полковник Микел, за да координира действията им с „Делта Форс“.

— Ето тук — посочи Кинсейд на картата.

— Ахорското дефиле — прочете Яков ситните букви. — Доста е високо.

— Поне с четири хиляди метра е по-ниско от мястото, където отивам аз — отбеляза Търкот.

— Искам да попитам нещо — рече Яков.

— Да? — погледна го Търкот.

— Ако този кораб-майка е скрит като предишния в пещера, как ще го открия?

Търкот се обърна към Куин.

— Как са влезли в тукашния хангар на кораба-майка? И как въобще са го открили?

— В началото на Втората световна война — отвърна Куин — един изследователски екип се натъкнал на магнитна аномалия в района на Планината на конярите. След като прокопали тунел, попаднали в кухнята с кораба-майка.

— Сигурен ли си в това? — попита Търкот.

— Не — повдигна рамене Куин. — Но такава е официалната версия. Кой може да знае каква е истината?

— Едва ли ще имам възможност да копая тунели в Арарат — отбеляза Яков. — Как ще вляза в пещерата?

— Можеш да използваш експлозивни — каза Търкот. — Прокопаване на тунел чрез насочени взривове.

— И това ако е план... — Яков махна с ръка.

— Най-добрият възможен при тези условия.

— Ще видим — завъртя глава Яков.

— Освен това... — Търкот направи пауза.

— Да? — попита Яков.

— Най-вероятно ще има и други търсачи на Ноевия ковчег. Може би те ще знаят как се влиза вътре.

Яков кимна. Знаеше за кого говори Търкот.

Майк се обърна към Кинсейд.

— Че Лу откри ли някакви координати на Еверест?

— Не, доколкото ми е известно. Нищо, което да е в района.

— Екскалибур — намеси се Муалама — е бил отнесен на Еверест от група Наблюдатели под ръководството на Мирдин, или Мерлин. Съмнявам се Нейбингър да открие координатите сред бележките на старорунически.

— Откъде знаеш? — попита го Търкот.

Муалама вдигна ръкописа на Бъртън.

— Пише го вътре.

— Хубаво е, че ни го казваш — кимна Търкот.

— Нали ти поиска да преведа ръкописа?

Търкот не беше склонен да вярва на всяка дума на чернокожия професор. Никой освен него не разбираше акадския, на който бе написан ръкописът. Информацията за местонахождението на базата на Мисията под Синай се бе оказала вярна, но понякога Търкот се питаше дали Муалама не спестява част от сведенията.

— Какво пише Бъртън за Екскалибур? — попита той.

— Според наученото от него на Авалон — отвърна Муалама — Мерлин се появил там след смъртта на Артур и взел Екскалибур от Брин, Наблюдателя от Авалон. Останалите Наблюдатели не знаели къде го е отнесъл, но по-късно от други източници Бъртън стигнал до извода, че мечът е някъде в южна Азия. Отвъд пределите на достъпния

по онова време свят. Когато Бъртън пристигнал в Индия, той се присъединил към една картографска експедиция, която изучавала подножията на Хималаите. Както правел често и преди, той се преоблякъл и се смесил с местните жители, за да научи легендите и поверията им. Тогава чул разказ за някакъв вълшебен меч, който дошъл от Запада преди много години и бил отнесен от страховит магьосник високо в планината, на покрива на света.

— Не бих го нарекъл съвсем точно местоположение — промърмори Търкот. — Еверест е доста голяма планина.

— Целта е била да бъде скрит там, където никой не може да стигне — обясни Муалама.

— Еверест не е недостъпен — отбеляза Търкот.

— Но едва от петдесет години — отвърна Муалама. — Ако се съди по записките на Бъртън, мечът не е на самия връх, а близо до него, на едно място, до което се стига трудно. Място, което тръгналите за върха алпинисти биха подминали.

— Щом Бъртън е знаел къде е скрит — попита озадачено Търкот, — как не са го узнали Артад и Сянката на Аспасия? А може би го знаят?

Муалама вдигна рамене.

— Предполагам, че знаят. Те разполагат със същите източници на информация.

— В такъв случай защо не са го взели досега? — попита Търкот.

— Това би означавало да нарушат примирието — рече Муалама.

— Че те са го нарушавали десетки пъти — възрази Търкот.

— Не зная. — Муалама вдигна ръце.

— Може би — намеси се Яков — активирането на Главния страж би имало ефект, сходен на този при включването на междузвездния двигател на кораба-майка? Да привлече вниманието на враговете на аирлианците — гъмжилото?

— Откъде знаеш това? — попита Търкот.

— Не съм казал, че го зная — отвърна Яков. — Но макар и двете страни да са нарушавали примирието, нито една от тях не се е опитвала да стартира двигателите на кораба-майка. Дали в примирието не съществуват клаузи, които страните да спазват стриктно?

— Всичко това са само предположения — въздъхна Търкот. — Да не забравяме, че Екскалибур е бил използван по времето на Мерлин

и Артур. Не ми харесва идеята да се катеря към Еверест в търсене на меч, който може въобще да не е там. Дано получим от Кели информация за точното му местоположение.

— Кхм — покашля се полковник Микел.

— Да? — погледна го Търкот.

— Майк, питам се, имаш ли представа какво е да качваш Еверест?

— Ами, това е планина — отвърна Търкот.

— Не — поклати глава Микел. — Това е Планината. Двама от хората ми бяха там на експедиция миналата година. Пратих най-добрите си катерачи. Не можеш да идеш просто така. Трябва да се аклиматизираш продължително време, инак ще умреш.

— Няма нужда да се аклиматизирам — възрази Търкот. — Ще ида със скакалеца. Ще ми отнеме само няколко минути.

— Все пак трябва да си подготвен за най-лошото. Когато пратих хората си, имах нещо наум. Като например възможността да ни възложат някоя задача на екстремна височина.

— Е, и? — попита нетърпеливо Търкот. На пистата отвън кацна самолет. Ако се съдеше по шума на двигателите, беше Ц-130 — транспортът на Яков за Турция.

— Веднага щом чух, че смяташ да ходиш там — продължи спокойно Микел, — се свързах с хората си. Всеки момент ще пристигне хеликоптер с един от моите алпинисти и комплект височинна екипировка. Проблемът е с кислорода, Майк. В мига, когато се озовеш над осем хиляди метра, попадаш в мъртва зона. Тялото ти започва да умира. Ще разполагаш с едва една трета от кислорода, с който си свикнал на морското равнище.

— Чувал съм, че някои алпинисти се катерят без кислородни маски — посочи Търкот.

— Така е — съгласи се Микел. — Около шейсет на брой. Има още толкова, които са опитали и са загинали. Готов ли си да рискуваш?

— Предполагам, че твоят човек се е погрижил да вземе кислородни бутилки.

— Дори сред тези, които са използвали кислород, смъртността е много висока. При това те отделят месеци за аклиматизация преди да поемат към върха.

— Все пак ще има ли кислород в тази височинна екипировка? — не се предаваше Търкот.

— Майк, не само недостигът на кислород крие опасности. Можеш да получиш белодробен или мозъчен оток, измръзване...

— Зная — прекъсна го Майк. — Но трябва да отида. Каквото и да има в този комплект, все ще ми свърши работа.

— Не съм сигурен, Майк. Никой от нас не е очаквал да се случи нещо подобно. Освен ако...

— Освен ако няма друга възможност — прекъсна го Търкот.

— Така е.

— Та какво друго сте сложили освен кислородните бутилки? — повтори Търкот, макар да не държеше да чуе отговора.

— Банки с кръв. Лекарства. Експериментални медикаменти, които досега не са били изпробвани.

— Аха.

— Човекът, който ще пратя с теб — продължи Микел, — е не само добър катерач, но и медик. Той ще ти помага.

— Надявам се — въздъхна Търкот. — Някой да има да каже нещо преди да се разделим?

— Аз ще прегледам внимателно архивите от Москва — обеща Куин.

— Ако намериш нещо интересно, прати го на Яков и на мен — нареди Търкот.

— Разбрано.

На вратата се показва един войник.

— Кой ще пътува за Турция?

— Ще те изпратя до самолета — рече Търкот на Яков и преди да излезе се обърна към Муалама. — Погрижи се да натоварят екипировката на скакалеца.

Самолетът ги очакваше в края на пистата. Когато приближиха, Търкот спря в подножието на спуснатата рампа. Вътре вече се бяха настанили двайсет командоси от „Делта Форс“ с пълно бойно снаряжение. Търкот не им завиждаше за дългия полет до Турция. Хората на полковник Микел бяха организирали няколко зареждания в движение.

— Успех — рече Търкот и стисна ръката на Яков.

— И на теб — отвърна Яков.

— Ще се срещнем в Турция — подметна Търкот.

— Ще те чакам там — обеща Яков, обърна се и изтича нагоре по вдигащата се платформа. Търкот се отдалечи, а самолетът вече рулираше по пистата. Скоро профуча край него, издигна се над дърветата и излетя на изток.

Малко след това на летището кацна един „Блекхок“. Отвътре изскочиха няколко командоси, натоварени с раници. Муалама им даде знак да отнесат екипировката на борда на скакалеца.

Когато Търкот влезе в хангара, там го очакваха полковник Микел и един висок мъж с прошарена коса.

— Майк, това е Джим Морис.

— Готов ли сте да тръгваме? — попита го направо Майк.

— Да, сър.

Търкот се обърна към Муалама.

— Ти готов ли си?

Африканецът кимна.

— Да вървим тогава.

НАСТОЯЩЕТО

12.

Тайван

Първата вълна десантни подразделения наближаваше острова. Тек Чонг чакаше търпеливо в разположения в бункер на осемстотин метра от морето команден пост. Забеляза златистия дракон, който се носеше на четири мили от брега, но също като другарите си, не знаеше как да си го обясни.

След като се отърсиха от първоначалния шок, тайванските части откриха масиран огън срещу приближаващите десантни съдове, но без никакъв ефект — за техен ужас невидимият щит, осигурен от преносимия генератор на борда на Чи Ю, отблъскваше куршумите и снарядите им. Огневото превъзходство, на което бяха разчитали тайванските офицери при отбраната на брега, бе неутрализирано напълно. Първите съдове стигнаха брега, спуснаха предните си платформи и войниците наскачаха и заеха позиция под преместващата се защита на силовото поле.

Макар да виждаше, че снарядите не преминават през щита, Тек Чонг нареди да не спират стрелбата. Грохотът бе невъобразим, димът се стелеше над отбранителните позиции, ала нито един китайски войник не беше засегнат.

Докато Тек Чонг се чудеше какво да предприеме, пред погледите на смаяните му подчинени китайците спокойно разтоварваха артилерия, бронирани машини и боеприпаси и изграждаха защитни съоръжения. Най-трудната и опасна част на десанта — осигуряването на предмостие, бе постигната без загубата на нито един човек.

С видима неохота Тек Чонг нареди на частите си да прекратят огъня, за да пестят амуниции. Ала отчаянието му изчезна в мига, когато китайската артилерия откри огън. Осъзнал, че полето е изключено, той изтича при радиостанцията и нареди на бреговата артилерия да отвърне с мощен залп. Китайската артилерия успя да

изстреля десет поредни залпа преди тайванската да се окопите. Ала още след втория залп на неговите сили щитът отново се спусна и обезсмисли стрелбата. Всичко това се повтори след пет минути и Тек Чонг бе принуден да признае пред себе си, че войските му губят инициатива, тъй като само противникът знаеше кога ще бъде премахнат разделящият ги щит.

Не му оставаше нищо друго освен да заповяда пълно отстъпление.

Южна Корея

Близо един процент от територията на Корейския полуостров оставаше недокоснат от човешка дейност в продължение на повече от петдесет години. Но това не беше резултат от засилената активност на защитниците на околната среда, а на една продължаваща през този период, макар и студена война. Когато през 53-та бе подписано споразумението за прекратяване на огъня, фронтната линия между американските части, от една страна, и севернокорейските и китайски, от друга, пресичаше зигзагообразно средата на полуострова. Съгласно постигнатото споразумение армиите отстъпиха на два километра назад, като оставиха четирикилометрова зона помежду си — тя се простираше от Китайско до Жълто море.

На тази ничия земя ръждясваха изоставени оръжия, гниеха скелети, дебнеха жертвите си минни полета — истински природен резерват, лишен от човешко присъствие. От южната страна, на около петстотин метра от демилитаризираната зона, бе опъната ограда от бодлива тел, в по-голямата си част електрифицирана; покрай нея непрестанно се движеха патрулни коли. На равни разстояние зад оградата стърчаха наблюдателно-стрелкови кули, оборудвани с прожектори.

След близо петдесет години подготовка севернокорейският план за нападение през демилитаризираната зона беше перфектно координиран. Също толкова перфектно бе отработена защитата на южнокорейските и американските войски. Само шейсет секунди след началото плановете на двете страни се изпариха в хаоса на тоталното опустошение.

Зад един висок хълм на севернокорейската страна на границата, скрита за наблюдение от вражеските войници, се намираше сграда, която наподобяваше просторен склад. В сградата се бяха натъпкали близо две хиляди севернокорейски десантници под командването на полковник Лин.

В центъра на обширната вътрешност на сградата имаше широка двайсет метра врата, наклонена под четирийсет и пет градуса. Лин си погледна часовника, изчака минутната стрелка да стигне цифрата „12“, след това махна отсечено с ръка, давайки знак на инженерите. Вратата бавно се отмести, разкривайки входа към миньорска шахта, озарена от мъждиви лампи, която се спускаше под земята в южна посока. Един инженерен взвод нахлу в тунела, който бе достатъчно широк, за да се движат един до друг десет души. Лин ги последва на съвсем късо разстояние.

Хората му бяха гладни, не в преносния, а в прекия смисъл. От десетина години Северна Корея имаше проблем с изхранването на населението. Гладът бе чест гостенин във всяко семейство. Войниците получаваха най-големи порции, но всички знаеха, че роднините им вкъщи гладуват. Десетки хиляди бяха измрели само през последните няколко години.

Бойците пред Лин спряха и той също спря и вдигна ръка, за да даде знак на войниците си да изчакат. Усещаше хората си като единен организъм, който се движеше на юг под земята, дебнейки изгоден момент, за да се нахвърли върху врага.

Продължиха да се прокрадват още трийсет минути. Лин знаеше, че отдавна са минали отвъд демилитаризираната зона и границата между двете държави.

Скоро спряха пред масивен детонатор с няколко ръчки, разположен на средата на тунела; от него излизаха множество жици. Зарядите бяха поставени преди повече от двайсет години, но на всеки шест месеца изпращаха доброволци, за да проверят състоянието им.

Един от инженерите премести едновременно ръчките. Земята потрепери. Лин премигна, когато сред облаците прахоляк пред него се показаха слънчеви лъчи. Той замижа и отри очи от потта и праха. После всичко утихна.

Лин отвори очи. Бе ясен ден. Пътят пред тях бе отворен. Вече усещаше, че ако не раздвижи крака, войниците зад него ще го стъпчат

от нетърпение.

Позволи си да спре само за миг. Споходи го колебание — дали да атакува, или да се предаде на сънародниците си от юга?

Турция

Пет мили. Пътят се издигаше нагоре, хълмовете се сливаха с Арарат. Две от машините се развалиха и ги избутаха встрани. Генерал Кашир непрестанно правеше справки с картата, оглеждаше местността и търсеше най-добрия маршрут към Ахорското дефиле.

Никой не видя самолетите, докато не изникнаха иззад планината. Миг по-късно те почнаха да косят предните бронетранспортъори от колоната. Ударната вълна от бомбите блъсна Кашир в лицето като топъл вятър. Той изви глава нагоре, но турските изстребители вече бяха на мили зад тях и описваха широк завои преди да подхванат втората атака. Когато погледна напред, Кашир видя само димящите останки на ударените машини.

— Разпръснете се и заемете отбранителна позиция — нареди той.

Танковете и бронетранспортъорите потеглиха в различни посоки тъкмо когато турските изстребители се върнаха за следващата атака. Половината от бронираните машини бяха унищожени, но останалите продължаваха да пълзят по склоновете на планината.

В полет

— Получихме съобщение от Кели. — Гласът на Куин бе почти неузнаваем в слушалките, заради заглушителните устройства, които не позволяваха разговорът да бъде подслушван.

Търкот погледна през рамо. Муалама бе приседнал върху раниците, облегнал глава назад и затворил очи. Изглежда, дремеше. Морис бе отворил един от куфарите и проверяваше снаряжението. Току-що бяха прекосили Източното крайбрежие на Съединените щати и се носеха със скорост три хиляди мили над Атлантика.

— Е, и? — попита Търкот.

— Май напипахме местоположението на Екскалибур. Пращам ти разпечатка по факса.

Търкот кимна и в същия миг от процепа на машината се показа лист хартия.

— Щом ние го знаем, знае го и Сянката на Аспасия.

— И аз така смятам — рече Куин.

— Нещо друго освен съобщението?

— Само координатите и една дума.

Търкот чакаше.

— Внимавай.

НАСТОЯЩЕТО

13.

Южна Корея

Сеул, столицата на Южна Корея, имаше неудобството да се намира на сравнително късо разстояние от демилитаризираната зона. Докато севернокорейските и китайските части нахлуваха през и под границата, генерал Кармоди и южнокорейският президент трябваше да направят светкавични промени в плановете си, съобразявайки се с факта, че не разполагат както с тактически ядрени оръжия, така и с подкрепата на американския флот.

Главното предимство, на което все още можеха да се уповават, бе планинският характер на страната, който позволяваше оборудването на труднодостъпни отбранителни позиции.

За разлика от войната през петдесетте години, сега и двете враждуващи страни разполагаха с механизирана армия, която макар да осигуряваше огнева мощ, все още ограничаваше тяхната маневреност. Тесните колони от севернокорейски и китайски бронирани части, които се движеха в проходите на юг, ставаха лесна плячка за атаките на южнокорейските изстребители. Още по на юг инженерни части бяха минирали проходите с конвенционални експлозиви, за да прекъснат главните пътни артерии.

Цели планински масиви се сриваха върху пътищата, падаха мостове, пукаха се язовирни стени, освобождавайки гигантски вълни. За да спаси страната си, президентът бе готов да пожертва голяма част от нея.

В президентския дворец в Сеул и в щаба на Осма армия войници товареха на камиони секретна документация и снаряжение — готвеха се за спешна евакуация. Генерал Кармоди беше при президента Пак, откъдето поддържаше постоянна връзка с частите си. Тъкмо когато двамата слизаха по стълбите на президентския дворец, за да се натоварят на хеликоптерите, рояк китайски ракети М-11 профуча над

тях и удари южните квартали на града, като вдигна колосални облаци прах и дим.

— Не разбирам — повдигна рамене президентът, учуден от липсата на взривна вълна и разрушения.

За разлика от него, генерал Кармоди вече знаеше какво става. Той отвори праметнатата през рамото му чанта, извади противогазова маска и я подаде на президента.

— Сложете си това.

Пак погледна маската, едва сега осъзнал смисъла на ракетната атака, огледа площада и близките улици — в града имаше милиони хора, — после бавно поклати глава и даде знак на американския генерал да си прибере маската.

— Не. За това — той посочи града — ще отговарям аз. А вие се погрижете за останалата част от страната. Накарайте ги да платят скъпо за това, което ни направиха.

Кармоди, който знаеше цената на времето в подобни моменти, побърза да си нахлузи маската. След това напъха ръцете си в ръкавите, за да прикрие оголената кожа. Екипажите на хеликоптерите бяха по-добре подготвени — носеха цели защитни костюми. Те си нахлузиха маските и магнаха на Кармоди и останалите да побързат. Генералът се поколеба за миг, после се затича към най-близкия хеликоптер.

Пак му обърна гръб и се втурна в другата посока. Откъм града долитаха ужасени писъци. Изведнъж му се стори, че някаква невидима ръка го сграбчва за гърлото. Въздухът едва си проправяше път към дробовете му. Пак премигна и се обърна към излитащите хеликоптери, но погледът му беше замъглен. Отново се опита да си поеме въздух, макар да разбираше, че колкото повече поглъща, толкова по-бързо отровата го убива.

Рязка болка разкъса стомаха и червата му, сякаш някой го бе пронизал с нож. Той се строполи на колене и се преви. Все още чуваше далечното бръмчене на хеликоптерите.

Пак повърна и от напъна пикочният му мехур се изпразни, последван от червата. Претърколи се на една страна, опита отново да си поеме дъх, но диафрагмата му беше парализирана. Президентът умря от задушаване, каквато бе съдбата и на милиони жители на неговия град.

Въздушното пространство над Африка

— Какво имаш? — попита Търкот по радиото. Летяха над Африка. Майк управляваше скакалеца с една ръка, в другата Морис бе поставил система и го наливаше с обогатена на кислород прясна кръв. До него на същата процедура бе подложен и Муалама.

— Севернокорейците са обстрелвали Сеул с нервнопаралитичен газ — докладва Куин. — Говори се за стотици хиляди, дори милиони избити.

Търкот вече различаваше очертанията на Синайския полуостров пред тях.

— Сеул е само началото. Артад и Сянката на Аспасия няма да пожелат никого по пътя към поставените си цели. За тях човечеството не означава нищо.

— Защо си толкова сигурен? — попита Муалама.

— Ти не вярваш ли? — отвърна с въпрос Майк.

Муалама повдигна рамене.

— Щом според теб не означаваме нищо за тях, защо не са ни унищожили по-рано?

— Мисля, че са се опитвали — отвърна Търкот.

Муалама поклати глава.

— Не. Чрез войните и Черната смърт те само контролират равновесието на силите. Във всеки един момент от нашата история са имали възможност да ни изтрият от лицето на Земята, както се опита неотдавна Мисията с помощта на чумата. Но не са го направили.

Търкот обмисли думите му и каза:

— Значи по някакъв начин сме ценни за тях.

— За Аспасия и Артад. Но не и за Сянката.

— И с какво сме толкова ценни?

Муалама повдигна рамене.

— Това е част от голямата истина, която ни предстои да открием. — Муалама разпери яките си ръце. — Нашата планета не е цялата вселена.

Планината Арарат, Турция

Когато стигнаха устието на Ахорското дефиле, генерал Кашир разполагаше само с четирийсет души. Според картата и координатите, които му бяха изпратили, до целта оставаха още четири мили. Теренът ставаше все по-стръмен, машините вече не бяха в състояние да се справят и той нареди на хората си да се спешат.

Щеше да е много по-добре, ако разполагаха с хеликоптери. Беше изгубил шейсет процента от силите си, за да стигне дотук, но нямаше никакво намерение да спира. Над тях постоянно кръжаха турски изстребители, но неизвестно защо засега се въздържаха от нови удари. Може би очакваха да пристигнат наземни сили.

Генералът сам поведе хората си през дефилето.

Кашгар

Китайските военни не можеха да се похвалят с ефективност, когато ставаше въпрос за бойни операции, особено толкова далеч от столицата, на фронт, който не беше обърнат нито срещу Русия, нито срещу Тайван или Корея, а срещу няколко бивши съветски републики, разкъсвани от религиозни междуособици.

Доста време след като бе изпратено запитването, самолетите, предназначени да откарат очаквания ги отряд десантници, най-сетне се приземиха на летището. Изгубени бяха още безценни минути, докато самолетите се презаредят.

Най-сетне, дни след като заповедта на Артад бе предадена от Пекин в Кашгар, четирите самолета бяха напълно готови. Забавянето нямаше особено значение, тъй като все още не бяха пристигнали емисарите, които десантниците трябваше да придружават.

Докато чакаха началото на операцията, китайските войници се държаха като всички останали войници по света — разхождаха се край летището, спяха или проверяваха екипировката и парашутите си. Маршрутът на предстоящия полет бе доста сложен — щяха да прелетят над няколко страни, между които Узбекистан, Туркменистан и после — след като прекосяха Каспийско море — Турция.

Привечер на летището кацна един военнотранспортен самолет и задната рампа бавно се спусна. Отвътре слязоха половин дузина

същества, които веднага привлякоха вниманието на всички, тъй като очевидно не бяха човеци. Всеки от тях бе облечен от главата до петите с черна броня, с подсилени съчленения. Шлемовете им бяха снабдени с черни, непрозрачни лицеви стъкла.

Шестимата кортади, всеки въоръжен с лъщяща сабя, затъкната в пояса, и дълго копие, минаха покрай застиналите от почуда войници и се приближиха към един от очакващите ги самолети. Контрастът между свръхмодерните брони и древните оръжия бе поразителен. Офицерите се сепнаха и взеха да подвикват на войниците да се качват.

Само след десетина минути четирите самолета се вдигнаха от летището и се отправиха към Турция и Арарат.

Мексиканският залив

Жива погребана. Лиза Дънкан започна да пищи, но звукът само отекуваше и се усилваше в тясното пространство. Опита се да помръдне, но ръцете и краката ѝ бяха вързани. Гърдите ѝ боляха, сякаш бяха изгорени.

Гарлин. Пистолетът. Всичко постепенно се връщаше в замъгленото ѝ съзнание. Отвори очи и забеляза тънък светлинен лъч. Идваше откъм краката ѝ.

— Отпусни се — чу гласа на Гарлин, нисък и притихнал. — След минута свършвам.

— Ах, ти... — викна Дънкан, но Гарлин само се засмя.

— Да не искаше да ти кажа какво смятам да правя с теб?

— Ще го запомня. Поне откри ли нещо?

— Направо е изумително — отвърна Гарлин. — Да, мисля, че открих.

Масата под нея започна да се тресе и тя осъзна, че се движи. Измъкна се изпод апарата и премигна от ярката светлина. Гарлин вече беше до нея и я развързваше. Тя седна, доволна, че е свободна, и си пое дъх.

— И какво откри? — попита накрая, след като машинално докосна гърдите си и разтърка раната от куршума.

— В организма ти има теломераза — отвърна Гарлин. Ние, разбира се, го очаквахме. Но не можехме да разберем по какъв начин

тялото ти толкова бързо възпроизвежда нови клетки, след като получи увреждания.

— И реши да ме застреляш. Смъртоносно.

— Да, за да наблюдаваме как мозъкът ти съхранява функционалното си състояние и колко време ще е необходимо да се възстановиш.

— И какво открихте? — попита Дънкан, която въпреки гнева си беше заинтригувана.

— След като те застрелях, в началото нямаше никакви признаци на живот. На четирийсетата секунда те вкарахме в магнитно-ядрения резонатор и започнахме да те изследваме. Ти беше мъртва, но — подчертавам — в кръвоносната ти система все още имаше движение. Сърцето ти бе спряло да бие, но кръвта продължаваше да циркулира.

— Как?

— Била си заразена с един вирус.

Дънкан си спомни нещо.

— Фон Сеект. Значи затова той живя толкова дълго.

Гарлин кимна.

— Бяха му прелели малко аирлианска кръв. Според архивите на „Меджик“ има голяма възможност легендите за вампири и безсмъртие да са произлезли от факта, че в аирлианската кръв има вирус, който удължава живота. Може би жреците от Атлантида са го знаели. Известно е, че през трийсетте есесовци са търсели следи от аирлианска кръв, дори от хибриди на *Онези, които чакат*. После си я преливали на тържествени и тайни церемонии.

— Какво знаеш за този вирус?

— Намира се в кръвта и е в състояние да поддържа циркулацията ѝ, макар и с много ниски темпове, дори когато сърцето ти е спряло да тупти. Никой още не знае как точно става това. Изглежда и че вирусът може да произвежда кислород в достатъчни количества, за да предпазва клетките от смърт, особено тези в мозъка. Той е като рак, но добронамерен рак. — Той ѝ показа изображението на мозъка ѝ. — Когато направихме тази снимка, ти беше мъртва, ала мозъкът ти получаваше достатъчно кислород. — Той посочи следващата снимка, на гръдния ѝ кош. — Вирусът стимулира също клетъчния растеж в наранените тъкани. Погледни входните отвърстия на куршумите.

— След колко време започна да бие сърцето ми? — попита Дънкан.

— След две минути.

— Но сигурно има начин да умра, нали? — попита тя. Ако ми отрежат главата например? Не вярвам вирусът да ми отгледа нова глава. Ами ако бъда изгорена?

— Интересно, нали? — захили се Гарлин. — Казват, че така трябвало да бъде убит един вампир. Сигурно са го пробождали с кол в сърцето, за да попречат на регенерацията. — Той повдигна рамене. — Кой знае? Но едно е сигурно — има наранявания, от които не можеш да се възстановиш. — Той вдигна ръка, видял, че Лиза иска да каже нещо. — Не се тревожи. Няма да подлагаме на тест тези идеи. Застрелях те точно там, където са те гръмнали и предишния път. Защото знаех, че от това можеш да се възстановиш.

Дънкан пхна пръст през дупката на ризата си. Раната беше почти зараснала.

— И сега какво?

— Сега ще се опитаме да ти възстановим паметта. Истинската ти памет.

Въздушното пространство над Индия

Отпърво планините изглеждаха като пухкави облачета на хоризонта. Търкот бе прекарал известно време в Колорадо, където бе катерил Скалистите планини. Спомняше си добре уважението, с което подхождаше към най-високите върхове от планинската верига — Лонгс и Пайк. Но в сравнение с Хималаите те щяха да са като джуджета. Дори Муалама се наведе напред с благоговейно изражение, когато Хималаите изпълниха целия им кръгзор. Търкот забави скоростта, след като подминаха северна Индия и наближиха границата с Непал. Величието на планината го накара да си припомни предупрежденията на полковник Микел.

— Еверест е там — посочи им Морис.

Това, което удивляваше Търкот повече от мащабите на планината, бе броят на високите стръмни върхове.

— Ти ли си бил единият от двамата десантници, които са катерили Еверест?

Морис кимна.

— Миналата година. Стигнахме на двеста метра от върха.

— И после?

— После се върнахме.

— Защо? — попита Муалама.

— Защото бяхме изпуснали удобния момент.

— Удобният момент за какво? — учуди се Муалама.

— Трябва да се върнеш от върха преди стъмване. Затова алпинистите потеглят от базовия лагер още по тъмно. Трябва да стигнат върха преди обед, за да имат време да се приберат по светло. Имахме трудно изкачване, времето се развали, условията не бяха такива, каквито очаквахме. На подобна височина вятърът е направо свиреп. Духа непрестанно, удря те от всички страни.

— Но все пак сте били само на двеста метра — припомни Муалама.

— Точно така умират повечето алпинисти. Нарушават законите на планината. Докато се връщаме, подминахме двама новозеландски катерачи. Бяха решили да изкачат върха. Така и не се върнаха. Умреш ли в планината, тялото ти замръзва и остава там завинаги. Горе има доста вкочанени трупове.

Търкот дръпна ръчките на скакалеца. Видът на планината и думите на Морис го накараха да преосмисли плана си.

— Това там е Чангце — посочи им Морис. — Зад него е Лхо Ла, който е висок шест хиляди метра, после е Еверест, а вдясно е Нупце, на седем хиляди и осемстотин метра.

Търкот не изпитваше непреодолимо желание да продължи напред. Планината му внушаваше уважение и той вече не бе толкова сигурен, че всичко ще стане както го бе замислил.

— Познаваш ли историята на тези планини? — попита той заинтригувано.

— Доколкото знам, първите картографски опити са правени още през 1590-а от един западен изследовател, испански мисионер от двора на мугалския император Абкар. Англичаните първи открили Еверест и през 1856 определили приблизително височината му. Дълго след това никой не се е доближавал до него. Проблемът не е в труднодостъпния

терен, а по-скоро е политически. Тибет и Непал, двете държави, на територията на които са разположени най-високите върхове, не гледат с добро око на пришълците. През 1921 година, за да пратят експедиция, англичаните трябвало да помолят за разрешение Далай Лама. Дотогава Еверест бил само точка върху картата. Никой нямал представа как да подходи към него, какво остава за това да бъде изкачен.

— Но ние смятаме, че Мерлин и помощниците му са го изкатерили преди повече от хиляда години — отбеляза Търкот.

— И да са успели, явно не са го направили обществено достояние.

— Освен ако и те не са останали там горе — промърмори Търкот.

— Еверест е взел живота на мнозина — замислено каза Морис.
— Повечето алпинисти го атакуват от юг. Северната страна е по-трудна в техническо отношение. Къде е мястото, което ще търсим?

Търкот подаде разпечатката на Морис, който побърза да я свери с картата.

— По дяволите — изруга алпинистът, докато отбелязваше мястото върху картата. Муалама надникна над рамото му.

— Какво има? — попита Търкот.

— На северната страна е. На горния край на Каншунгското лице. Сега вече е ясно защо никой не се е натъкнал случайно на него.

— Труднодостъпно ли е това място?

— Първият опит в наше време да бъде изкатерен Еверест е бил през 1924 година — от Джордж Малъри и Санди Ървинг. Избрали северния подход, пак по политически причини. Преди това, още през 21-ва и 22-ра, направили проучване на подстъпите към върха, а през двайсет и трета стигнали до Северен Кол. Но дори Малъри смятал, че южният подход е много по-удобен и благоприятен.

— И какво станало с тях двамата? — попита Муалама.

— Дълго съдбата им оставала неизвестна, тъй като никой от тях не се върнал. — Морис поклати глава. — За последен път ги зърнали сред облаците точно над Втората стъпка, което е доста високо по северната страна. Тялото на Малъри било открито от една експедиция през 1999-а. — Морис прокара пръст по картата. — Ето тук. Доста под Втората стъпка. Трупът бил в трагично състояние. Погребали го в

планината. Някои смятат, че е успял да изкатери върха, но загинал на обратния път. Другото тяло — на Ървинг, така и не било намерено.

— Интересно — промърмори Муалама.

— Първото успешно изкачване — след други провалени опити — станало през 1953-та от сър Едмънд Хилари и шерпа Тенсинг Норгей. Оттогава над седемстотин алпинисти са се качвали на върха и още толкова са изгубили живота си по склоновете му. — Морис отново прегледа картата. — Това място не е на нито един от маршрутите, дори на най-трудните. Нищо чудно, че никой не е виждал Екскалибур.

— Кой е най-добрият път към него?

Морис вдигна глава.

— Ще следваме западния склон. По него ще доближим върха.

Южна Корея

Командващият Осма армия генерал Кармоди чуваше хрипливото си дишане в противогаза. След като се поуспокои малко, той смъкна чифт слушалки от стената на вертолета и си ги сложи.

Бяха включени на честотата на неговата войскова част и той чуваше ясно гласовете на подчинените си офицери. Едни съобщаваха за пораженията в Сеул, други настояваха спешно да получат подкрепления. Севернокорейците и китайците бяха използвали на много места химични и нервнопаралитични газове и макар американците и южнокорейците да бяха подготвени за такъв род атаки, тази бе снизила значително защитните им способности.

Ожесточени сражения се водеха по поречието на река Хан и в дефилетата на Таебакската планинска верига — основният коридор, свързващ северните и южните части на страната, използван още по време на монголското нашествие. В сраженията участваха осемнадесет южнокорейски дивизии, заедно с Втора американска пехотна дивизия. Боеве се водеха почти по цялото протежение на дългата 151 мили граница.

Малко по-късно на връзка излезе командващият артилерийския дивизион към втора пехотна дивизия. Неколкостотин, дори няколко хиляди севернокорейски войници се бяха появили зад линиите на неговите батареи, докладва той развълнувано.

Кармоди веднага схвана какво се е случило. През последните двайсет години бяха открити над десет тунела, прокопавани под границата откъм севернокорейската страна. Сигурно имаше и други, които така и не бяха намерили.

— Алфа Четири — нареди незабавно Кармоди с променен заради противогаза глас.

Пилотът изви глава и го погледна. Лицето му оставаше скрито от маската.

— Сър?

— Алфа Четири. Веднага.

— Слушам, сър.

Хеликоптерът рязко смени посоката, другите три го последваха. Кармоди си даваше сметка, че не разполага нито с резервни части, нито с достатъчно хеликоптери, за да направи онова, което трябваше да се направи. Докато вертолетът се носеше към указаната цел, той включи компютъра и поиска карта с тактическата обстановка от щаба на Осма армия.

Първите изображения пристигнаха направо от шпионския спътник КХ-14. Кармоди не беше очаквал да се озове в толкова тежко положение, при това лишен от поддържката на Седми американски флот. Възможностите да пресече нахлуването на вражески части зад линията на неговите главни сили бяха ограничени.

Еверест

Перките едва намираха опора в разрежения въздух, двигателят също се задъхваше от недостига на кислород. Под тях се простираше глетчерът Ронгбук, ледена пустош, сред която стърчаха назъбени скали. Точно отпред Еверест закриваше целия хоризонт.

Никой от двамата „тюлени“ не погледна надолу, докато хеликоптерът пресичаше над ронгбукския базов лагер, където отсядаха за аклиматизация повечето от алпинистите, възнамеряващи да изкатерят Еверест откъм северната му страна. В момента лагерът пустееше, сезонът за щурмуване на върха току-що бе отминал.

Пилотът извика нещо на родния си език. Не го разбраха, ала страхът в гласа му бе съвсем осезаем. За миг двигателите заглъхнаха,

знак, че вертолетът не може да се издига повече. Бяха само на петдесет метра от глетчера.

Оливети посочи напред и същевременно заби дулото на автомата в ребрата на непалеца. Според информацията, с която ги бе снабдил стражът, разстоянието от ронгбукския лагер през глетчера до предния базов лагер се изминаваше за около три дни. Всеки спечелен от хеликоптера метър означаваше спестено време за катерене.

Вдясно от тях изникна Кумбуце, отляво стърчеше връх Бей. Двете планини обхващаха в рамка северната страна на Еверест, която бе скрита зад облаци и сняг. Макгро извади картата и започна да се ориентира по терена. Върху нея бе нарисувана тънка червена линия — маршрутът, който трябваше да следват. Той се наведе напред — между Оливети и пилота — и посочи надясно. Пилотът изви натам. Сега Еверест остана вляво и високо над тях.

Двигателите отново се закашляха, дори за миг угаснаха и уплашеният пилот ги запали отново. Макгро посочи надолу, където сред назъбените скали се виждаше относително равна заснежена площадка. Пилотът кимна почти с благодарност и веднага започна да се снижава. Малко след това почти се блъснаха в земята, машината се заклати и замря. Двигателите угаснаха; възцари се тишина, в която се чуваше само свистенето на вятъра.

Макгро отвори плъзгащата се врата. Вятърът нахлу в кабината, щипейки с ледени пръсти лицето и ръцете му. Той хвърли на снега двете тежки раници. Пилотът не мърдаше от седалката си, щастлив, че са се добрали невредими дотук.

Макгро заобиколи вертолета и вдигна капака на двигателя. Чул шума, пилотът отвори вратата си и скочи при него. „Тюленът“ постави пръст на устните си, давайки му знак да мълчи. След това бръкна вътре и извади една лъскава част. Пилотът го погледна с разширени от ужас очи и поклати глава.

Макгро прибра частта в раницата си. След това посочи себе си и Оливети, вдигна пръст към Еверест, посочи пилота и после хеликоптера.

Пилотът погледна назад, проследявайки пътя, който бяха изминали, за да стигнат дотук. Нямаше никакъв шанс да се спусне невредим. Не и с тези дрехи и без подходяща екипировка. Макгро го дръпна в товарния отсек и му посочи хвърления на пода спален чувал.

Излезе навън, метна тежката раница на гърба си, кимна на Оливети и двамата поеха с равномерна крачка нагоре към западния склон.

— Повечето алпинисти използват този маршрут при северния достъп. — Аксу посочи тясната цепнатина между връх Бей и билото отвъд Ронгбукския глетчер. — По-бавен е, но и по-безопасен. Това е пътят, по който са се качвали някога Малъри и Ървинг.

Лексина не отговори. Лицето ѝ беше скрито зад очилата и маската. Коридан и Елек стояха от двете ѝ страни, неподвижни и мълчаливи. Намираха се на северния хребет; вятърът непрестанно се усиливаше. На двајсетина метра под тях хората на Аксу пълзяха нагоре по тясната пътека в колона.

— Аз съм първият, изкачил този път — похвали се Аксу. — По-бърз е, но и по-опасен, особено ако вятърът се усили.

— Колко време ще ни е нужно? — попита Лексина.

— По тъмно ще сме при бивака, който оставих миналия път. Ще тръгнем в три сутринта към мястото, което искате да стигнете. При преодоляване на Каншунгското лице ще трябва да използваме някои катерачески техники.

Лексина кимна.

— Трябва да ви предупредя — продължи Аксу, — че няма да издържите дълго в планината без аклиматизация.

— Нашата кръв... — поде Лексина, но после млъкна. — За нас няма какво да се тревожиш. — Тя му обърна гръб и тръгна. Аксу остана още малко на ръба, загледан на югозапад, където планината бе закрыта от ниски облаци. Времето се разваляше, не беше нужно да имаш кой знае какъв опит, за да го забележиш. Зад върха се виеше дълга опашка от снежен прах. Ако на сутринта вятърът не утихнеше, изкачването щеше да е самоубийствено. Но дори и да бе тихо, нищо не пречеше условията да се променят драстично за броени секунди. Аксу повдигна рамене. Нямаше друг избор освен да върви нагоре.

Управлението на скакалеца ставаше все по-трудно — нещо, което се бе случвало веднъж с Търкот, когато бе опитал да се отдалечи прекалено от земната повърхност. Не виждаше причина защо трябва да

става точно сега, когато бяха толкова близо до целта. Летяха от южната страна и успоредно на Западния хребет, следвайки маршрута, избран от Морис.

— Имаме проблем — обяви Търкот и натисна лостовете напред, към билото.

— Какво става? — попита Морис.

— Губим мощност. — Търкот погледна наляво да намери подходящо място за кацане. — Сложи си колана — посъветва той медика. — И гледай за някое по-равно място. — Под тях имаше само стръмен, покрит със сняг и лед склон. На около седемстотин метра подолу се ширеше глетчерът, но Търкот не искаше да слиза толкова ниско — даваше си сметка колко ще е трудно да изкатерят този път.

— Не можеш ли да кацнеш на билото? — попита Морис.

Търкот отново дръпна ръчките, но този път не само че не набраха височина, а започнаха доста бързо да губят скорост. Той знаеше, че трябва да предприеме нещо преди да полетят надолу.

— По дяволите! — изруга Търкот и се прицели в склона. — Дръжте се!

Острият ръб на скакалеца се блъсна в заснежения склон на планината и се заби в ледената покривка над скалата. Търкот пусна ръчките едва когато скакалецът замря неподвижно. Предната част на скакалеца бе потънала в склона и двигателят имаше достатъчно енергия да задържа летателния апарат в тази позиция. Търкот погледна нагоре. Върхът на хребета не се виждаше. Под тях склонът се спускаше почти отвесно.

— Да тръгваме нагоре — рече той.

Морис си погледна часовника.

— Късно е. Ще трябва да пренощуваме на хребета.

— Поне да се изкатерим още малко преди да се е мръкнало съвсем — предложи Търкот.

Морис бе приготвил три раници. Всяка съдържаше няколко кислородни бутилки, спален чувал с влагоустойчив вътрешен пласт и по малко храна. Търкот привърза автомата си за раницата.

— И това също. — Морис им подаде по една манерка и пакетче с таблетки. — Приберете манерката във вътрешния джоб на якетата, за да не замръзне водата. Таблетките са амфетамин. Ще ги вземате само

ако имате нужда от сили. Осигуряват енергия за няколко допълнителни часа, но слизането ще е доста тежко.

След като се приготвиха и си сложиха коланите и въжетата, Морис им нагласи кислородните вентили.

— Така и така нямаше време да се аклиматизирате — обясни той, — но да се надяваме, че поне кръвта, която ви прелях, ще свърши работа. Имате четирийсет и осем часов запас от допълнителни клетки. След това кръвта ви ще започне да се разрежда и тогава вече ще загазите здравата.

— Защо, какво може да стане? — попита Търкот.

— Да пукнете като кучета.

Арарат

Товарният МЦ-130 се наклони рязко на една страна и Яков рефлексивно се вкопчи в дръжката. Десантният отсек миришеше на пот и повръщано. Колкото и да бяха опитни командосите на борда, никой от тях не беше преживявал толкова продължителен полет. Пилотите отдавна бяха надхвърлили границите за безопасност.

Яков бръкна в якето си и извади манерка с водка. Подаде я на войника до себе си и му даде знак, че трябва да отпие. Мъжът го погледна учудено, после посочи изцапаните си от повръщане дрехи. Яков сви рамене, развинти капачката и гаврътна от манерката. Предложи и на другите, но всички отказаха. Яков унило кимна и прибра манерката.

Войникът до него го тупна по рамото и посочи назад. Един от командосите бе скочил и викаше силно, но гласът му бе заглушен от воя на двигателите. Бе вдигнал двете си ръце с разперени пръсти и Яков предположи, че до целта остават десет минути. Помещението бе осветено само от червени аварийни светлини. Подът отново рязко се наклони на една страна и водачът едва се задържа на краката си. За да не падне, увисна на въжето, което минаваше над главите им.

Яков преглътна мъчително, усещайки вкуса на жлъчка. За кой ли път провери ремъците на парашута, за да се увери, че са наред. Не би имал нищо против да скочи, само час по-скоро да напусне вмирисания товарен отсек. Не се страхуваше дори ако долу ги очакваше цяла

турска дивизия. Стомахът му подскочи при следващото гмурване на самолета.

Водачът отново се бе изправил и им показваше шест пръста. Коленете му се подгъваха всеки път, когато самолетът сменяше посоката.

Когато задната платформа започна да се спуска, ревът на двигателите се усили. Тя се изравни с пода на товарния отсек и спря. Носът на самолета бе обърнат нагоре и подът под краката им бе наклонен почти на четирийсет и пет градуса. Яков надникна през отвора и видя склона на планината само на стотина метра под тях. Погледна през илюминатора и видя, че летят в тясна клисура и между върховете на крилете и склоновете на планината има само по няколко метра. Надяваше се, че пилотите знаят какво правят. Миг след това самолетът се извъртя на една страна, за да преодолее една теснина.

Мъжът до Яков отново го побутна. Водачът държеше само един пръст. Една минута. Яков се надигна и стисна водещото въже. Мъжът пред него тръгна към рампата и Яков го последва. Над горния край на отвора мигаше червена лампа. Тя изгасна и вместо нея светна зелена.

Водачът скочи пръв. Яков закрачи бавно, следвайки опашката, и преди да осъзнае какво става вече беше на ръба на рампата. В този момент самолетът направи рязък завой, Яков падна на колене, претърколи се напред и вятърът го понесе. Лентата, която го свързваше с водещото въже, се разви докрай, после се обтегна рязко и му дръпна парашута.

Преходът от свободно падане към контролиран полет бе толкова рязък, че дъхът му секна. Яков едва успя да си поеме няколко глътки въздух преди да се удари в земята. Падна надясно и се претърколи, както го бяха учили преди много години в руската парашутна школа. С това обаче падането му не приключи, той като тялото му започна да се свлича надолу по стръмния каменист склон. Спря едва когато се удари в една скална издатина и остана без въздух — за втори път.

Полежа известно време; чудеше се дали да повярва, че е жив. Изправи се бавно — гърбът го болеше — и се огледа. По план трябваше да се приземят непосредствено на мястото, открито от Че Лу. Намираше се доста високо в планината, до върха имаше по-малко от половин миля в югозападна посока. Едва сега видя какво бе причинило

острия завой на самолета — на около четвърт миля по-нататък по посока на полета се издигаше почти отвесна стена.

По целия склон бяха разпръснати парашути. Яков измъкна автомата от раницата и го зареди. След това провери местоположението си върху прибора за наземно ориентиране и се отправи към предварително определения сборен пункт. Намираше се само на стотина метра.

На няколко пъти, докато вървеше нагоре, се наложи да се катери по стръмни скали. Когато пристигна на сборния пункт, там вече го очакваха шестнайсет от първоначалните осемнайсет командоси.

— Къде са другите двама? — попита той.

— Един пострада при скока — докладва водачът на групата. — Счупен крак. Медикът е при него.

Яков кимна, но мислите му вече бяха другаде. Намираха се на точното място, но всичко, което виждаше наоколо, се изчерпваше със скали, лед и стръмни склонове. Едва сега осъзна, че въздухът не му стига — намираха се на около пет хиляди метра над морското равнище. Според координатите на Че Лу трябваше да продължат към върха и да стигнат отвесната стена. Слънцето вече клонеше към хоризонта.

Яков посочи стената.

— Да тръгваме. Там някъде е нашата ключалка.

Еверест

Търкот заби един от шиповете на алпийските си котки в ледената стена и се придърпа дващестина сантиметра нагоре. Когато вдигна глава, едва различи Морис, който бе на пет метра пред него. Стъмваше се и видимостта бързо намаляваше. До върха на хребета имаше поне още стотина метра. Той погледна надолу, накъдето се спускаше въжето, и едва различи главата на Муалама. Скакалецът бе скрит от тъмнината, но Търкот знаеше, че е на петдесетина метра под тях.

Чувстваше се някак нереално. Целият свят се бе събрал върху ледената стена пред него. Дишаше шумно, но не само заради маската. Морис бе нагласил вентила на минимален разход, за да пестят кислорода. Всеки от тях носеше по три кислородни бутилки и Търкот

бе изчислил, че ще им стигнат точно колкото да се върнат при скакалеца. Въпреки кислорода и прелятата обогатена кръв, Търкот имаше усещането, че се задушава, а гърдите го боляха от напъване. Мъчеше го и постоянното болезнено пулсиране в слепоочията.

Въпреки това продължаваше да се катери по стръмната хлъзгава снежна стена.

Точно от другата страна на хребета, по който се качваха Търкот и спътниците му, Попай Макгро и Оливети се бяха настанили в една ниша, за да прекарат нощта. Напъхаха се в спалните чували и мигновено заспаха; модифицираните им бели дробове им позволяваха да дишат разределения въздух без допълнителен приток на кислород.

Сънят им обаче не беше безгрижен, тъй като дремещите им мозъци продължаваха да водят битка между спомените за истинското „аз“ и командите, подавани от нановирусите. Двата стениха и ритата в чувалите, ала нановирусите продължаваха да ги държат под контрол.

На североизточния склон Лексина се тръшна на земята и Аксу даде знак да спрат. Хората му започнаха да вдигат палатки и да топят супа. Лексина, която нямаше сили дори да говори, прие с благодарност подадената ѝ чаша с топъл чай. Въпреки подобрения капацитет на белите ѝ дробове и предимствата на аирлианската кръв изкачването си оставаше почти непреодолимо усилие. Аксу се наведе към нея.

— След шест часа тръгваме. В три сутринта. Ще те събудя малко по-рано, за да се приготвиш. Трябва да стигнем до вашето място преди зазоряване, за да сме слезли долу до утре вечерта. Разбра ли ме?

Лексина кимна. Всичко, за което жадуваше, бе да я оставят да поспи. Аксу се пресегна и ѝ смъкна очилата. Очите ѝ бяха затворени. Той повдигна единия клепач и изсъска, като видя червената очна ябълка и издължената зеница.

— Какво си ти?

Тя му тикна празната чаша в ръката и се обърна на другата страна. Аксу погледна спътниците ѝ, Елек и Коридан. И двамата бяха заспали — изглеждаха, сякаш са изгубили съзнание. Много неща бе виждал Аксу през своя живот и доста често се бе изправял лице в лице

с опасностите. Знаеше, че трябва да провери зениците им за признаци на мозъчен оток, но сега бе изгубил всякакво желание да го прави. В края на краищата това вече не беше негова работа.

Нещо леко чукна Търкот по главата и той спря да се катери. Погледна нагоре — Морис бе увиснал на два метра по-нататък и забиваше клин в ледената стена. Търкот веднага се облегна на скалата и задиша тежко, опитвайки се да извлече максимална полза от почивката. Муалама се приближаваше отзад без видими признаци на умора.

Морис прекара найлоновото въже през ухото на клина и го пусна надолу към Търкот, като му даде знак да го завърже за колана си. Заби втори клин, прекара през него друго въже и го подаде на Муалама. След това се наведе, изхлузи раницата от раменете на Търкот и я закачи на трети клин. Едва сега Майк осъзна, че не може да се съсредоточи. Нямаше никаква представа какво възнамерява да прави Морис.

— Какво си намислил? — попита той, като си смъкна маската.

— Това е за нощта — отвърна Морис.

— Какво?

— Тук ще прекараме нощта — повтори Морис. — Ще спиш на въжето. Извади си чувала и се увий с него. Имаш пет часа. — Той се пресегна, провери кислородния вентил на Търкот, след това се изви на другата страна и повтори същата процедура с Муалама.

Търкот погледна надолу, откъдето настъпваше мракът, после се огледа настрани. Навсякъде виждаше само едно — назъбена скалиста стена, покрита със сняг и лед.

— Страхотно — избоботи той в маската.

НАСТОЯЩЕТО

14.

Южна Корея

Алфа Четири беше построен на склона на една планина на около петдесет мили от Сеул, недалеч от военновъздушната база Осан. Докато летяха над базата, генерал Кармоди имаше възможността да огледа разрушенията, предизвикани от внезапната атака на севернокорейските десантници. Останки от изгорели машини запречваха пистата, картечните и оръдейните гнезда бяха напълно унищожени.

Бедствие. Това бе най-точната дума за всичко, което ставаше, както и за неговата дейност като командващ армията. Сеул бе напълно обезлюден. Военновъздушните му сили бяха лишени от мощ заради самоубийствените атаки на севернокорейските специални части, макар че се бяха подготвяли за нещо подобно.

Вертолетът кацна на бетонната площадка до масивните врати. Наоколо се въргаляха обгорели трупове — явно бе, че и тук са действали севернокорейски десантници, но Кармоди се бе уверил по радиото, че самият бункер не е засегнат. Тежките метални врати, вградени в планинския склон, се отместиха бавно. Зад тях се показва един зеленикав хъмви, в който бе натоварен голям пластмасов сандък. Кармоди плъзна встрани вратата на товарния отсек и помогна на командира на екипажа да премести сандъка с атомната бомба на борда. Щом я прикрепиха, вертолетът се отдели от пистата и мястото му бе заето от следващия, който взе същия товар.

— Сега накъде, сър? — попита пилотът по интеркома.

Докато летяха насам, Кармоди вече бе взел решение. Той даде координатите на пилота, после се свърза с другите пет вертолета, за да им даде нареждания.

Малката вертолетна ескадрила се насочи право на север.

Тайван

Стратегията на противника водеше до пагубни резултати. Тек Чонг си даваше сметка, че няма да издържат още дълго, ако не измислят някакво противодействие. Всеки път когато изтегляше хората си извън обсега на противниковите оръжия, предните им части настъпваха и се прикриваха зад силовото поле. След четири поредни отстъпления частите на Тек Чонг вече бяха на петнайсет мили от брега.

Докато наблюдаваше през бинокъла придвижването на китайските войски под защитата на току-що задействаното силов поле, Чонг забеляза нещо. От един бункер от другата страна на щита бе открит картечен огън по китайците — вероятно това бяха негови хора, забавили се при отстъплението и останали невредими по време на артилерийската атака и при преместването на силовото поле. Малко по-късно бункерът бе разрушен от насочен артилерийски обстрел, но случката даде на Тек Чонг нова идея.

Той веднага се разпореди за промяна в тактиката.

Тайванските войници започнаха да се окопават и да се подготвят за упорита отбрана. Някои загинаха при артилерийската подготовка, но повечето оцеляха. Този път след прекратяване на огъня Тек Чонг не даде заповед за отстъпление. Хората му останаха в окопите и укрытията, докато силовото поле се премести зад тях. Веднага след това те наскачаха от местата си и се хвърлиха в близък бой срещу настъпващите китайски части. Последва свирепа ръкопашна схватка, при която се използваха всички видове оръжия — автомати, пистолети, щикове, сапъорски лопатки, юмруци и зъби.

Промяната в тактиката бе от полза на защитниците на острова.

Китайските части бяха принудени да се отдръпнат, предимството на артилерийската подкрепа бе изгубено заради смесването на войниците от предната линия. Силовото поле не бе пречка в близък бой.

Китайците бяха принудени да преустановят настъплението, докато решат как да се справят със ситуацията.

Южна Корея

Шест картечни гнезда бяха разположени на позиции, от които се прострелваше главната магистрала, свързваща севера с юга и заобикаляща Сеул. Полковник Лин, който лично бе избирал позициите на картечниците, наблюдаваше магистралата с бинокъл. Шосето бе задръстено от бежанци, които пречеха на южнокорейските и американски подкрепления да се придвижват на север. Лин възнамеряваше да усложни задачата им още повече.

— Огън! — нареди той.

От дулата на картечниците изригнаха огнени езици. Куршумите косяха беззащитните граждани със стотици. Пътят се покри с трупове и ранени.

След две минути Лин издаде нова заповед.

— Спри огъня!

Щом картечниците млъкнаха, виковете на ранените отекнаха по склоновете на планината. Лин огледа кървавото меле, сред което имаше разкъсани тела на жени и деца. В съзнанието му се пробудиха неканени спомени от детството му на север и той за първи път се попита какво ли ще донесе войната на всеки от тях.

Мидуей

Атолт Мидуей е разположен на хиляда четирийсет и две морски мили северозападно от основната група Хавайски острови. Въпреки огромното разстояние трите острова се смятат за част от Хавайския островен архипелаг. Коралов риф заобикаляше островите Сенд, Истърн и Спит, чиято обща повърхност не надхвърляше шестстотин акра. Атолт бил посетен за първи път през 1859 година, но в началото не събуждал никакви апетити, заради малките песъчливи островчета. Съединените щати го обявили за своя територия през 1876-а и го анексирани през 1908-а.

Първите заселници били служители от Търговската тихоокеанска кабелна компания през 1903-та — те пристигнали тук, за да разположат първия околосветски комуникационен кабел. През 1935 година компанията „Пан Американ“ изградила на острова база за

тихоокеанските си хидроплани, а през 38-а, когато напрежението в региона започнало да се покачва, американският флот започнал строежа на военноморска база. Базата била завършена през август 41-ва и бомбардирана на 7 декември същата година.

Мидуей обаче е по-известен с морската битка, която се състояла в района през юни 1942 година. Останките от американския флот, които преживели погрома при Пърл Харбър само половин година преди това, поели на север, за да се срещнат с японския флот. Три американски самолетоносача — „Ентърпрайз“, „Хорнет“ и „Йорктаун“, се спотаили недалеч от острова, причаквайки приближаващия се японски флот, за който знаели от разузнавателните полети.

Японският флот ги превъзхождал както числено, така и по огнева мощ, в него имало четири самолетоносача и още много спомагателни кораби. След отчаяна серия от атаки и контраатаки американците нанесли на японците съкрушително поражение — пратили и четирите им самолетоносача на дъното на океана, — като загубили само „Йорктаун“. Битката при Мидуей променила баланса на силите в Тихия океан и оповестила началото на краха на японския милитаризъм.

Може би тъкмо заради спомена от тази битка адмирал Кензи бе избрал Мидуей за крайна цел на оттеглящия се от Хаваите флот, въпреки че тамошната военноморска база бе изоставена през 1997 година, а районът бе обявен за природен резерват.

Кензи разположи флота на северозапад от Мидуей, ескортиращите кораби бяха на външния периметър на оцелелия самолетоносач „Кенеди“. Вече беше получил няколко противоречиви заповеди от Вашингтон — от Пентагона му нареждаха да отплава на запад и да окаже подкрепа на американските сухопътни части в Южна Корея, а от Агенцията за национална сигурност настояваха да се отправи на изток към Сан Франциско, за да брани Западния бряг.

Той игнорира и двете нареждания, като на свой ред се разпореди да се пази строго радиомълчание и само да се прослушва сателитната връзка, без да се отговаря на запитванията. Корабите изключиха двигателите и останаха на минимален разход на енергия. Кензи бе по-загрижен за настроението и бойния дух на моряците си, отколкото за постъпващата по сателитната връзка информация. Също като него, и те

бяха оставили семействата си на Хавайските острови. Страх, гняв, отчаяние, объркване — това бяха преобладаващите чувства на хората му.

Пърл Харбър

Макар дълбоко в себе си да осъзнаваше, че помага и служи на противника, капитан Локхарт очакваше с нетърпение първата си заповед. Намираще се на остров Форд, в самия център на Пърл Харбър, и бе заобиколена от група заразени като нея моряци. Зад тях имаше две дузини ракети „Томахок“, забравени в един от складовете при паническото отстъпление на флота. Десетина компресора помпаха въздух в маркучите, които се виеха по пясъка и изчезваха във водата.

Малко по-навътре, там, където доскоро стърчеше мемориалната сграда, сега имаше само оголено от нанороботите скеле. Тъмната вода кипеше, сякаш под повърхността ѝ се спотайваше някакво огромно чудовище. Локхарт отстъпи неволно назад, когато от водата се показа метална мачта, която започна да се издига право нагоре.

Постепенно, докато въздухът изпълваше херметично затворените помещения на реконструирания крайцер „Аризона“, корабът се издигаше над водата, озарен от слънчеви лъчи за първи път от близо половин век. Веднага щом главната палуба се озова над морското равнище, Локхарт даде знак на моряците да се заемат с прехвърлянето на ракетите до построените за тях от нановирусите установки.

На мястото на остарелите дизелови двигатели нанороботите бяха конструирали машини от типа, който бяха използвали на обновената подводница „Спрингфийлд“ и нейните клонове. Локхарт получаваше заповедите си от стража чрез нановирусите. От нея се очакваше да поеме командването на „Аризона“ и да се присъедини към останалите кораби от Пленения флот, които сега плаваха южно от Оаху. Задачата им беше да открият и унищожат американския флот.

Мексиканският залив

— Какво е това, по дяволите? — попита Лиза Дънкан, когато Гарлин отвори вратата на едно помещение, в което досега не бяха влизали. В средата му имаше дълъг предмет, наподобяващ ковчег, а до него — контролен пулт с множество компютри.

— Сега ще се опитаме да надвием програмата в главата ти — обясни Гарлин.

— И аз трябва да ти се доверя?

— Кой го е грижа какво смяташ да правиш? — попита Гарлин, докато се настаняваше на контролния пулт. После натисна една копче и капакът на ваната бавно се отмести встрани. Вътре имаше място за един човек с телосложението на Дънкан, но малко по-висок от нея.

Лиза не помръдваше от вратата.

— Прилича ми на един от приборите в Дълси, за които ми е разказвал Майк Търкот.

— Чудесно попадение — кимна Гарлин. — Защото е точно това.

— Откъде го взехте?

— Извадихме го от руините на Дълси. Други въпроси?

— Тези апарати карат хората да си губят ума.

— Може да бъде използван и за това — потвърди Гарлин и я погледна. — Но ти няма защо да се страхуваш. Според нас точно тази машина са използвали, за да ти въведат фалшиви спомени.

— В това няма никаква логика — подхвърли Дънкан. — Защо „Меджик“ ще го прави? Аз прекратих разследването срещу тях.

Гарлин сви рамене.

— Спомни си, че фон Сеект беше изменник от „Меджик“. Може би те е използвал като лост, за да накара правителството да спре задействането на кораба-майка. А може би някъде другаде има подобна на тази машина и тя е била използвана върху теб.

— Не знаете всичко, а?

Гарлин стана и пристъпи към нея. На устните му трепкаше странна усмивка.

— Твърде си уверена в себе си за човек, който има фалшиви спомени в главата. Нека ти кажа още нещо, което не знаеш. Ти нямаш представа кой всъщност е Търкот.

— Какво искаш да кажеш?

— След като открихме, че ти не си тази, за която се представяш, проверихме всички останали. Миналото на Търкот също е

фалшифицирано. Никога не е служил в антитерористична част в Германия. Вълнуващата история за това как се опитал да спаси една бременна жена е напълно измислена. И той като теб е слепен от лъжи.

Дънкан не му повярва. Бе сигурна, че Търкот е точно този, за когото го смята. Но заедно с тази мисъл почувства известни угризения. За какво трябваше да се чувства виновна? Че го е въвлякла в тази история? Въпреки това не можеше да потисне глождещите я мисли.

Гарлин пристъпи още малко напред, сграбчи я за ръката и в същия миг тя почувства убождане от игла в шията. Не може дори да извърне глава, защото в следващия миг краката ѝ се подгънаха.

Тайван

Жестокост се изправяше срещу жестокост. След като осъзнаха, че настъплението им е спряно, китайските командири издадоха заповед на артилерията да стреля по предната линия, въпреки че така щеше да удря и своите. Скоро районът зад силовото поле се превърна в истинска касапница.

Но както е ставало неведнъж във военната история, голяма част от окопаните войници успяха да издържат на артилерийския огън. Наложиха се китайската пехота да се движи непосредствено след огнения дъжд и да издирва заровилите се защитници, за да ги унищожава. Така броят на атакуващите също се топеше бързо, а за разлика от островната армия, китайците не разполагаха с големи резерви.

Клането продължаваше. За Тек Чонг и другите тайвански командири резултатът също изглеждаше предрешен — те не можеха да отстъпват до безкрайност. Зад гърбовете им беше океанът.

Циан Лин

Артад не изпитваше никакви угризения заради нарастващия брой на човешките жертви в Тайван и Южна Корея. Двете нападения бяха само началото. От прехванатите сателитни съобщения той узна, че

Обединените нации — местното подобие на планетарно правителство — обсъждат ултиматума на Сянката на Аспасия.

Време беше да ги запознае със своето предложение.

Арарат

Яков не беше особено впечатлен от плана, който му бяха дали, и последващите събития потвърдиха правотата му. Групата му претърси внимателно целия склон, но освен няколко незначителни цепнатини нямаше нищо, което да събуди подозренията му и да наложи използването на взрив за разширяване на потенциалния вход. Ако корабът-майка наистина бе под тази планина, засега поне нямаше никакъв начин да потвърди това.

Спусна се нощта и командосите се събраха в една малка вдлъбнатина. Не запалиха огън, само се сгушиха по-плътно в тъмнината. Малко преди да се стъмни откъм подножието на планината долетяха отгласи от спорадична стрелба, видяха и няколко турски изстребителя. Ето защо Яков не беше изненадан, когато един от командосите докладва, че е забелязал движение наблизко.

Яков тръгна сам да провери причината, като преди това нареди на командосите да си останат по местата. Прокрадна се между две хълмчета с готово за стрелба оръжие и замръзна, стреснат от звука на щракащия затвор на автомат „Калашников“. Последваха още няколко подобни изщраквания.

Той понечи да отстъпи назад, но го спря опряното в гърба му дуло. Яков отпусна ремъка на автомата и бавно вдигна ръце.

— Ти кой си? — попитаха го на завален английски.

— Идвам от Америка.

— Не говориш като американец.

— Руснак съм, но работя за американците.

Човекът зад него свали оръжието, още няколко тъмни фигури го наобиколиха. Носеха вълнени наметала и плетени шапки. Явно не бяха турски войници.

— И какво правите — ти и онези другите — мъжът посочи с дулото — тук, в планината? Видяхме ви да скачате с парашути.

— А ти кой си? — попита го Яков, който още не знаеше как да постъпи.

Мъжът се изплю на сантиметри от обувката на Яков.

— Това е наша земя. Наша планина. Ти ще ми отговаряш.

— Търсим един голям ковчег.

Мъжът се сепна и произнесе нещо на неразбираем език. Ако се съдеше по вълнението на останалите, Яков бе засегнал чувствителна тема. Предполагаше, че е пленен от кюрдски партизани.

— Не мърдайте! — извика глас от тъмното и Яков се досети, че командосите са заобиколили групата.

Мъжът изруга, после опря дулото в гърдите на Яков.

— Ти ще умреш пръв.

— Спокойно. — Яков разпери ръце. — Те са приятели — извика той на спотаените зад завесата на мрака командоси.

Към тях се приближиха неколцина войници с прибори за нощно виждане. Като видяха американските знаменца на униформите им, партизаните видимо се отпуснаха.

— Елате — каза техният водач. — В планината има и други.

— Да вървим — обърна се Яков към хората си.

Изкачиха се на билото и тръгнаха надясно. Яков беше втрещен, когато човекът пред него внезапно изчезна зад една неголяма купчина камъни. Когато я заобиколи, той откри тясна цепнатина, която не бяха забелязали при претърсването. Едва успя да се промуши през нея и се запрепъва в непрогледния мрак. Отзад го следваха командосите — двама носеха войника със счупения крак.

След двайсетина крачки тунелът изви надясно и Яков забеляза отпред мъждукаща светлинка. Тунелът се разширяваше в пещера, широка трийсет метра и дълбока десет. Пещерата бе озарена от газени лампи. На дъното ѝ бяха насядали жени и деца, които посрещнаха мъжете с радостни възклицания и прегръдки, ала непознатите поглеждаха с нескрита подозрителност.

— Сядай. — Мъжът, който бе спрял Яков, му посочи едно място близо до фенерите. Яков приседна, до него се настани и командирът на командосите.

— Аз съм Какел — представи се мъжът.

— Яков. Това е майор Бригс. — Той посочи командира.

Какел им подаде ръка, но думите му не бяха особено любезни.

— Американци. Обещахте ни много, а ни дадохте малко. Поискахте от сънародниците ми да въстанат в Ирак, а сетне ги изоставихте. Съюзявате се с турците и им позволявате да ни преследват като бесни кучета. — Той седна с въздишка. — Тази земя е наша. Наричала се е Кюрдистан много преди да е имало Турция или Ирак. Знаете ли, че ни забраняват да говорим на родния си език? — Какел не почака да чуе отговор. — Защо търсите ковчега?

— Защото смятаме, че е аирлиански.

— Аирлиански?

— На пришълците.

— А, старите богове. — Какел се огледа, за да провери дали някой от останалите чува разговора им. — Много история е заровена в Агри Даги — така ние наричаме планината. Според легендата дотук стигнал Ноевият ковчег след Големия потоп. Моите сънародници вярват, че са потомци на Ной. А сега вие твърдите, че ковчегът може да е извънземен кораб. — Какел поклати глава. — Известно ли ви е, че в тази пещера се е крил Лорънс Арабски?

— Не, не го знаех — отвърна Яков.

— Тук понякога идват и тези, които имат различно... — Какел млъкна, търсейки подходяща дума — зрение. Там, откъдето ви вкарахме, е нашата задна врата. Не позволяваме на чужденци да минават през нея.

— Благодарни сме ви, че ни скрихте — отвърна Яков.

— В планината има и други — повтори Какел. — Иранците са пресекли границата. Много от тях бяха избити от турски самолети, но останалите продължават да се катерят нагоре. Не са далеч оттук. Това, разбира се, значи, че и турците са наблизко. — Той се усмихна злобно. — Турците знаят, че тук за тях е страшно. Затова ще си тръгнат веднага щом се разправят с иранците. Предполагам, че иранците търсят това, което и вие.

— Най-вероятно — съгласи се Яков.

— То е тук от много години. От толкова отдавна, че вече никой не помни точното време. Защо ви е потрябвало сега?

— Светът е във война — рече Яков. — Ние смятаме, че...

— Ние пък сме във война много преди вас. Никой не прояви интерес.

— Така е навсякъде. Хората загиват или...

— И преди е имало световни войни — прекъсна го Какел.

— Не и като тази — възрази Яков. — Сега пришълците показаха истинския си лик и действат открито. В ковчега има едно нещо, което ни е нужно, за да се защитим от тях.

— А моят народ? Какво ще спечели от това?

— Не зная — призна Яков.

За негова изненада Какел се усмихна, показвайки два реда натрошени зъби.

— Харесвам те, руснако. Ти поне си честен. Мнозина са ни обещавали какво ли не, но никой не си е изпълнявал обещанието. — Той постави автомата на земята. — Както ти казах, според легендата моите сънародници — кюрдите — са далечни потомци на Ной и оцелелите след Големия потоп. Пристигнаха сме тук в древни времена с помощта на Ноевия ковчег, водени от волята на боговете. Баща ми, неговият баща, бащата на неговия баща и още много поколения назад, докдето стига родовата ни памет, са живели на тази планина. В рода ни се предава от баща на син, че ще дойде ден, когато ковчегът ще потрѐбва отново. И други са идвали да го дирят тук.

— А вие показвахте ли го някому?

— Само на тези, които имаха верния символ.

Яков бръкна в джоба си и извади пръстена на Наблюдателите.

— Този ли?

Какел извади от пазвата си увесен на верига медальон със същия знак.

— Този.

— И кои бяха тези, които идваха? Сър Ричард Бъртън бил ли е сред тях?

Какел кимна.

— Да.

— Кой друг?

— Тесла.

— Тесла? — Името звучеше познато, но Яков не можа да се сети откъде.

— Преди много години дошъл един човек на име Никола Тесла.

— Защо?

— За да влезе в ковчега.

— За какво?

— Това не зная. Но след като е носел верния символ, е трябвало да го пуснем.

— Някой друг?

— Както вече казах, и онези с различното зрение.

Яков се върна към целта си.

— Трябва ми нещо, което е вътре в ковчега.

Какел се замисли.

— Ти носиш верния знак. Утре ще ти покажа това, за което си дошъл. Но само след като ми помогнеш.

— Как мога да ти помогна? — попита Яков.

— Има ли значение? Щом искаш да видиш ковчега...

Обединените нации

— Сянката на Аспасия лъже — отекна гласът на Артад в залата на Генералната асамблея. — Първо, нека ви кажа кое е вярно сред лъжите, които ви поднесе. Аспасия наистина е първият аирлианец, дошъл на вашата планета. Той построи базата на Атлантида — задачата му бе да защитава Земята от гъмжилото. Дотук всичко е вярно. Но след време връзката с родната планета бе прекъсната. Пратиха ме, за да разбера каква е причината да не получаваме доклади от него. Бояхме се, че планетата ви може да е била завладяна от гъмжилото.

— Когато пристигнах, установих, че Аспасия се е покварил. Беше започнал да се смята за божество, отнасяше се с предците ви като с роби, които трябва да го боготворят. Страхуваше се да не го извикат да се върне и да го пратят да се бие срещу гъмжилото.

— Избухна война. Имаше много смърт и разрушения, за които още съжалявам. След като нито една от двете страни не можа да надделее над другата, гонени от опасенията да не предизвикаме вниманието на гъмжилото, решихме да стигнем до примирие.

— Базата на Аспасия на Атлантида бе разрушена, а той пратен в изгнание на Марс. Преди да разруша базата спасих толкова хора, колкото можах. Дойдох тук, в Циан Лин, и потънах в дълбок сън.

— Нямам никаква вина за жестокостите, извършени срещу човечеството от двете страни, тъй като не са били мое дело. Това са

били реакции на стража-компютър и моята Сянка срещу действията на Сянката на Аспасия.

— Но сега вече съм сред вас. Вие убихте Аспасия, за което съм ви дълбоко задължен. Но няма да успеете да унищожите Сянката му без моята помощ и сега ви я предлагам безвъзмездно. А след като го унищожим, ще ви помогна да развиете своята технология, за да можете да се присъедините към останалите миролюбиви раси във вселената. Видели сте нашия кораб-майка и знаете колко сме напреднали спрямо вас. Има много неща, които мога да ви предоставя, за да направите живота на планетата си по-добър.

— Китайското правителство вече се присъедини към мен. Не позволявайте на старите вражди да застават на пътя ви. Трябва да се сплотите като раса, ако искате да бъдете приети от другите разумни същества във вселената.

— Има и други, по-големи опасности, отвъд пределите на вашата планета. За тях също ще ви е нужна моята помощ. Гъмжилото е страшна заплаха за беззащитни планети като вашата. Сами няма да се справите с него.

— Сянката на Аспасия е ваш смъртен враг. За да накара хората да му служат, той използва нановируси. Иска всички да го боготворите. А за мен вие сте равни.

— Оставям на вас да решите, но не се бавете. Събитията се развиват бързо, нямате много време.

Предаването свърши. Почти веднага в залата избухнаха разгорещени дебати. За едни страни предложението на Артад бе възможност да се справят със заплахата, която представляваше Сянката на Аспасия. Всички знаеха за трагичните събития в Южна Кория и Тайван. Дали Артад не беше по-малкото зло?

Разискванията продължаваха.

Южна Корея

Когато хеликоптерът започна да се снижава, генерал Кармоди нахлузи противогаза. Нервнопаралитичният газ, с който бе поразен Сеул, навярно вече се беше разсеял, но той не искаше да рискува. Вертолетът кацна на моста Тонгджак над река Хан. Навсякъде се

въргалияха трупове, нямаше никакви признаци за живот. Кармоди отвори товарния отсек и с помощта на командира на екипажа разтовари атомната бомба.

Шестнадесет моста пресичаха река Хан. От този, на който се намираха, се виждаха още четири. Кармоди отвори капака на сандъка и въведе кода за зареждане на бомбата. Нагласи я да избухне след петнадесет минути. Екипажите от останалите вертолети правеха същото на разстояние от два моста един от друг. Целта бе да бъдат разрушени всичките шестнадесет моста. Отчаяна постъпка, но Кармоди бе тласнат към нея, след като противникът бе използвал нервнопаралитичен газ.

Той се върна на борда на хеликоптера и тъкмо когато пилотът излиташе, забеляза някаква група да се движи по улицата на около половин миля от тях. Войниците носеха защитни костюми и противогازی от типа, който се използваше в севернокорейската армия. Бяха въоръжени с руски автомати и определено се насочваха към моста, привлечени от шума на вертолета.

— Приземи се — нареди Кармоди.

Колелата на вертолета опряха асфалта. Кармоди отвори вратата и изтича при бомбата. Зад него отекнаха изстрели, картечарят от вертолета отвърщаше на стрелбата на противника. Кармоди отново въведе кода за достъп. На дисплея бе изписано „14:21“. Кармоди натисна бутона за смяна, докато зададеното време не се снижи до „0:10“.

След това остана подпрян на бомбата, докато последните секунди се топяха.

НАСТОЯЩЕТО

15.

Еверест

Със сигурност утрото още не беше дошло. Това бе първата мисъл на Търкот, когато Морис го бутна по рамото. Чувстваше се, сякаш го е ударила лавина и е прекарал нощта под дебел слой сняг. Болеше го главата, беше измръзнал до кости. Все пак намери сили да отвори очи. На сантиметри от лицето му имаше грапава, покрита с лед и сняг скала. Той дишаше шумно през кислородната маска. Не си спомняше някога да се е чувствал по-зле. Умът му отказваше да приеме действителността, спомените му бяха замъглени.

Светъл лъч прониза мрака, когато Морис си сложи каската и включи фенерчето на челото. Търкот разкопча ципа на спалния чувал, като внимаваше да не го изпусне, сгъна го и го прибра в раницата, която висеше до него. Извади отвътре каската с фенерчето и си я постави. Остана изумен, когато Морис му подаде чаша горещо кафе. Медикът бе изчоплил парче лед от скалата и го бе стопил в миниатюрния си газеник. Търкот си даваше сметка колко е трудно да се работи в тези условия и почувства благодарност за грижите на Морис. Отпи от чашата, изви се и я подаде на Муалама.

Забеляза, че Морис гледа нагоре в тъмнината, за да прецени най-подходящия маршрут, макар че лампата осветяваше едва на десетина метра пред тях. Нямаше вятър, което се стори на Търкот чудесно. Студът бе нетърпим и той имаше усещането, че е съвсем гол.

Муалама му върна чашата и започна да си стяга раницата. Търкот бе прекарал много дни от живота си в сурови условия, но никога не бе нощувал увиснал на въжета на осем хиляди метра височина.

— Да тръгваме — подвикна им бодро Морис и се закатери по стената. Търкот и Муалама го последваха.

Макгро и Оливети си пробиваха път през дълбок до кръста сняг. Всеки правеше десетина крачки, проправяйки пъртина, после отстъпваше ред на другия. Действаха по този начин от часове и мускулите на краката им вече пулсираха в болезнена агония, ала въпреки това не забавяха темпото дори за миг. И двамата си бяха сложили приборите за нощно виждане, а ясното безоблачно нощно небе им осигуряваше достатъчно светлина, за да виждат далеч напред.

Макгро току-що бе поел водачеството и бе изминал няколко крачки, когато котките му се закачиха за нещо, заровено в снега. Той спря, наведе се и разрови преспата. Два вкочанени трупа, с модерна екипировка. Жертви от някоя наскорошна експедиция. Макгро ги прекрачи и продължи. Оливети направи същото.

Лексина се пробуди, защото Аксу ѝ изключи притока на кислород и каза:

— Един от приятелите ти е мъртъв.

— Кой? — попита тя, докато бавно се надигаше.

Аксу сви рамене.

— Ти не ми каза имената им.

— Причина? — поинтересува се тя, докато се измъкваше от спалния чувал. Беше ясна нощ, над главите им блещукаха звезди.

— Кислородната бутилка е съвсем празна. Вероятно от хипоксията е получил мозъчен оток.

Лексина скочи и изтича при безжизненото тяло на Коридан. Беше се свил в ембрионална поза. Аксу му свали маската и я прибра в раницата си. После се наведе и повдигна единия клепач. Нямаше никакво съмнение, че е мъртъв. Лексина разтвори дрехите му и свали малкия медальон от врата му.

Елек застана до нея. Двата хибрида постояха няколко секунди неподвижни и смълчани над трупа на своя доскорошен спътник.

— Духът на Коридан трябва да се прероди — произнесе накрая Лексина.

— Духът трябва да се прероди — повтори като ехо Елек.

Лексина вдигна медальона.

— Ние вземаме духа — духа на Коридан. Ние вземаме неговата ка, за да може да се прероди.

Аксу ги гледаше, втрещен от странната церемония.

Лексина подаде медальона на Елек, извади от джоба си малка черна кутийка, отвори я и поръси с черния прах вътре тялото на Коридаан. Аксу отстъпи назад, когато прашинките започнаха да разяждат трупа, сякаш бяха някаква силна киселина. Скоро от тялото не остана нищо освен дрехите.

Лексина се обърна към Аксу.

— Готови сме да продължим.

Оливети потупа Макгро по рамото и посочи напред. Три светлинни конуса пронизваха мрака на неколкостотин стъпки под тях от западната страна. Двамата замряха на местата си. Наблюдаваха движението на светлините близо минута. Ясно беше, че тези, които ги носят, се движат бавно нагоре и скоро ще пресекат пътя им. Макгро коленичи и си свали раницата. Извади отвътре противопехотна мина, постави я в снега и я задейства, а телчето на детонатора прекара през пътеката, прикривайки го със сняг.

След това се обърна и продължи да се катери нагоре. Въпреки дълбокия сняг двамата поддържаха невероятна скорост.

Мексиканският залив

Да си безсмъртен се оказа истинско проклятие, осъзна Дънкан, докато за пореден път идваше в съзнание. Усещаше остри, пронизващи болки в слепоочията си, сякаш някой я докосваше с нажежено желязо. Отвори очи. Намираще се в непрогледен мрак и не можеше да се помръдне, колкото и да се извиваше и напъваше. Опитва се за изкрещи, но осъзна, че нещо е пъхнато навътре в гърлото ѝ.

Заля я нова болезнена вълна, малко по-вляво от предишната, над окото ѝ. Следващата дойде още преди тази да е отслабнала. Ръцете ѝ се извиваха в яките кожени каиши, които я придържаха. Имаше чувството, че всеки миг ще изгуби разсъдък.

Нещо се мярна в тъмнината. Черни сенки, които се движеха около нея, но тя не можеше да различи подробностите. Усещаше

горчив металически вкус в устата си, но дори не можеше да си премести езика.

Освен това осъзна, че е потопена в някаква течност, която бе почти с телесната ѝ температура. През тръбата в гърлото вероятно ѝ подаваха кислород. Тя отново трепна, когато почувства остра болка в слепоочията.

За един блажен миг не чувстваше нищо. Тялото ѝ увисна неподвижно и в този момент някой вдигна капака на ваната. Отгоре нахлу светлина, размътена от течността, в която бе потопена, и маската, закриваща лицето ѝ. Някой стоеше надвесен над нея. Тя отново започна да се дърпа, но фигурата вдигна ръка и ѝ даде знак да почака.

Тя чувства, че течността изтича и тялото ѝ се отпуска на дъното на ваната. Малко след това долови щипане по мократа си кожа. Гарлин стоеше съвсем неподвижно и Дънкан мислено го прокле. Найсетне се пресегна и извади тръбата от гърлото ѝ. Тя се закашля и си пое мъчително въздух. Той се наведе и ѝ подаде кърпа. Лиза я уви около тялото си и седна.

— Омръзнаха ми вашите изследвания.

— Не ни интересува какво ти е омръзнало — отвърна Гарлин. — Защото не сме приключили.

— Все казваш ние, а виждам само теб.

— Защото не ти вярваме — обясни лаконично Гарлин.

— Майната ти!

— Не искаш ли да ти кажа какво открихме?

— Едва ли е нещо съществено, след като спомените ми са си същите.

Гарлин поклати глава.

— Напротив. Фактът, че не успяхме да неутрализираме промените в мозъка ти с тази машина, говори, че не си била подлагана на нейното въздействие. При теб явно са използвали някакъв по-усъвършенстван и по-мощен метод.

Дънкан мълчеше, скръстила ръце на гърдите си. Усещаше, че неволно се напруга.

— Смятаме обаче, че вече знаем коя е тази машина.

— И тя е? — не издържа Лиза.

— Старозаветният кивот.

Дънкан си спомни короната, стърчащите от нея кабели и видението, на което бе станала свидетел, докато бе свързана с Черния сфинкс.

Гарлин кимна, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Видението, което си получила, не е дошло от кивота. Според нас то се е освободило от потиснатите ти спомени.

— Не виждам никакъв смисъл — рече Дънкан. — Не съм била на борда на кораба-майка. Откъде тогава ще имам подобни спомени?

— Добър въпрос — кимна Гарлин. — Надявам се скоро да открием и неговия отговор.

— И как смяташ да го постигнеш?

— Като донесем кивота тук.

Тренировъчен лагер за специални операции „Полковник Джеймс Роуи“

С помощта на кодовете на „Делта Форс“ Лари Кинсейд бе проникнал в секретната, военна част на интернет, за да получи изображенията, от които се нуждаеше. Колоната от механични работи, която кръстосваше между Сидония и Монс Олимпус, надминаваше всякакви граници на въображението. Първите работи, които носеха черния материал, вече бяха стигнали само на километър от върха на угасналия вулкан.

Докато полагаха и подреждаха материала под формата на решетка, Кинсейд забеляза група работи в самия център на площадката — те продължаваха да разкопават склона на планината. Изкопни работи и решетка — всичко това му напомняше за нещо, но Кинсейд още не можеше да си спомни за какво. Имаше странното усещане, че го е виждал и преди, но къде? И как би могъл, след като ставаше въпрос за строителна дейност, извършвана от извънземни на друга планета?

Циан Лин, Китай

Артад наблюдаваше същата картина от Марс — китайците я бяха изтеглили от прокламирания за свръхобезопасен американски военен интернет с помощта на специална програма. Той също бе виждал тази картина и преди, но за разлика от Кинсейд знаеше точно кога и къде. Въпреки това беше учуден. Беше накарал стража да изчисли колко време остава да завършването на строежа. Отговорът донякъде го успокои — повече от достатъчно да успеят силите му да приключат със завладяването или унищожаването на човешката раса и Сянката на Аспасия.

Но все пак оставаше един въпрос — защо аирлианците от Марс бяха започнали този строеж? Това бяха все помощници на Аспасия. Но нали Аспасия бе мъртъв? Дали не се бяха съюзили със Сянката му? Или действаха по своя воля?

Възможности.

Артад състави съобщение до аирлианците от Сидония и го прати чрез стража.

Димона

— За да открием коя е доктор Дънкан, са ни нужни старозаветният кивот и ритуалните одежди.

Шерев се загледа в микрофона, докато обмисляше молбата, която току-що бе получил. Някакъв непознат — нарече се Гарлин — твърдеше, че представлява новата Зона 51. Беше обяснил на Шерев какви са подозренията им относно Дънкан, чието тяло Шерев бе видял, след като израелските командоси бяха щурмували базата на Мисията под Синай. Спомняше си и храброто поведение на Търкот и приятеля му Яков.

— Значи Граалът наистина върши онова, което се твърди? — попита той.

— Да.

— И й върна живота?

— Да.

— Къде е сега майор Търкот? — попита Шерев.

— Катери Еверест — отвърна Гарлин.

— А Яков?

— На Арарат.

Шерев се намръщи.

— Какво търси на Арарат?

— Това сега няма значение. По-важното е да узнаем коя е Лиза Дънкан.

— Защо?

— Защото тя предизвика разпадането на „Меджик“, с което всъщност започна всичко това.

Шерев се облегна във фотьойла и сплете пръсти.

— Аз пък мислех, че всичко започна, когато стражът от Джезилтепек взе под контрол „Меджик“.

— Ще ни помогнете ли, или не? — ядоса се Гарлин. — Предавам ви молбата на майор Търкот. Той се бои да използва дипломатически канали, тъй като може да са инфилтрирани от противници.

Шерев си даваше сметка, че се намира в опасно положение. Случилото се в Йерусалим недвусмислено сочеше, че старозаветният кивот е опасен символ. Колко дълго щеше да остане в бункера? Растеше и заплахата срещу Израел от околните страни. Имаше сведения за стълкновения на ирано-турската граница, както и между Иран и Ирак. Египет отново заявяваше претенциите си върху Синайския полуостров и твърдеше, че предметите, открити в базата на Мисията под планината, принадлежат на египетския народ.

— Сигурно знаете, че Граалът е в ръцете на Сянката на Аспасия — продължи Гарлин. — Трябва да измъкнем всички тайни, скрити в главата на Лиза Дънкан, преди той да е станал твърде силен.

Шерев все още не можеше да разбере защо случаят с Дънкан е толкова важен, но знаеше, че няма никакъв смисъл да стои със скръстени ръце и да охранява кивота.

— Добре. Тръгвам към вас с кивота — рече той.

Пърл Харбър

След шейсетгодишно забавяне „Аризона“ напусна канала на Пърл Харбър и излезе в открито море, за да се присъедини към останалите кораби. Само дето този път флотът, който го очакваше, бе под командването на пришълци.

Корабът се носеше с нарастваща скорост по гладките води на залива. Скоростта му се поддържаше от специалните двигатели, които засмукваха вода през страничните отвори в предната част на корпуса, прекарваха я през широки тръби, придаваха ѝ допълнителна сила и я изпомпваха през кърмата. Съвсем скоро „Аризона“ достигна скорост шейсет възела.

На мястото на стрелковите кули, на които по-рано бяха монтирани оръдията, сега бяха поставени ракетни установки. Нановирусите бяха свършили работата си толкова перфектно, че сега „Аризона“ бе най-модерният кораб в Пленения флот.

Капитан Локхарт стоеше на корабния мостик и наблюдаваше през бинокъла югозападния бряг на Оаху, край който се носеха. Един от моряците ѝ подаде съобщение с координатите на Пленения флот и тя свали бинокъла. Прочете съобщението, даде необходимите нареждания в кормилното и „Аризона“ се насочи към точката на уговорената среща.

Арарат

От триста и петдесетте войници, с които беше потеглил към турската граница, сега генерал Кашир разполагаше само с двайсет и пет. С настъпването на тъмнината поне турските самолети си бяха отишли. Хората му вдигнаха някакво подобие на лагер на един от заснежените склонове. Той им забрани да палят огънове, за да не ги забележат турските патрули. Далеч под тях се виждаха светлините на кръстосващите подножието на планината джипове.

Генералът извади от джоба си запечатан плик и се зави с одеялото през глава, за да не се вижда блясъкът на фенерчето му. Запаля го и отвори плика. Вътре имаше малко сгънато на две листче. Генералът го извади. Върху вътрешната страна на листчето бяха изписани на ръка с арабски шрифт точни инструкции за това как да стигне пещерата, в която е скрит корабът-майка. По-нататък се описваше как да влезе в кораба и какво да направи вътре.

Генералът въздъхна. Само веднъж се беше срещал с Ал Иблис, ала дори споменът за този „човек“ го накара да потрепери. Но през следващите години Ал Иблис се оказа незаменим съюзник, само и

единствено на него Кашир дължеше високия си пост и богатството, което далеч надхвърляше сегашното му положение. При онази първа и единствена среща Ал Иблис му бе предал писмото и го бе предупредил, че трябва винаги да е готов при получаването на определена кодова дума да осъществи тази операция. Кашир бе живял с надеждата, че това няма да се случи. Сега вече знаеше, че мъжът, застрелял Саддам Хюсеин, се е чувствал по същия начин, тъй като без никакво съмнение бе изпълнявал заповед на Ал Иблис.

Доволен, че са близо до входа на пещерата, генералът угаси фенерчето и отметна одеялото. Първото, което видя, щом очите му привикнаха с мрака, бе малката червена точица, която потрепваше на гърдите му. Кашир бавно се изправи и се взря в мрака. Около него се движеха хора, които носеха нещо пред лицата си. Прибори за нощно виждане, досети се Кашир, каквито неговите войници нямаха. Червената точка не слизаше от гърдите му. Най-сетне очите му привикнаха напълно и едва сега генералът забеляза, че неговите хора не помръдват — всички лежаха съвсем неподвижно.

Фигурата, насочила автомата в гърдите му, се приближи към него. Кашир забеляза, че дулото на автомата е удебелено — заради поставения заглушител. Войниците му бяха избити, докато бе чел инструкциите под одеялото. Гърлото му се сви.

Мъжът протегна ръка и Кашир му подаде писмото и бележката.

Така и не видя кюрда, който се бе промъкнал зад него. Усети само допира на хладното острие до гърлото си и бликването на топлата кръв.

Какел изтри кинжала в дрехите на генерала и го прибра в канията.

— Какво е това? — попита той Яков.

— Необходимо ли беше? — попита Яков.

— Вие избихте другите, докато спяха — отвърна Какел. — Нима аз извърших нещо по-лошо? Те са иранци. Те убиват сънародниците ми без колебание.

Яков реши, че въпросът е приключен, захапа със зъби малкото фенерче и го насочи към бележката.

— Това са инструкции как се стига до пещерата.

— Я да погледна. — Какел надникна, после изруга. — Някой знае за задната врата!

— Има и още — каза Яков. — Как се влиза в кораба-майка. Чудесно, малко се безпокоях за това. Сега е ред на теб да изпълниш своята част от сделката. — Той даде знак на командосите. — Да вървим.

Районът на Мидуей

Адмирал Кензи бе наредил на всички кораби да си изключат радарите, които лесно можеха да бъдат засечени по промяната на електромагнитната активност. За да не бъдат напълно слепи, той остави един шпионски самолет Е-2 „Хокай“ да кръжи на двеста мили югозападно — посоката, от която очакваше да се приближи Плененият флот. Самолетът Е-2 разполагаше с три средства за засичане на обекти — обикновен радар, инфрачервен радар и пасивна система. За защита на шпионския самолет бяха вдигнати два Ф-14.

В момента шпионският самолет описваше осморки на двеста мили югоизточно от флота. Намираше се на височина трийсет хиляди фута, а изстребителите летяха на десет хиляди фута над него. Радарният обхват на Е-2 бе достатъчен, за да се наблюдава океанската повърхност чак до бреговете на Хавай.

Екипажът на Е-2 засече приближаването на вражеските самолети почти едновременно с появата на плаващи цели. Тъй като и едните, и другите се зададоха от югоизток, командирът на шпионския самолет предположи, че вражеските изстребителите са излетели от самолетоносач. Изстребителите се разпръснаха, за да покрият по-голяма площ, образувайки дъга, която започваше от южния край на Хавайските острови и се извиваше почти на север.

Един от тези самолети летеше право към атола, което означаваше, че неминуемо ще засече останките от американския флот. За да избегне използването на мощна радиовръзка, командирът на Е-2 се обърна към охраняващите го изстребителите и ги запозна с плана си.

След кратко мълчание и двамата пилоти потвърдиха, че са готови за операцията.

Великденският остров

Сянката на Аспасия държеше в ръката си *тумима* и усещаше извиращата от камъка топлина. Граалът бе положен на масата пред него, с отворен капак.

Сянката притежаваше голяма част от познанията на самия Аспасия, но не знаеше всичко. Имаше някои неща, които неговият първообраз бе запазил за себе си преди първото си превъплъщение чрез *ка-огърлицата*. Общозвестна бе способността на Граала да дарява безсмъртие — това бе морковът, който Аспасия бе размахвал пред носа на хората, за да ги държи покорни.

Но артефактът притежаваше и друго свойство, сведенията за което не се предаваха с превъплъщенията. Ставаше въпрос за познания, но познания за какво? Ето кое не даваше покой на Сянката на Аспасия. Той предполагаше, че Артад знае цялата истина, но едва ли древният му враг щеше да я разкрие.

В легендите също така се казваше, че това познание било свързано с кивота, който Сянката бе изоставил, когато избяга от Синай.

Той отново повдигна *тумима* над Граала, съблазнен да го постави във вдлъбнатината и да позволи на машината да направи онова, за което е била създадена.

Въздушното пространство над Тихия океан

С изключен радар, пилотът на Ф-14 бе принуден да открие целта визуално. От Е-2 му бяха предали скоростта и курса, по който летеше вражеската машина, и навигаторът на изтребителя бе определил най-вероятната точка на пресичане. Намираха се почти северно от Хавай, а вражеският изтребител бе встрани от далечния фланг на Пленения флот.

— Готов ли си? — обърна се пилотът към навигатора по интеркома.

— Да.

И двамата имаха семейства в Хавай — и съдбата им им беше неизвестна. Но те знаеха какво ги очаква от мига, когато командирът на „Хокай“ се бе свързал с тях.

— Започваме — обяви пилотът, включи допълнителната тяга и се насочи към вражеския изстребител. Виждаше го ясно — Ф-14, но с добавени горивни резервоари под крилете. Противникът вероятно също ги бе засякъл, защото започна да завива към тях.

Пилотът на Ф-14 откри огън с носовото оръдие, като нарочно се прицели вдясно от вражеския самолет. Той изви леко наляво и прелетя покрай него. Беше толкова близо, че пилотът разпозна обозначенията на опашката. Знаеше по име всички от тази ескадрила.

Без да изключва допълнителната тяга, пилотът продължи право на север. Вражеският самолет го последва. Навигаторът на Ф-14 засече радиоемисия, в която екипажът отзад докладваше на Пленения флот за тяхното местоположение. Най-вероятно пришълците щяха да се отправят в същата посока.

— Засега всичко е наред — обяви навигаторът.

— Разбрано. — Пилотът рязко дръпна щурвала назад и самолетът направи лупинг, в края на който се озова зад гърба на другия изстребител. Този път пилотът стреля право в целта. Машината пред него се взриви и останките ѝ полетяха надолу към океана.

— Е? — попита навигаторът, след като се върнаха към нормален полет.

— Нямаме достатъчно гориво, за да се върнем при флота — отвърна пилотът, макар навигаторът да го знаеше.

— Освен това сигурно са пратили и други след нас.

— Сигурно.

Известно време летяха право на север.

— О, по дяволите! — реши накрая пилотът. — Я да видим колко го бива това сукалче.

Вторият Ф-14 летеше над и зад разузнавателния самолет, който се бе насочил към Мидуей и останките от американския флот. Той не пропусна целта още с първия откос — застигна я, приближавайки се откъм слънцето. Разузнавателният самолет се взриви преди да успее да прати радиосигнал.

Великденският остров

Сянката на Аспасия бавно приближи *тумима* до Граала. Ръката му трепереше. Спря, когато забеляза, че към него се приближава един от морските пехотинци, който отговаряше за прослушването на сателитните връзки.

— Какво има?

— Един от разузнавателните самолети докладва, че е засякъл вражески изстребител, който летял на север. Малко след това връзката се изгуби. Нямаме връзка и с другия самолет.

Сянката на Аспасия прибра *тумима* в дървената кутия и отиде до стража, за да получи директен достъп до информацията. Най-северният от разузнавателните самолети бе докладвал за вражески изстребител, после бе изчезнал от ефира. Малко след това съдбата му бе последвал и друг разузнавателен самолет. Логично бе да се предположи, че американският флот се намира право на север. Неговият флот вече бе поел в тази посока, за да го открие.

Сянката на Аспасия бе участвал в много битки и неведнъж бе мерил ум и хитрост с най-добрите противници, които можеше да излъчи човечеството. Той нареди на флота да завие на северозапад — към Мидуей. Освен това забеляза, че Артад бе пратил съобщение до Марс. Сега не беше време за експерименти с Граала — трябваше първо да си осигури победата.

Еверест

Ръбът на хребета бе толкова тънък, че Търкот едва пазеше равновесие, докато пристъпваше нагоре. Беше се навел напред и дишаше тежко. От време на време спираше, за да помогне на пъхтящия зад него Муалама.

— Има някой пред нас — каза Морис.

Търкот най-сетне забеляза прокараната в снега пъртина.

— Следите са пресни — продължи Морис. — Иначе снощният вятър щеше да ги замете.

Търкот погледна нагоре. В бледата светлина на приближаващата зора смътно се очертаваше силуетът на планината над тях. Морис провери въжето, с което бяха осигурени.

— Не вярвам да са алпинисти — промърмори Търкот.

— Изключено — потвърди Морис. — Трябва да са луди, за да се катерят по това време на годината.

— Думите ти ме карат да се чувствам малко по-добре — рече Търкот, коленичи и огледа стъпките отблизо. Двама души. Той се изправи, свали автомата от раницата и го провеси на гърдите си. За всеки случай смъкна предпазителя, дръпна затвора и каза:

— Да вървим.

Морис го заобиколи и пое водачеството. Наклонът по ръба на хребета бе около четиридесет и пет градуса и Търкот осъзна, че не може да се съсредоточи върху нищо друго освен върху пътеката и ритъма на дишане. Дори престана да поглежда през рамо, за да провери как се справя Муалама — предполагаше, че след като въжетото е отпуснато, археологът не изостава.

Скоро се блъсна в раницата на Морис.

— Какво става?

Вместо отговор Морис му посочи мястото, осветено от лампата му. В снега лежаха два вкочанени трупа с изкривени от мъчителна агония лица.

— Кой са тези? — попита Търкот, доволен, че са спрели и може да си поеме дъх.

— В тази планина има доста трупове — отвърна Морис. — Над стотина. Не мога да ти кажа тези кои са. Но със сигурност са тук отдавна. — Морис се изправи и ги прекрачи. — Да вървим нататък.

Докато ги подминаваше, Търкот погледна лицата. Не можеше да си представи кой би дошъл дотук доброволно. Тези двамата бяха загинали заради славата да изкатерят Еверест. Но славата бе понятие, което отдавна бе изгубило блясъка си в очите на Търкот. Той постепенно се унесе в мисли и не забеляза, че е изостанал на трийсетина стъпки от Морис.

От унеса го извади внезапният взрив на противопехотна мина, последван от сблъсъка с летящото надолу тяло на Морис. От удара Търкот се претърколи назад, повали Муалама и тримата се спряха на един малък хълм. Търкот почувства, че тялото върху него не помръдва; отдолу Муалама се мъчеше да се освободи.

— Морис? — Търкот преобърна тялото на медика по гръб. Видя, че е мъртъв, още преди да му напипа пулса — бе поел целия взрив с

гърди.

— Копелета — изсъска Търкот, докато си сваляше ръкавиците, за да отмести маската на Морис. Не долови пулс, нито дишане. Само бързо замръзваща кръв.

— Какво стана? — попита Муалама.

Търкот бе познал звука още щом го чу.

— Пехотна мина — рече той. — Някой ни е заложил капан.

— Не бива да спираме за дълго — предупреди го Муалама.

Търкот изгледа африканеца, чието лице бе скрито от маската, после се наведе и откачи въжето на Морис.

— Който и да е пред нас, не иска да го следваме. — Той си даваше сметка колко близо е бил до смъртта. Но как щяха да се справят без Морис? Търкот погледна нагоре. Първите лъчи на слънцето озаряваха върха. С какво разполагаше — с прибор за наземно ориентиране и карта. Знаеше как да открие нужното място, но дали щеше да успее да стигне до него? Морис бе казал, че последната част е доста трудна в техническо отношение. През върха на Каншунгското лице.

Щяха ли да се справят двамата с Муалама? Търкот си пое няколко пъти въздух, но въпреки това продължаваше да му се вие свят. Нямаха избор. Той прекрачи трупа на медика и каза на Муалама:

— Хайде.

Арарат

Един от китайските транспортни самолети бе свален от турски изстребител над границата. Останалите три се промъкнаха, летейки ниско, за да се крият от турските радары. Когато приближиха склоновете на Арарат, вторият самолет изгуби ориентация и се блъсна в планината, изригвайки в ослепително огнено кълбо. Другите два се добраха до Ахорското дефиле и започнаха да спускат парашутисти.

— Нови гости — обяви Какел, докато наблюдаваше спускащите се парашутисти. Бяха на входа на пещерата, привлечени от шума на самолетите.

— Китайци — отбеляза Яков, забелязал обозначенията на опашката на един от самолетите. — Сигурно са пратени от Артад. Това е неговият кораб-майка — предполагам, че държи да си го получи.

Какел изруга.

— Ситуацията се променя, а?

— Нали не си очаквал корабът-майка да остане вечно в забвение? Светът е във война и той е едно от нещата, заради които си заслужава да се биеш. — Яков продължаваше да наблюдава парашутистите през бинокъл. — Ах! — възкликна той и подаде бинокъла на Какел. — Погледни.

Какел насочи бинокъла накъдето показваше Яков.

— Кой... какво е това?

— Аирлианец. От Циан Лин. Сигурно е от хората на Артад. — Дори с невъоръжено око той различаваше ясно още една черна и висока фигура да се полюшва под парашута. — Няколко са.

— Ела — подхвърли му Какел и тръгна към вътрешността на пещерата. Минаха покрай кюрдите, които се бяха настанили вътре, и се отправиха към срещната страна.

— На това тук му викаме задната вратичка — рече Какел. — Не зная защо, името идва от стари времена. Никога не съм виждал предна врата, ако въобще има такава.

Яков обаче предполагаше, че ако корабът-майка е разположен под тях, трябва да има и друг изход, достатъчно голям, за да може да излезе. Какел се спусна в тесния тунел и Яков и войниците го последваха. Подът на тунела извиваше надолу и Яков забеляза, че е покрит с гладки камъни, каквито бе видял и в други аирлиански бази. Беше виждал снимки на кораба-майка от Зона 51 и знаеше какво да очаква, ала въпреки това сърцето му подскачаше от вълнение.

— Защо сте го пазили в тайна? — попита той Какел.

— Според легендата по този път спасените от Ноевия ковчег се върнали на света — отговори Какел. — Ние смятаме, че сме богоизбрани и че някой ден ще изминем същия път, но в обратна посока, за да бъдем спасени от ковчега. Защо да казваме на другите за това?

Докато работеше в руския Четвърти отдел, Яков бе пътувал из много страни. Знаеше, че много древни религии и легенди са

изградени върху аирлиански артефакти. Не виждаше нищо чудно в думите на Какел.

Тунелът внезапно свърши, преграден от солидна каменна стена. Какел спря до нея и затършува в пазвата си. Извади медальона с окото и го постави в центъра на стената. Появиха се очертания на врата, после тя се плъзна нагоре.

Какел влезе пръв. Яков наведе глава и го последва. След това спря и се огледа изумено. Намираше се в грамадна кухня, дълга над една миля и широка половин, която едва побираше гигантския черен кораб, положен върху метална платформа.

НАСТОЯЩЕТО

16.

Еверест

Макгро и Оливети чуха взрива на мината, който отекна по склоновете на планината. Не почувстваха нито радост, нито облекчение заради смъртта на потенциалния противник. Просто продължиха да се изкачват, следвайки програмата на нановирусите. Дори след модификациите, които бе извършил над телата им стражът, с навлизането в „мъртвата зона“ те усещаха първите признаци на изтощението.

Скоро пред тях израсна гладка шейсетметрова стена. Втората стъпка. Макгро извади от раницата клин, пресегна се и го заби в стената. Прекара през него осигурителното въже и се придърпа нагоре. Заби втори клин, завърза се за него и се обърна да повика Оливети. Вторият „тюлен“ го следваше бързо, без дори да се прикачва за въжето.

Когато най-сетне стигнаха горния край на Втората стъпка, погледнаха към върха. Еверест се виждаше съвсем ясно, на около триста и петдесет метра над тях. Каншунгското лице се падаше вляво. Макгро примижа, опитвайки се да разгледа върха, после извади бинокъла. Серията движещи се по североизточния хребет точици застанаха на фокус. Катерачи. Доста голяма група. Намираха се приблизително на същата височина.

Макгро насочи бинокъла към Лицето. Хребетът, на който се намираха двамата с Оливети, щеше да ги отведе на стотина метра от мястото, към което се бяха насочили, след това трябваше да се катерят по Лицето. Той отново погледна към групата. Движеше се с доста добро темпо. Макгро прецени, че ще стигне Лицето по същото време с тях, но тях ги очакваше по-дълъг траверс. Той прибра бинокъла и отново се закатери.

Обединените нации

Китайската делегация напусна заседанието.

Това се очакваше. Никой не очакваше обаче, че толкова много страни ще обявят неутралитет, докато обмислят предложенията на Сянката на Аспасия и Артад.

Докато слушаше изказванията на делегатите, Генералният секретар преглеждаше последните информационни сводки. Повечето от тях по негово мнение съдържаха открита дезинформация. Така например официалното съобщение от Израел гласеше, че арабски екстремисти са направили опит да взривят старозаветния кивот. Това беше в противоречие с доклада от американската разузнавателна служба, според който терористичният акт бил дело на израелски екстремисти.

Генералният секретар си даваше сметка, че времето е ограничено. Съобщенията за биологична и химична война от Южна Корея бяха последвани от сведения, че американците са използвали атомно оръжие. Американската делегация не само отказваше да потвърди тези сведения, но отричаше и слуховете, че Тихоокеанският им флот е бил пленен и привлечен на страната на силите, които командваше Сянката на Аспасия.

В много страни изолационистите си бяха осигурили превес в силите и имаше сведения, че действащи под командата на Сянката на Аспасия Водачи стоят зад тези групи, както и зад прогресивистите, подтикващи правителствата да застанат на страната на Сянката.

Генералният секретар избута докладите настрани, стана и започна да удря с чукчето по масата. Продължи около минута преди да постигне тишина в залата.

— Достатъчно. — Гласът му отекна в залата. — След един час ще гласуваме.

Тихият океан, Югоизточно от Мидуей

Американската подводница „Сийулф“ беше втората примамка на адмирал Кензи и единствената, която остана, след като нареди на самолетите да се прибират, надявайки се, че е подлъгал Пленения флот

да се обърне на север. „Сийулф“, най-модерната подводница на въоръжение в Щатите, предназначена да води борба с противниковите подводници, се намираще на осемдесет и седем морски мили североизточно от Мидуей.

В конструкцията и оборудването на подводницата имаше няколко ключови елемента, които ѝ позволяваха да изпълни предназначението си при минимален риск. Първият елемент беше нейната безшумност. От специално оформените пропелери до гумената облицовка, която намаляваше завихрянето на водата, всичко в „Сийулф“ бе фокусирано върху намаляването на шума.

На второ място, подводницата бе в състояние да се потапя на големи дълбочини. Точната дълбочина, до която можеше да достигне, бе засекретена и дори част от екипажа не я знаеше. При пробни изпитания бяха достигали дълбочина от две хиляди и седемстотин метра, но нямаше съмнение, че корпусът е в състояние да издържи много по-големи натоварвания.

Що се отнася до въоръжението, на „Сийулф“ имаше ракети „Томахок“ и торпеда „МК-48“, снабдени както с конвенционални, така и с ядрени бойни глави.

Най-изненадващи бяха размерите на подводницата. Дължината ѝ бе едва петдесет метра, колкото на подводниците от среден клас през Втората световна война. Като се имаше предвид, че две трети от помещенията бяха заети от атомния реактор, машинното и системите за контрол и наблюдение, за екипажа от 134 души оставаше само една трета. Затова пък ширината ѝ бе два пъти по-голяма от тази на обикновена подводница.

Обърнато бе внимание и на скоростта. Атомният ѝ реактор можеше да я задвижи до трийсет и пет възела — по-бързо от всяка друга подводница, с която се очакваше да мери сили. Предимство, което обаче беше изгубено, когато ставаше въпрос за подводниците от Пленения флот.

— Имаме два „призрака“ — докладва един от офицерите в отсека за наблюдение. — Разстояние седемдесет мили.

— Посока? — попита капитанът.

— Проследявам... право срещу нас, сър.

— Скорост?

— Осемдесет и седем възела. Доста са шумни — изглежда, използват система с водно задвижване.

— Пригответе се за изстрелване на ракета — заповяда капитанът. — Въведете ъгъла на засичане и на двете цели.

Капитанът знаеше, че ако „призраците“ засекаат пуска, лесно могат да избягат на торпедата. Ако не стреляше по тях, до час те щяха да стигнат Мидуей и да нападнат флота.

— На дълбочина за изстрелване — обяви офицерът от ракетното. — Подводни цели, разстояние петдесет и две мили.

— Сканиране на повърхността — нареди капитанът.

— Множество цели на сто и осемдесет градуса, разстояние осемдесет и седем мили. Два самолетоносача. Курс същият като на „призраците“.

Плененият флот. Значи не бяха успели да ги измамят. За щастие двете подводници бяха твърде напред и вероятно извън силовия щит.

— Четирийсет и три мили — докладва офицерът от ракетното. — Въведох курса на пресичане за МК-48, но засекаат ли изстрелването... — Той остави изречението недовършено.

— Трябва да извършим запуск още сега — отвърна капитанът.

— Сър, те са извън обсег.

— Чуйте какъв е планът — заговори капитанът. Докато издаваше една след друга заповеди, екипажът се оживи и премина към действие.

— Трийсет и пет мили — обяви офицерът и премести стрелковия бутон в позиция „готовност“.

Капитанът бръкна под ризата си и извади ключа си за задействане на пусковата система.

— Зареди — нареди той. И двамата мъже завъртяха ключовете едновременно. — Пуск! — обяви капитанът.

Подводницата се разтърси, когато двете торпеда префучаха през тръбите, следвани от залповото изстрелване на половин дузина ракети „Томахок“.

— Потаяне — нареди капитанът веднага след като бе изстреляна и последната ракета.

— Двайсет и две мили — докладва офицерът.

— Да видим сега колко ги бива тия извънземни машинки — промърмори под нос капитанът, докато „Сийулф“ се насочваше към дъното. Звукът от ракетите би трябвало да прикрие шума на

изстреляните торпеда, които бяха програмирани за най-ниската си и безшумна скорост. Докато ракетите описваха широка дъга в небето, торпедата поеха под прав ъгъл — към изчислените координати за среща с цели.

— Потапяне, скорост седемнайсет мили. Време до попадението на ракетите — две минути.

На по-малко от осемдесет и седем мили югоизточно от „Сийулф“ Плененият флот се носеше с флагманска скорост. От двете страни на „Джар Вайкинг“, който се готвеше да завърши моделирането на поредните клонове на „Спрингфийлд“, плаваха суперсамолетносачите, а отпред бе възкръсналата „Аризона“, на чийто мостик стоеше капитан Локхарт. Тя беше получила доклада от предно разположените подводници за изстрелването на ракетите и сега екипажът ѝ проследяваше траекторията им.

— Изстреляйте примамка — заповяда капитанът на „Сийулф“.

От тръбата на горната палуба бе изхвърлен малък разгъваем макет на подводница. Примамката се издигна на петдесетина метра и бавно започна да кръжи — издаваше същите сигнали, каквито генерираха подводниците от клас „Лос Анжелис“.

— Изравнете плаването — нареди капитанът, след като се спуснаха на дълбочина две хиляди метра.

— Осем цяло и седем мили — докладва офицерът от ракетното. — Има промяна в курса по посока към примамката.

— Торпедата?

— Държат същата посока. — Въпреки всички сложни уреди на борда офицерът следеше оставащото време по ръчния си хронометър. — Ракети на пет секунди от целта.

Локхарт първа видя експлозиите, когато шест ракети една след друга се блъснаха в силовия щит на половин миля пред тях. Полето погълна енергията от взрива и после отново се възцари тишина.

Нови две модифицирани подводници от клас „Лос Анжелис“ се измъкнаха от вътрешността на „Джар Вайкинг“ и се присъединиха към постоянно нарастващия Пленен флот.

— От сонарното докладваха за отваряне на торпедните шлюзове — съобщи офицерът и погледна хронометъра. — Пет секунди.

Капитанът кимна. Беше предположил, че вражеските подводници ще атакуват „по устав“. Сега предстоеше да узнае дали е бил прав.

— Три. Две. Едно.

— Детонация! — извика капитанът.

Лишени от защита, двете вражески подводници бяха изложени на цялата разрушителна сила на торпедата, които се взривиха на по-малко от двеста метра от тях. Предположенията на капитана на „Сийулф“ за техния курс, след като засекаат изстрелването на ракетите, се оказаха правилни.

Металните обшивки на подводниците бяха разкъсани и вътре нахлуха тонове вода.

— И двете цели поразени! — докладваха от сонарното.

Радостни възгласи отекнаха в командния център, но капитанът даде знак на присъстващите да замълчат.

— Тихо! — извика той. — Не забравяйте, че на борда на двете подводници вероятно е имало моряци. Наши сънародници. — Думите му оказаха нужния ефект и всички се захванаха за работа.

— Докладвайте обстановката.

Лицето на офицера от ракетното беше мрачно.

— Цели на повърхността, разстояние седемдесет и осем мили.

Капитанът кимна. Както следваше да се очаква.

— Поемаме курс към Мидуей. Постигнахме каквото можахме.

Въздушното пространство над Мексиканския залив

Шерев надникна от прозореца на „Оспрея“ и забеляза на пръв поглед изоставена нефтена платформа. Перките на самолета бавно заеха вертикално положение и той започна да се спуска на ръждясалата метална площадка. Мъжете, които придружаваха Шерев — половин дузина войници, облечени в черни униформи, продължаваха да седят невъзмутимо на седалките. Всичките бяха от Подразделение 269, най-секретната елитна израелска част.

Петима от командосите бяха въоръжени с автомати МП-5. Шестият държеше снайперова пушка „ПСГ-1“.

Старозаветният кивот бе положен в центъра на товарния отсек в голям пластмасов контейнер. Във втори, по-малък, бяха ритуалните одежди.

Шерев не си бе направил труда да информира своето правителство за намерението да отнесе кивота в Америка, най-вече от съображения за сигурност.

Щом самолетът кацна, свалиха контейнерите. Четирима от командосите заеха отбранителна позиция, останалите двама охраняваха кивота. Шерев беше неприятно изненадан, че никой не ги очаква. След минута самолетът се издигна във въздуха.

С глух шум се отмести металната врата на асансьора. Шерев се поколеба. Усецаше миризмата на соления океан. Самолетът се отдалечи и над нефтената платформа легна мрачна тишина.

Шерев с неохота пристъпи към отворената врата, посочи снайпериста и му даде знак с палец нагоре. Командосът кимна и се изкатери на близката кула, откъдето можеше да наблюдава всичко наоколо. Натовариха контейнерите, вратата се затвори и асансьорът потегли надолу.

След малко кабината спря.

Шерев изруга, когато чу шум зад гърба си — иззад преградата, която бе сметнал за стена на кабината. Обърна се и измъкна пистолета. Виждаше очертанията на човек, скрит зад нещо като маса, която закриваше долната половина на отвора.

А зад непознатия... Шерев държеше пръст на спусъка, но онова, което видя зад силуета, го накара да замръзне от ужас. Миг по-късно предметът, който бе взел за маса, подскочи като пружина; предният му ръб се оказа издялан от черен заточен метал.

Ръбът удари Шерев в корема, разряза го през средата, без да се затруднява при преминаването през хрущяли и кости, и продължи към другия край на кабината. Горната част на тялото падна върху сандъка с кивота. Петимата командоси също бяха посечени през средата, без дори да успеят да открият огън. Всичко приключи за по-малко от секунда.

Въпреки огромната болка Шерев остана в съзнание още няколко секунди, колкото да осъзнае, че умира. В тези ужасни мигове умът му продължаваше да възпроизвежда картината, която бе зърнал зад гърба на непознатия. Докато последният дъх напускаше дробовете му, той продължаваше да трепери от страх, какъвто не бе изпитвал и в най-ужасните си кошмари. Съвсем накрая го споходи облекчението, че ще потъне в забрава и никога вече няма да стане свидетел на тази ужасяваща картина.

Еверест

Търкот спря в подножието на Втората стъпка и погледна нагоре. Близо стотина метра. Невъзможно. Той присви очи и изтри заскрежените си очила. Едва сега забеляза, че в стената са забити клинове — на около четири стъпки разстояние. Пресегна се, все още не вярващ на очите си, и докосна най-долния. Почти машинално посегна надолу, измъкна въжето и го закачи за клина. Проби си стъпало в заледената стена, издърпа се нагоре и се закачи за следващия клин.

Когато погледна надолу, забеляза, че Муалама го наблюдава от подножието на стената. Откакто бяха напуснали Щатите, африканецът бе странно мълчалив и потиснат. Заради огромното напрежение в планината Търкот не бе обръщал досега внимание на поведението на бившия Наблюдател. Струваше му се, че не е сега моментът да се тревожи за него. Той се обърна и продължи да се катери по стената.

Циан Лин

Артад опря ръце на пирамидата и почти веднага бе погълнат от златистото сияние. Силите му се бяха приземили в Турция и вече приближаваха пещерата, където се намираше вторият кораб-майка и което бе по-важно — Главният страж.

Изненадващото използване на ядрено оръжие от американците в Южна Корея бе довело до затварянето на западния коридор. Все още отделни бойни части си проправяха път през източната долина, но доста по-бавно. Не това безпокоеше Артад. Цялата кампания служеше само за отвлечане на вниманието. Както и в Тайван, където неговите войски притискаха постепенно тайванските сили. Съжаляваше само, че не е пратил Че Ю с кортадите на Арарат. Ето защо изпрати заповед подвижният генератор на силово поле да бъде разтоварен и прехвърлен върху наземен транспорт, а Че Ю да се върне в Циан Лин за негова лична употреба. Разполагаше с още „летящи дракони“, които можеха да бъдат сглобени от неговите кортади.

Артад знаеше, че хората обичат да воюват. Цялата им история бе изтъкана от войни и междуособици. Раса, воюваща със самата себе си, бе голяма рядкост в космоса. Много голяма, но Артад не беше изненадан.

Той продължаваше да следи положението.

Марс.

Най-сетне имаше отговор от аирлианците в Сидония.

Готови бяха да обмислят предложението му за съюз, стига да им обещае амнистия и да даде думата си на офицер от кортадите.

Щели да се съгласят само ако им даде дума?! Че какъв избор имаха? Артад овладя гнева си и се приготви да им прати отговор.

Арарат

Яков се чувстваше като джудже — странно усещане, като се имаше предвид, че обикновено той стърчеше над околните. Но докато крачеше под корпуса на кораба-майка, руснакът си даде сметка колко е дребен човекът в сравнение с постиженията на аирлианците. Корабът-майка можеше да побере десет самолетоносача и пак щеше да остане свободно място. Освен това летеше — не само във въздуха, но и в междузвездното пространство. Опита се да си представи гледката на

издигащия се към небесата колос. Забеляза, че към носа на кораба-майка е прикачен един „нокът“ — изглеждаше като дете в обятията на майка си.

— Къде е Главният страж? — попита майор Бригс. Яков извади записките, които бе взел от иранския генерал, и каза:

— Натам.

Китайците нахлуха в пещерата със стрелба, без да се интересуват дали избиват мъже, жени или деца. Кюрдите се сражаваха храбро, но бяха победени от числено превъзхождащия ги противник. Щом бе убит и последният кюрд, в пещерата влязоха кортадите, стиснали в ръцете си мечове. Те обезглавиха всички трупове и се насочиха към дъното на пещерата, където бе тунелът към кораба-майка.

Според схемата един от входовете към кораба-майка се намираще близо до носа, но Яков не виждаше никакъв отвор. Не очакваше да се справи лесно, след като американските учени бяха изгубили десетилетия в Зона 51, докато открият входа към първия кораб-майка.

Той провери още веднъж схемата, след това се пресегна и опря пръстена на Наблюдателя в указаното място. Появиха се очертания на врата, висока пет метра и широка два. След миг той стоеше на прага на малка стая.

— Идвате ли? — подвикна Яков на Бригс и Какел.

НАСТОЯЩЕТО

17.

Южна Корея

Полковник Лин падна на колене, преви се и повърна. Беше достигнал крайната цел — Сеул, но победата му беше пирова. Той се олюля и погледна безлюдната улица. Тук-там се въргаляха трупове, което му се стори странно, след като се очакваше, че нервнопаралитичният газ ще избие милиони. Предполагаше, че повечето са успели да се скрият някъде, преди да издъхнат. Надигна се и тръгна несигурно напред. Беше сам, повечето от хората му бяха избити по време на престрелките в северния край на града, а после, когато на юг изникнаха злоещите атомни гъби, останалите се разбягаха в спускащия се здрач.

Но Лин продължи напред, съсредоточен върху целта, макар да знаеше, че навлиза в радиоактивен район. Предполагаше, че вече е получил летална доза облъчване. Бръкна под куртката, извади микрофона на радиостанцията и натисна копчето.

— Говори полковник Лин. До щаба. Вече съм близо до целта. Приемам.

— Разбрано. Продължавайте към реката. Край.

Зад следващия ъгъл видя река Хан. Вече знаеше, че е обречен и че атаката им е била пълен провал. Американците бяха затворили западния коридор с атомни взривове. Дори и сънародниците му да спечелеха войната, какво щяха да получат? Заразена земя и купища трупове?

Лин се сепна, забелязал нещо странно. Надпис на един малък магазин. Приблужи вратата и я побутна. В предната част на магазина нямаше никого. Той смъкна автомата, заобиколи щанда и отвори задната врата. На пода лежаха две тела, притиснати едно към друго. Старец, прегърнал старица.

Лин коленичи до тях. Едва сега осъзна, че е стигнал до това място, воден от подсъзнателни стремежи. Беше запомнил адреса, докато се бе подготвял за тази акция.

Лин се наведе над стареца и измъкна портфейла от задния му джоб. Отвори го и веднага прочете и позна името: това беше чичо му, братът на баща му. Разделени повече от половин век.

Лин включи предавателя.

— До щаба, предава полковник Лин. Свърши се. Всичко се провали. Повтарям — провали се. — И прекъсна връзката.

В слушалките тъничките гласове на неговите началници настояваха да узнаят какво се е провалило. Лин ги смъкна и ги пусна да висят. Свали раницата с предавателя и я запокити в ъгъла. След това взе едно одеяло и внимателно покри телата.

Когато свърши, седна на пода до тях, сложи ръка върху одеялото и затвори очи.

Тайван

Чанг Тек Чонг надникна от набързо изровения окоп, за да проследи придвижването на китайските сили. Намираха се на по-малко от половин миля. Стратегията, която бе измислил, вършеше добра работа, но и тя не бе достатъчна, за да спре вражеското настъпление. Сега бяха заели позиция на хълмовете в полите на планината, откъдето се виждаше цялата брегова ивица. Западният бряг бе загубен безвъзвратно. Най-плодородната и продуктивна част от страната бе в ръцете на врага.

Тек Чонг се облегна на стената на окопа. Погледна часовника — намираше се тук едва от десетина минути. Като се имаха предвид темповете, с които настъпваше китайската армия, би трябвало вече да е зад силовото поле. Наведе се и взе миниатюрната клавиатура. Пръстите му бавно въведоха командата.

Тек Чонг загина в мига, когато бе взривена атомната бомба. Гигантската експлозия изпепели огромна част от намиращите се в околностите китайски части, достигна вътрешния периметър на силовия щит и отскочи от него като уловено в плен огнено цунами. Ефектът ѝ се удесетори от затвореното пространство и само след

трийсет секунди цялата китайска армия и оцелелите тайванци бяха унищожени.

Мексиканският залив

Гарлин сложи короната на жреца върху главата на Дънкан. Бяха я завързали към изправената вертикално маса, с разперени ръце и разкрачени крака. Той излезе от стаята, но скоро се върна — тикаше количка, върху която имаше голям пластмасов контейнер. Дънкан следеше действията му, без да проговори. Вече знаеше, че я бяха упоили с нещо в храната. Събуди се едва когато вече я бяха завързали за масата. Стресна се, като видя, че контейнерът е опръскан с кръв, и попита:

— Какво е станало?

Гарлин не ѝ обърна внимание, а дръпна заключалките на контейнера. Вътре беше кивотът. Гарлин вдигна капака и извади отвътре жиците. Приблужи се и ги прикачи към короната. Изглежда, знаеше какво прави, което ѝ се стори странно. Сякаш и друг път беше боравил с кивота.

„Но чия е тази кръв?“ — не спираше да се пита тя.

Какво ставаше?

Мислите ѝ бяха прекъснати от остра болка, последвана от видението на красив бял град с великолепен дворец в центъра.

Гарлин се пресегна, стисна я за брадичката и я разтърси, за да привлече вниманието ѝ.

— Искаме да узнаем откъде идваш.

Не беше никак лесно да говори, докато видението бе пред очите ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаем, че не си от Земята — отвърна Гарлин. — Кажете ни къде се намира вашият роден свят.

НАСТОЯЩЕТО

18.

Еверест

Майк Търкот се отпусна на снега. Всичко, за което жадуваше, бе да заспи. Снегът бе мек и удобен, като легло. Той се изтегна назад и позволи на пухкавия сняг да го обгърне. Беше прекрасно.

Внезапно главата му бе пронизана от остра болка.

Дънкан.

Той седна и се отърси от покриващия го сняг. Отвори очи, но виждаше само размазана белезникава пелена. Болката не си отиваше.

Едва сега осъзна, че очилата му са напълно заскрежени. Вдигна ръка и ги отмести. Седеше в някаква заснежена вдлъбнатина. Небето бе невероятно синьо и красиво. Напомняше му за дома.

Дънкан.

Какво ставаше?

Нечия едра фигура се надвеси над него и закри планината. Търкот се облегна назад.

Лед. Сняг. Скали.

Дънкан.

Болката бе по-нетърпима от студа. Тя прогони желанието му да спи, да се отпусне и да се превърне в неразделна част от нищото, което го заобикаляше.

Планината.

Еверест. Вече знаеше къде се намира. На крачки от най-труднодостъпното късче земя на цялата планета.

Той се изправи. Муалама бе на десетина метра пред него и се катереше нагоре. Приличаше му на някакъв сфинкс. Мълчалив. Дебнещ. Очакващ.

Очакващ, но какво?

Лиза Дънкан.

Търкот погледна към върха. Пристъпи нагоре. На около сто и петдесет метра над тях хребетът ставаше още по-стръмен. По гърба му пробягнаха тръпки, не от студ, а заради онова, което ги очакваше горе.

Арарат

„Асансьорът“, в който се превърна първото помещение, пое първо навътре, после и нагоре — доколкото Яков можеше да определи. Движеше се бавно, което му се стори необичайно за една толкова усъвършенствана машина. Беше очаквал светкавичен транспорт в пределите на кораба-майка, а вместо това асансьорът пълзеше като охлюв.

— Как мислиш, дали няма скрито табло за управление? — попита майор Бригс.

Стените на кабината бяха гладки и черни, без никакви обозначения.

— Възможно е — отвърна Яков. — Но и да има, не знаем какво да правим с него.

— Изглежда, се насочваме към... — почна Бригс, но млъкна, когато помещението неочаквано спря да се движи.

Тримата се обърнаха към вратата, но останаха изненадани, когато се отмести стената зад тях. Извърнаха се с готови за стрелба оръжия. Очакваше ги пуст коридор със стени от същия черен метал.

— Да вървим — подхвърли Яков и пръв пристъпи в коридора. Американецът и кюрдът го последваха. Коридорът извиваше леко наляво и Яков виждаше само на петнайсетина метра пред тях. Шумът от обувките им отекваше глухо в стените. Яков закова на място, когато коридорът се изправи.

— О, Боже! — възкликна застаналият до него майор Бригс.

Коридорът бе прав като стрела, почти до другия край на кораба. На равни интервали го пресичаха други коридори.

— Сега накъде? — попита Бригс.

Яков погледна листчето с указанията. Не можеше да разчита руническите символи, но горе-долу се ориентираше в схемата.

— Натам — посочи той. — Трийсет и осмото помещение вдясно.

Районът на Мидуей

— Според съобщението, което получихме — каза адмирал Кензи, — силовото поле се изключва, когато самолетите им излитат.

Командващият авиационната група се замисли върху думите му.

— Значи трябва да сме наблизко и да действаме бързо.

Кензи кимна.

— Това е единствената ни възможност да ударим корабите.

Според съобщенията, получени от „Сийулф“, Плененият флот се намираше на осемстотин мили югоизточно от тях. Новината за унищожаването на двете подводници бе допринесла значително за повдигане на бойния дух на хората, но пък всички знаеха, че вражеските подводници са били извън обсега на силовото поле.

— При първата атака ще участват половината от самолетите. Старт след пет минути. Другата половина остава в резерв, в случай че... — Той не довърши изречението.

— Хайде, момчета, на работа.

Еверест

Каншунгското лице се простираше вляво и надолу от мястото, където бяха спрели двата „тюлена“. Никога досега не беше изкачвано по простата причина, че се намираше встрани от всички известни подходи към върха. Макгро и Оливети бяха избрали най-лекия маршрут, за да стигнат до това място, но сега ги очакваха петдесетина метра страничен траверс по корниза близо до горната част на лицето.

Макгро заби един клин в стената, прекара през него осигурителното въже и тръгна по корниза над Лицето. Докато поставяше втория клин, Оливети вече го бе настигнал.

Лексина изгледа безстрастно вкочаненото тяло, облечено със старовремски дрехи. Намираше за забележителна, но глупава самоотвержената постъпка на тези човеци, Наблюдатели-изменници, стигнали дотук без никаква екипировка, с едничката цел да скрият

Екскалибур. Това, че хилядолетие след това никой не бе успял да открие меча, се дължеше не толкова на техните усилия, а по-скоро на факта, че преминаването на Екскалибур в ръцете на една от враждуващите страни би довело до избухването на унищожителна война. А това трябваше да се избягва по една-единствена причина — защото не знаеха как се развива онази, другата война.

Неколцина китайски алпинисти я застигнаха, наобиколиха тялото и започнаха да разговарят развълнувано, но Аксу ги сгълча и те млъкнаха. Продължиха нагоре по ръба, докато не се изравниха с Каншунгското лице.

Лексина посочи над него и каза:

— Ето там трябва да стигнем.

Аксу кимна.

Ляв. Десен. Ляв. Десен. Спри. Дишай. Дишай. Дишай. Ляв. Десен. Ляв. Десен. Спри. Дишай. Дишай. Дишай.

Този ритъм бе като туптене на барабани в главата на Търкот. Някаква далечна част на съзнанието му се опитваше да го предупреди, че по пътеката може да има още мини, но изтощеното му тяло сякаш жадуваше за забравата и покоя на смъртта.

Свел глава надолу, той не виждаше на повече от пет стъпки пред себе си. Не смееше да се огледа, защото се боеше, че това ще изчерпи последните му резерви от енергия.

Ляв. Десен. Ляв... Търкот спря, вдигнал десния крак. Пътеката бе изчезнала — изчезнала бе цялата планина. Хребетът опираше във вертикална скала. Търкот бавно вдигна глава. За стената бе закачено въже. Той вдигна очи нагоре и видя, че по скалистото Лице се катерят двама души. Намираха се на около петдесет метра пред тях и първият от двамата тъкмо изчезваше зад ръба на корниза.

Търкот сграбчи автомата и го опря в рамото си. Опита се да се прицели, но кислородната маска му пречеше. Докато я смъкваше, и втората фигура се изгуби зад ръба. Едва сега забеляза, че Муалама е на няколко крачки пред него. Той премести мерника върху гърба на чернокожия археолог и докосна спусъка.

После отпусна оръжието на ремъка, хвана се за въжето и започна да се катери след Муалама.

Арарат

Първите китайски десантници, които проникнаха в голямата пещера, бяха покосени от огъня на американските командоси. Стрелбата беше като клане и поне петнайсетина китайци останаха да се въргалят на входа.

После влязоха кортадите с насочени напред копия. Куршумите, които попадаха върху черните им брони, отскачаха. При всеки изстрел кортадите насочваха върховете на копията си към пламъчетата и изпускаха златисти импулси. Ярките златисти топки попадаха право в телата на американците, обгръщаха ги и ги поваляха на земята.

Боят свърши само след двацет секунди.

Кортадите доближиха телата на повалените в несвяст американци и ги обезглавиха. Оцелелите китайски войници заеха отбранителна позиция.

— Трийсет и седем — отброи Яков.

— Трийсет и седем — потвърди майор Бригс.

Бяха изминали около половин миля по коридора на кораба. Когато наближиха следващата пресечка, Яков забави крачка.

— Трийсет и осем. — И той зави.

В средата на овалното помещение стърчеше висока седем метра тъмночервена пирамида, до която водеше тясна стълбичка.

Районът на Мидуей

Капитан Локхарт прие безстрастно съобщението за приближаващия се самолет. Целият Пленен флот бе под защитата на силовото поле. Повече я интересуваше подготовката на двете ескадрили изстребители на борда на самолетоносачите. Под крилете им се монтираха бомби с нановируси, а заразените пилоти получаваха заповедите чрез нановирусите в тях.

Не беше особено трудно да се локализира местоположението на Пленения флот. Командващият авиационната група (КАГ) нареди на самолетите да се издигнат на дванайсет хиляди метра — височина, от която дори гигантските самолетоносачи и танкерът между тях бяха само точки върху океанската повърхност.

Той раздели самолетите на три групи, всяка от които имаше за цел по един от големите кораби. Когато приближиха района за атака, самолетите започнаха да кръжат, очаквайки нови заповеди.

— КАГ, тук Алфа-едно. Приемам.

— Говори КАГ. Приемам.

— Виждате ли кораба в предния край на флота? Приемам.

Командващият вдигна бинокъла и го насочи към предната част на флота далеч под тях. Силуетът на водещия кораб му се стори странно познат, но същевременно не приличаше на никой от изучаваните по време на заниманията по разпознаване на корабни класове. Надстройките бяха... най-точно щеше да е да ги нарече старовремски. Но по кулите стърчаха установки, заредени с ракети „Томахок“, които датираха от времето на неговите самолети.

Изведнъж командващият позна кораба.

— Та това е „Аризона“! — възкликна той. Странно, но това не го изненада особено. По-скоро се ядоса, че пришълците бяха посегнали дори на този паметник на миналото, за да го обърнат срещу тях.

— Изтребители Алфа, Браво и Чарли. Придържайте се към определените ви първи цели. Сега най-важно е да потопим двата самолетоносача и танкера. Начало: веднага щом прехващачите им започнат за излитат.

Получи потвърждение от самолетите, заели позиции на три линии пред него. Всяка от групите се състоеше от дванадесет изтребителя с натоварени под крилете петстотинкилограмови бомби.

Локхарт даде заповед за излитане. Двата самолетоносача се обърнаха срещу вятъра и първите няколко изтребителя излетяха. В същия миг бе изключено и полето.

— Атака, атака! — извика командващият в микрофона. Всички изстребители се стрелнаха към определените им цели.

Локхарт забеляза снижаващите се самолети и неволно се усмихна, но усмивката ѝ изчезна в мига, когато нановирусите поеха командването и я накараха отново да включи полето.

Командващият видя, че вторият от излетелите самолети се удря в отново включеното поле, и изруга. Ескадрилата му не бе заредена с достатъчно гориво, за да се навърта около полето, докато отново изникне възможност за атака.

Изруга повторно, когато видя, че бомбите избухват върху силовото поле, без да причинят каквито и да било щети.

Отново потърси с поглед „Аризона“.

— До водачите на полетни групи. Връщаме се. Край.

И описа завой със самолета точно над полето.

— Тук водач на група Алфа. Командващ, какво правите?

— Смятам да поостана тук.

Локхарт видя, че самолетите на противника се отдалечават. Всички с изключение на един. Но той вече бе пуснал бомбите си и не представляваше заплаха. Тя нареди да изключат полето и да продължат с катапултирането на самолетите.

Когато погледна към „Вашингтон“, от него вече излиташе трети самолет.

Командващият също видя носещия се по площадката изстребител и извъртя самолета си към самолетносача. Различаваше ясно моряците върху палубата. „Заразените моряци“ — припомни си той. За миг, докато преминаваше покрай „Аризона“, надникна от кабината. Готов бе да се закълне, че на палубата някой гледа право към него. Командващият козирува, после се съсредоточи върху палубата на

самолетоносача. Видя два изстребителя, заели позиция за излитане, и се прицели в тях.

Докато палубата с шеметна бързина се уголемяваше, той си припомни една молитва, която навремето майка му обичаше да повтаря, и започна да я шепне. Изстребителят му губеше височина и набираше скорост.

Локхарт не откъсваше очи от снижавания се самолет, но едва когато той бе на четвърт миля от самолетоносача осъзна какво възнамерява да направи пилотът. Докато онази част от нея, която бе под властта на нановирусите, издаваше съответните разпореждания, друга, много по-малка частица, отдаде чест на пилота.

Но командите ѝ бяха закъснели. Екипажите, заели позиция около зенитните оръдия на самолетоносача, откриха стрелба твърде късно и неточно, а изстребителите бяха далеч, за да прехванат връхлитащия самолет. Само след секунди той се стовари върху площадката на „Вашингтон“ точно пред поредните два изстребителя в катапултите. Избухна взрив и пожарът бързо обхвана контролната кула и долните палуби. Последваха вторични експлозии от горивните резервоари и другите самолети.

Високата скорост на самолетоносача допринесе за разгарянето на пожара и за подпалването на самолетите от задната част на палубата. Капитанът на „Вашингтон“ незабавно нареди скоростта да се намали преди пожарът да обгърне целия кораб. На горната палуба моряците вече водеха борба с пламъците и голяма част от тях изгаряха живи. Местата им — по команда на нановирусите — незабавно се заемаха от други моряци.

Междувременно Локхарт нареди на целия флот да преустанови движението си. Силовият генератор бе разположен на борда на „Джар Вайкинг“ и възможностите бяха или да продължат напред, изоставяйки „Вашингтон“, или да спрат, докато пожарът на борда на самолетоносача бъде овладян.

Тя провери как върви поправката на „Стенис“. Нановирусите бяха много ефикасни. До петнайсет минути един от катапултите щеше да изстреля поредния самолет.

Арарат

Яков остави Бригс и Какел при входа и мина сам по мостика до Главния страж. Намираше се върху широка метър платформа, която заобикаляше пирамидата от всички страни. Вдигна ръце и опря длани на стената на Главния страж. Нищо не се случи. За разлика от другите стражи, повърхността на този не излъчваше златисто сияние. Той се огледа. Пирамидата бе разположена точно в центъра на грамадна сфера с гладки стени. Нямаше нищо, което да я крепи в средата.

— Става нещо — подвикна тихо майор Бригс.

Яков изтича обратно при тях. Бригс лежеше по корем и надничаше иззад ъгъла. Какел бе опрял гръб на отсрещната стена и също поглеждаше предпазливо от мястото си. Яков подаде глава в коридора. Към тях бавно се приближаваха няколко високи фигури. Макар че бяха далеч, Яков забеляза, че имат червеникави коси и държат копия.

— Аирлианци — прошепна той.

— Нямаме много време — отвърна Бригс.

— Ние бяхме дотук — отвърна Яков. — Сега всичко е в ръцете на майор Търкот. Той трябва да освободи Ексакалибур и да задейства Главния страж.

НАСТОЯЩЕТО

19.

Еверест

Търкот спря. Беше увиснал с две ръце на въжето и едва си поемаше дъх. Имаше чувството, че обитава някакъв нереален свят, без тревоги и притеснения, напълно изолиран от събитията, които го бяха довели тук.

Морис предполагаше, че обогатената кръв ще му помогне през първите четирийсет и осем часа. Търкот се зачуди откъде медикът можеше да знае това — да не би да я беше пробвал? Или това бе само предположение? Пулсирането в слепоочията му бе по-лошо от всякога, ръцете и краката му тежаха, като че бяха пълни с олово.

Въжето в ръцете му затрепери. Търкот вдигна неохотно глава. Муалама продължаваше да се катери по скалата и доближаваше корнизата. Търкот забеляза замръзнала кръв по ръбовете на маската на чернокожия археолог. Зачуди се откъде намира сили да се движи.

Увиснал на въжетата, той се пресегна и бръкна в якето. Извади малък метален термос, отвинти внимателно капачката и вдъхна от парата, която излезе през отвора. Отмести встрани кислородната си маска, надигна термоса и почувства благодатната топлина на стичащото се в гърлото му кафе.

Пъхна термоса под мишница и отново бръкна в якето. Когато я извади, на дланта му имаше две мънички таблетки. Амфетаминът, който Морис му бе дал с предупреждение да го използва внимателно. Търкот взе едната, погълна я с няколко глътки кафе, после постъпи по същия начин и с втората.

Въжето отново затрепери и Търкот едва не го изпусна. Разкрачи се, опря подметки в скалата, напъна мишци и отново се закатери нагоре.

Макгро постави три осигурителни клина преди да се наведе към вкочанените трупове, които запречваха корниза. Два от тях бяха облечени със старовремски дрехи. До тях имаше и друго тяло, с по-съвременно облекло. Отвъд труповете, забит в ледената стена, стърчеше прибраният в ножницата Ексакалибур.

Макгро вдигна пикела, но тъкмо когато замахваше да изсече леда около ножницата, Оливети го докосна по рамото и посочи на североизток. Линията черни точки се бе проточила почти по целия отсрещен хребет. Оливети посочи себе си, после отново непознатите катерачи. Макгро кимна и съсредоточи вниманието си върху леда.

Оливети заби два клина, свали си раницата, закачи я на единия, отвори я и извади пластмасова кутия, дълга шейсет-седемдесет сантиметра. Заклеци кутията между гърдите си и скалата и извади цев и сгъваем метален приклад със затвор. Монтира цевта на приклада и нагласи оптичския мерник отгоре. От джоба на якето си извади два пълнителя. Дръпна затвора и постави първия пълнител в гнездото. После се отпусна назад и пусна кутията, която полетя надолу в пропастта. Опря пушката на рамо и се прицели в последния от групата. Пое си дъх, издиша спокойно и натисна спусъка. Когато куршумът попадна в целта, той вече държеше на прицел следващия катерач.

В първия миг всички помислиха, че последният се е подхлъзнал. Но след миг до тях достигна ехото на изстрела. И в същия миг и предпоследният от колоната бе повален.

Въжето се изпъна рязко и Лексина, която бе втора отпред изгуби дъх. Стоящият пред нея Аксу пръв осъзна каква опасност ги дебне и извика на задните:

— Режи въжето!

Следващият куршум повали третия алпинист отзад напред и опръска снега с кръв и парченца мозък. Четвъртият чу вика на Аксу и посегна към ножа си, но се отказа, защото телата на застреляните го влачеха неудържимо към пропастта.

Без да губи време, Лексина извади ножа от колана си и се извърна. Зад нея беше Елек, вкопчил и двете си ръце във въжето. Още един изстрел отекна в мига, когато Лексина преряза въжето между нея и своя дългогодишен събрат.

Лишени от осигуровката на Лексина и Аксу, останалите алпинисти полетяха надолу в пропастта — последният бе Елек.

Лексина огледа планината пред тях и видя някой да виси на стената над тях с пушка в ръка. Даваше си сметка, че с отчаяните си действия е спечелила само няколко секунди.

Аксу бе извадил оръжието от раницата и се опитваше да се прицели и същевременно да се задържи на въжето. Тъкмо изравняваше мерника с окото си, когато един куршум го удари право в гърдите. Тялото му се преметна, той изпусна автомата, но с другата си ръка продължаваше да стиска въжето.

Лексина се оглеждаше трескаво — търсеше каквото и да било прикритие, но беше в средата на съвсем открито пространство. Изпълзя напред до Аксу, опитвайки се да се скрие зад него от огъня на снайпериста.

Търкот чу изстрелите и веднага определи, че стрелбата се води от позиция недалеч от тяхната, точно зад ъгъла на корнизата, където се бяха скрили двамата алпинисти. Беше само на десетина метра над тях. Още след първия изстрел той ускори темпа на катерене и бързо настигна Муалама.

Оливети виждаше ясно последния член на китайската експедиция през телескопичния прицел. До него Макгро продължаваше да дълбае леда. Оливети извади празния пълнител и бръкна в джоба на якето за следващия. Докато го нагласяваше в гнездото, пълнителят се изплъзна от вкочанените му пръсти и полетя в пропастта.

Оливети бръкна в джоба за трети пълнител.

Аксу се извърна към Лексина. Изпод маската му се стичаше тъмна кръв. Опитваше се да й каже нещо, но от устата му не излизаше никакъв звук. Тя протегна ръка и взе автомата му.

Сложи дулото върху рамото на Аксу и се прицели в снайпериста. Натисна спусъка в мига, когато видя пламъчето от огъня на

противника. Не го пусна, докато не изстреля всичките трийсет патрона в пълнителя. Някъде по средата на стрелбата усети, че тялото на Аксу подскача от следващото попадение.

Обстрелът бе неточен, куршумите драскаха скалата високо над главата на Оливети. Промяната настъпи едва когато куршумът на Оливети удари тялото на китаеца. Дулото на автомата се премести надолу, един откос разкърти камъните над главата на Оливети, следващият попадна в тялото му.

Оливети премигна учудено. Не можеше да повярва, че са го уцелили. Нановирусът премина на максимален режим, подканвайки го да продължи да действа. Той премести прицела върху темето, което се подаваше иззад тялото, което бе прострелял вече два пъти. След това натисна спусъка.

Куршумът удари Лексина точно между червеникавите котешки очи и се заби в мозъка ѝ.

Оливети увисна на въжетата. Животът бързо напускаше изстиващото му тяло. Някъде от много далеч долетя изненаданият вик на Макгро. Оливети се извъртя в обратна посока и откри, че някой се приближава по корниза към тях, като използва поставената от Макгро осигуровка.

Макгро бе застанал на тясната площадка, вдигнал пикела за удар. С предсмъртно усилие Оливети изправи пушката и натисна спусъка. От отката тялото му се завъртя, удари се в стената и увисна на въжетата.

Първите няколко куршума попаднаха в гърдите на непознатия и от изходните отвърстия на гърба му бликнаха фонтанчета кръв. Тялото му политна от корниза и увисна на няколко метра по-надолу, задържано от въжетото.

Макгро се върна при плитката кухня и отново се зае да дълбае с пикела.

Търкот едва не полетя надолу, когато въжето пред него рязко го дръпна. Вкопчи се с ръка в една издатина, а с другата посегна и бързо откачи въжето. За всеки случай премести автомата така, че да е на гърдите му. Едва тогава продължи. Беше чул изстрелите и не знаеше какво може да го очаква.

Когато стигна ръба откри, че корнизът свършва. Нямаше никаква представа дали ще може да стъпи някъде от другата страна. Сърцето му блъскаше в гърдите.

Ако не успееше да се закачи с крак оттатък... ако там въобще няма на какво да се стъпи... Търкот разтърси глава, за да прогони неканените мисли. Макар и увиснало, въжето продължаваше зад ръба. Той протегна ръка, улови се за един щръкнал камък, после заопипва слепешката с крак. Най-сетне докосна продължението на корниза, опря се и се прехвърли от другата страна на ръба.

Първото, което видя, бе увисналото на въжетата тяло на Муалама. Чернокожият археолог беше мъртъв. На няколко метра зад него някакъв непознат копаше в тясна пещера, пред която лежах три вкочанени трупа. А в пещерата стърчеше забитият в леда Екскалибур.

Търкот се държеше с двете ръце за скалата. Непознатият бе изцяло погълнат от работата си и още не го бе забелязал. Но докато заобикаляше Муалама, мъжът неочаквано се извъртя и вдигна пикела за удар. Търкот нямаше никаква възможност да се защити. Не му оставаше друго освен да чака удара, втренчил поглед в налудничавите очи на другия.

Мъжът плъзна поглед върху якето на Търкот и го закова върху емблемата на Специалните части. На свой ред Търкот забеляза обозначението на непознатия — триадата от пистолет, котва и орел указваше, че принадлежи към военноморските „тюлени“. Погледите им се срещнаха, пикелът в ръцете на непознатия увисна във въздуха. Програмата, въведена от стража, се опитваше да надделее над десетилетната школовка на „тюлена“.

Пикелът разцепи въздуха и удари найлоновото въже, което прикрепваше „тюлена“ за скалата. Търкот можеше да се закълне, че устните на мъжа се разкривиха в мъчителна усмивка миг преди тялото му да полети в пропастта и да повлече след себе си и убития му партньор. Търкот стъпи на площадката, вперил поглед в меча.

Дръжката му сияеше, сякаш бе уловила лъчите на залязващото слънце.
Върху ножницата бяха гравирани рунически символи.

Търкот извади от колана своя пикел и продължи да дълбае леда.

НАСТОЯЩЕТО

20.

Арарат

Майор Бригс откри огън, но куршумите отскачаха от бронята на най-предния кортад. Бригс изруга и се дръпна зад стената преди златистите мълнии да го застигнат.

— Лоша работа — подметна той на Яков и Какел.

— Може би оръжията им са опасни за Главния страж — замислено каза Яков.

— Е, и? — попита Бригс, който стреляше на сляпо, без да подава глава зад ъгъла.

— Ако се качим до пирамидата, няма да могат да ги използват.

— Това е... — почна Какел, но в същия миг една от мълниците отскочи от стената, удари го в гърба и той се строполи в несвяст на пода.

— Дявол да ги вземе! — ядоса се Бригс и отново подаде автомата зад ъгъла. Следващата мълния изби оръжието от ръката му. Златистата топка обгърна тялото му и той се просна по очи.

Яков разбра, че няма време за губене, изтича при мостика, водещ до Главния страж, и заобиколи по тясната площадка до другата страна.

Районът на Мидуей

— Приближават четирийсет „призрака“ — докладва един от щабните офицери.

Адмирал Кензи току-що бе изслушал доклада за атаката на авиокрилото. Самопожертвователната постъпка на командващия заслужаваше уважение, но ако се съдеше по приближаващите ги вражески изстребители, Плененият флот разполагаше с още самолетноносачи.

Кензи бе очаквал този момент още от часа, когато взе решение да изостави Пърл Харбър. Корабите му бяха разположени според предварителния план, капитаните им очакваха последните му инструкции.

За първи път, откакто напуснаха Хаваите, Кензи наруши разпореденото радиомълчание и се обърна към личния състав на целия оцелеял флот.

— Говори адмирал Кензи. Нареждам на втората щурмова ескадрила да излети незабавно. Веднага щом се вдигне и последният самолет, искам от вас да... — Той млъкна, нямаше сили да продължи. — Искam от вас да потопите всички кораби. Разберете, нямаме друг избор. Ако все още сме живи, техните самолети ще ни превърнат в свои роби, ще станем част от техния флот. Предпочитам да умра и да потопя кораба си, отколкото да позволя това да се случи с мен и хората под мое командване. Второ авиокрило, започнете излитане. Постарайте се да отмъстите за всеки от нас. Атакувайте, когато техните самолети започнат да се снижават.

Еверест

Най-сетне падна и последното парче лед. Търкот се пресегна и хвана ножницата на Екскалибур.

Пред очите му блеснаха звезди и той се строполи на колене. Отново посегна към ножницата и пак бе ударен отзад. Той пропъзля към меча, обърна се и видя, че над него се е надвесил Муалама. В ръката си археологът стискаше син камък, пулсиращ със светлина.

Камъкът не биваше да докосне меча. Търкот го знаеше с такава сигурност, сякаш някой го бе извикал от върха на планината. Той все още държеше ледения пикел. Замахна с него, както се бе присвил в тясното пространство, и удари чернокожия в коляното. Муалама се подхлъзна, докато се опитваше да постави камъка върху дръжката. Търкот вдигна ръце, сграбчи го за гърлото и го бутна назад. Но Муалама бе по-силен и го повали обратно с нечовешко усилие.

Изгубил всякаква надежда, Търкот рязко изпъна ръце и претърколи Муалама през корнизa. И полетя след него. Падането му продължи две секунди, след което тялото му увисна на въжето.

Археологът все още се държеше за него, но синият камък бе изхвъркнал от ръцете му и бе изчезнал в бездната.

Търкот изстена от болка и се огледа. Под него, вкопчен в ръката му, се поклащаше Муалама. Двамата висяха на забития в скалата клин, който бавно и неумоливо се измъкваше. Търкот виждаше, че клинът няма да ги издържи още дълго. Замахна с пикела и заби острието в ръката на Муалама. След това завъртя дръжката, усещайки трошенето на костичките в китката и хрущенето на сухожилията. Но въпреки това Муалама продължаваше да се държи за него.

Търкот едва не извика от ужас, когато устата на Муалама се разтвори — по-широко, отколкото бе възможно, и в гърлото се мярна нещо сивкаво, нещо, което бавно пълзеше навън. Трите „пръста“ на края му мърдаха, докато се пресягаха към ръката на Търкот. Едва когато я достигнаха, чернокожият го пусна. Докато тялото му се носеше надолу, сивкавото същество се измъкна от устата му. Беше дълго два метра и на долния му край все още се поклащаха останки от гръбначния стълб на Муалама.

Търкот потрепери, изкатери се на корниза и разтърси ръка, за да се освободи от съществото, но то продължаваше бавно да пълзи нагоре. Той посегна слепешката назад и напипа дръжката на меч. Измъкна го от ножницата и отсече пипалата на гъмжилото. Двете парчета паднаха на снега и се сбръчкаха.

Търкот се отпусна сред вкочанените трупове, стиснал между коленете си оголения Ексакалибур.

НАСТОЯЩЕТО ЕПИЛОГ

Арарат

Яков чу стъпки и надникна зад ъгъла на Главния страж. Трима кортади стояха в тесния коридор, наведени над телата на Бригс и Какел.

Един от тях забеляза Яков и вдигна копието си. Руснакът побърза да се скрие зад червената пирамида.

И в този момент пирамидата оживя — повърхността ѝ засия с ослепително рубинено сияние. Същевременно тежка метална врата запуши мостика, изолирайки кортадите в коридора. Сега Яков — и Главният страж — бяха сами в центъра на празната сфера.

Яков преглътна уплашено и протегна длани към пирамидата. Почти веднага бе обгърнат от червеникавото сияние. Дланите му усещаха топлината на машината. Той възкликна, когато по стените на сферата оживяха картини, а умът му влезе в контакт с извънземната машина и бе затрупан от безмерни потоци информация.

Яков положи усилие да игнорира всичко, което не му беше нужно, и да се съсредоточи върху онези действия, които щяха да му помогнат да спечели войната, която се водеше на цялата планета.

Районът на Мидуей

Последният самолет излетя от палубата на „Кенеди“. Адмирал Кензи изпрати с поглед пламъците, които бълваха соплата му, докато се издигаше в небето, след това вдигна микрофона, за да нареди всички кораби да бъдат потопени. Поколеба се за миг — всичко, на което го бяха учили, крещеше в него срещу тази заповед.

Великденският остров

Сянката на Аспасия подскочи от изненада, когато златистата мъгла, заобикаляща неговия страж-компютър, внезапно засия още по-ярко. Той втренчи очи в нея и изкрещя уплашено, когато сиянието започна да отслабва. Изтича при пирамидата и опря ръце в нея, но не се случи нищо.

Той погледна към проснатите на земята тела на морските пехотинци. Лишени от постоянен контакт със своя страж, нановирусите в тях бяха престанали да ги управляват. Той забеляза черни струйки да извира от устните, ноздрите и ушите им — потоци нановируси, които напускаха доскорошните си гостоприемници.

Сянката на Аспасия постоя неподвижно няколко секунди — обмисляше внезапната промяна в обстановката. Артад или хората? Някой бе изпреварил неговата група и бе стигнал пръв до Екскалибур.

Без да губи време, Сянката на Аспасия изтича до контролния пулт и въведе на шестоъгълния дисплей сложен код. След това вдигна Граала и го уви в бялото покривало. Изтича в тунела и хукна по коридора към скакалеца.

Пипалата, полепнали по тялото на Кели Рейнолдс, започнаха да се отделят и да се прибират в пирамидата и скоро тя бе свободна. Изтощеното ѝ тяло се плъзна по стената и рухна на пода.

Клепачите ѝ бяха залепнали от изсъхнали корички, мускулите ѝ бяха почти атрофирани. Хлътналият ѝ гръден кош едва се повдигаше. Тя отвори уста и пресъхналият ѝ език се размърда мъчително.

Но душата ѝ пееше, защото най-сетне се бе освободила от стража.

Районът на Мидуей

Капитан Локхарт се олюля, падна на колене и закрещя от болка, докато милионите микроскопични метални създания напускаха тялото ѝ през всички отвори. Тя повърна и очите ѝ се замъглиха от бликналите сълзи. Усещането беше ужасно мъчително, но за щастие — кратко. Само след минути тя разтърси глава, надигна се и се огледа.

Намираще се на мостика на „Аризона“ — свободна от контрола на пришълците. Сграбчи микрофона и нареди на изстребителите да се връщат.

Арарат

Кортадите тичаха по главния коридор на кораба-майка към изхода. На следващата пресечка трима от тях свиха надясно, останалите продължиха напред и влязоха в контролната зала на кораба. Един от тях разглоби таблото и забодде вътре острието на копието, прекъсвайки връзката на Главния страж с „хищния нокът“, който бе прикачен за предния край на кораба.

Вторият застана до комуникационния пулт и включи късообхватния предавател. След това изпрати съобщение, че не са успели да завладеят Главния страж и поиска нови инструкции.

Циан Лин

Артад също гледеше угасващото сияние на пирамидата. И той си помисли, че това е дело на Сянката на Аспасия или на някой от останалите участници в играта. Забеляза, че на пулта е пристигнало съобщение от кортадите, които бе пратил в Арарат: хората бяха успели да се справят там, където се бяха провалили Артад и Сянката на Аспасия. Един от тях се намираще на борда на кораба-майка и бе поставил под свой контрол Главния страж. Всичко изглеждаше загубено.

След като прати необходимите разпореждания, Артад се обърна и повика шефа на кортадите.

— Ела. Имаме само една възможност.

Кортадът не си бе губил времето. В главната зала ги очакваше Чи Ю и още три точни негови копия, сглобени от частите в различните контейнери. Артад даде знак и войниците му се натовариха на борда на летящите апарати. Той се качи последен на един от драконите и седна в пилотската кабина.

Сидония

Стражът от Марс също бе изключен, което доведе до прекратяване на всички строителни операции.

А работата почти приключваше. Почти. Огромната чиния бе завършена. Готови бяха и две от трите високи кули край нея.

Вътре в аирлианската база оцелелите пришълци следяха на екрани довършителните операции. Знаеха, че има само един начин да приключат с онова, което им оставаше.

На ръка.

Районът на Мидуей

— Моряци, вие извършихте забележителна работа — ехтеше гласът на адмирал Кензи от високоговорителите. — По-добре е нашите кораби... както и ние... да идем на дъното, отколкото да станем лишени от воля слуги на пришълците. Ето защо нареждам на вашите капитани да...

— Сър!

Кензи спря и се обърна към свързочния офицер. Той пусна копчето на микрофона.

— Какво има?

— Получихме съобщение от Пленения флот.

— От кой кораб?

— От „Аризона“, сър.

— От „Аризона“? Дайте го на линия.

В стаята отекна женски глас.

— Адмирал Кензи. Говори капитан Локхарт. Ние сме свободни, сър. Свободни от вируса. Флотът е под наш контрол.

Кензи се отпусна във фотьойла. След това отново включи микрофона.

— Капитан Локхарт. Променете незабавно посоката. Курс към Великденския остров. Ще ви чакаме край брега. Флагманска скорост.

Мексиканският залив

По заповед на Гарлин кивотът продължаваше да прониква все по-дълбоко в скритите и потиснати спомени на Лиза Дънкан. Беше въпрос на време да се стигне до търсената от него информация.

Просната на масата, Дънкан трепереше и стенеше, докато ровичкаха в ума ѝ. Подсъзнанието и въведената в нея програма полагаха отчаяни усилия да удържат по местата им поставените бариери, но имаше една малка част от съзнанието ѝ, която също искаше да узнае истината.

Еверест

Майк Търкот седеше, опрял гръб в скалата и заобиколен от замръзнали трупове. Ножницата на меча все още стърчеше от ледения под на кухината. Екскалибур бе в ръцете му. Той погледна острието, върху което трепкаха лъчите на залязващото слънце.

Чувстваше безкрайна умора. Толкова усилия му костваше да диша, че въобще не помисляше да се изправи. Знаеше, че кислородните му запаси са на свършване. Ефектът на амфетаминовите таблетки също се изчерпваше. Само едно нещо искаше да узнае преди студът и разределеният въздух да го отнесат в другия свят.

Той бръкна в якето и извади сателитния телефон. Копчетата изглеждаха невероятно малки за дебелиите пръсти на ръкавицата, но той знаеше, че ако я свали, ръката му ще замръзне веднага. Най-сетне успя да извика на екрана списъка с телефоните и набра този, който му трябваше. Опря слушалката на ухото си и дръпна кислородната маска, за да може да говори.

Отговориха му почти веднага.

— Майор Куин.

— Успяхме ли? — попита Търкот.

— Майк! Добре ли си?

— Успяхме ли?

— Да. Успяхме, Майк. Яков изключи стражите. Главният страж е под негов контрол. Свалени са всички силови полета. Нановирусите престанаха да функционират. Сянката на Аспасия е безсилен.

Гласът на Куин звучеше от много далеч. Търкот се намръщи — опитваше се да разбере какво му казва.

— Значи победихме?

— Победихме, Майк.

— Добре — прошепна Търкот. — Това е добре.

— Майк? Къде си? Добре ли си? Връщаш ли се вече?

— А Дънкан? — прошепна Търкот.

— Нито следа, но продължавам да я търся.

— Но ние спечелихме? — попита още веднъж Търкот. Не можеше да повярва, че всичко е свършило.

— Да, Майк.

— Най-накрая. — Телефонът падна от ръката на Търкот и се изтърколи до Ексакалибур.

Гласът на Куин звучеше от много далече.

— Майк? Добре ли си, Майк? Прибираш ли се вече?

— Едва ли — прошепна Търкот, после затвори очи и се облегна на замръзналото тяло на Мерлин. — Но поне победихме.

Издание:

ИК „Бард“, 2002

ISBN: 954-585-380-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.